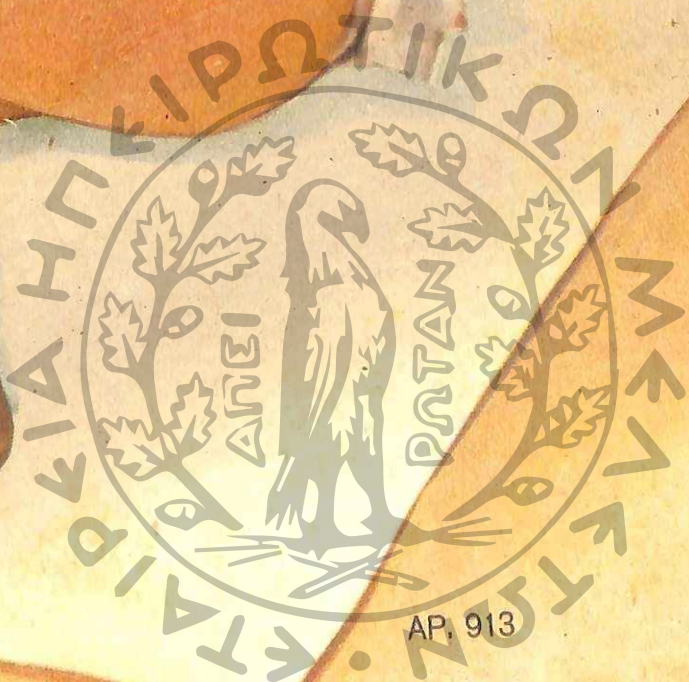

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 913

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίλιαν, στη συνάντησή της με τον Παύλο, του εξήγησε ότι χρειαζόταν μία αναβολή στα σχέδιά τους, μέχρις ότου ξεκαθαρίσει το σκάνδαλο. Στο μεταξύ, όμως, είχε γνωρίσει σε μία κοσμική δεξίωση έναν ωραίο Ισπανό διπλωμάτη, που δεν άργησε να τον αγαπήσει και να πάρει στην έρωτική φωλιά του. Από το άλλο μέρος ο Βέρτης, που υποπτευόταν ότι ο Παύλος εξακολουθούσε να έχει σχέσεις με τη Λίλιαν, εγκατέστησε ένα κρυφό κουδούνι στο κρησφύγετο της γυναικάς του. Κι όταν η Λίλιαν κι ο Παύλος συναντήθηκαν εκεί τους τρομοκράτησε με τα ξαφνικά χτυπήματα του κουδουνιού κι άρπαξε από το λαιμό το νέο, που βγήκε από εκεί μέσα τρομαγμένος. Ύστερ' από το επεισόδιο αυτό, η Λίλιαν είπε στον Παύλο ότι όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους. Έκείνος όμως άρχισε να την παρακολουθεί και μία μέρα την είδε να μπαίνει στην έρωτική φωλιά του Ισπανού...

23ον

Από κείνη την ώρα η δουλειά του έγινε πολύ εύκολη. Κοντά εκεί ήταν ένα μικρό εργαστήρι που διαβόηταν καρέκλες. Στάθηκε μπροστά στην πόρτα και παρακολουθούσε το μάστορα που βερνίκωνε κάτι καρέκλες. Ήθελε να τις παραδώσει κι όταν έπαυε να βλέπει καλά, άναψε το φως και δούλεψε, να τελειώσει... Ο Παύλος έκανε πως παρακολουθεί το μάστορα. Αλλά δε σήκωσε τα μάτια του κι από την πόρτα της έρωτικής φωλιάς.

Ο μάστορας όμως τελείωσε τις καρέκλες. Ένα μικρό καμión ήρθε και τις παρέλαβε. Τό μαγαζί έκλεισε... Η ώρα πέρασε, πήγε δέκα, νύχτα... και η Λίλιαν δε φάνηκε, πουθενά... Ο Παύλος άρχισε να τὰ χάνει... «Τί διάλοιο! σκεφτότανε—εδώ θα διασκευρεύση απόψε!...»... Και ήταν σε βαθύτατη απορία... Έπειτα μία ιδέα του πέρασε: Μήπως έχει πίσω πόρτα;... Έκανε το γύρο του τετραγώνου και είδε το πίσω πορτάκι στο βάθος της μικρής αυλής. Η Λίλιαν του το είχε σκάσει.

Τον είχε πάρει το μάτι της. Και, παραμερίζοντας το κουρτινάκι της κύριας πόρτας, όταν ήταν να φύγει, τον είδε που καθότανε στην πόρτα του καρεκλαδίκου και τσιτσίριζε από το πορτάκι. Ο Παύλος φώναξε, Μά είπε από μέσα τους; «Πού θα μου πει;... Τώρα ξέρω τη φωλιά!...» Και στένεψε όσο παίρνει την παρακολούθησή. Ο Ισπανός είχε προσέξει την παραλή της Λίλιαν αυτή τη φορά. Πριν τη διώξη από το πίσω πορτάκι, τη ρώτησε:

—Μά τί τρέχει;
—Είναι κάποιος έξω...
—Βαλτός του άντρου σας;
—Όχι ένας ανόητος!...
—Και γιατί; Έτσι;
—Μ' ένοχλει πάντα... Και είναι ικανός για όλα...

—Αφήστε... Θα τον σιγουρίσω εγώ!... Και την ακόλουθη φορά που ο Παύλος παραφύλαγε στο πίσω πορτάκι ο Θαρβελιέρο της είπε:
—Εβγάτε... Και μη φοβάστε... Μόλις την αντίκρισε ο Παύλος ρίχτηκε κατά πάνω της:

Ενστασιάζει

Έτσι νόμιζε...

Κομψή, πεταχτή, πικάντικη και με έγγαμο βίο μόλις έννενα μηνών, η νεαρή Ντόλλυ φέρεται στο κοκκινοκίτρινο πορτάκι της ίχνη απίστευτης βαρβαρότητας: Το ένα της μάτι έχει γύρω έναν... κατόμαυρο κύκλο! Σ' αυτά τα μαύρα της χάλια φτάνει η αθερία Ντόλλυ στο σπίτι της μαμάς της.
—Πώ, πώ! Τι είναι αυτό που έπαυες, παιδί μου; Τι συμβαίνει; τη ρωτάει ανήλικη η μητέρα της.
—Γροθιά! άπαντα μονολεκτικά εκείνη και με το ζόρι βαστάει τα δάκρυά της.
—Και ποιος σου την έδωσε, παιδί μου; Ξαναρωτά η μητέρα της.
—Ποιος άλλος; Ο προκομένος ο αγαμπρός σου και το κτήνος ο άγαντρός μου!... αποκρίνεται η Ντόλλυ, τρας μου!... τακουνάκι της χτυπάει με ενώ με το τακουνάκι της χτυπάει με μαγιά το πάτωμα.
Η μητέρα της τότε σταυροκοπιέται, κατοουσιάζει, σκέπτεται λιγάκι και σε λίγο σαν να της ήρθε μία ξαφνική έμπνευση, λέει στη Ντόλλυ: Φωνική έμπνευση, λέει στη Ντόλλυ: —Κόλά, μά εγώ νόμιζα πως ήταν ταξίδι ο άντρας σου... Κι η άπιστη συζυγος, σε στιγμή μεγάλης ελκρινείας, απαντάει: —Μά κι' εγώ το ίδιο νόμιζα, μαμά!

—Ατιην!... Παλπογυναίκα!... Αλλά δεν πρόλαβε να την πλησιάσει. Ο Ισπανός χύθηκε κατά πάνω του και τον άρπαξε από το λαιμό. Ακολούθησε αγώνας σκληρός, με τις γροθιές. Ο Χοσέ δε Θαρβελιέρο του τράβηξε μία δυνατή στο μάγουλο, τούσπασε ένα δόντι, τον πήραν το Παύλο τα αίματα από το στόμα. Κι αυτές διώες τράβηξε του Ισπανού μία φοβερή γροθιά στο μάτι... Κι' ενώ τούδινε, ο τελευταίος αυτός, ένα γύρισμα στα μελίσγισα, που τον ζάλισε, είχε προλάβει ο Παύλος και τούδωσε μία στα ρουθούνια και του άνοιξε τη μύτη και τα αίματα του βάρσανε το γιλέκο.

Η Λίλιαν βρήκε τον καιρό να το σκάσει, για να μη βρεθεί υπερδουμένη στον καυγά, ενώ οι δυο άντρες κυλιόνταν κάτω στο δρόμο. Τους πήγαν στο τμήμα ματωμένους, σχεδόν παραμορφωμένους και τους δού... Αλλά εκεί ο Ισπανός έδωσε το μπιλιέτιό του· είδαν την ύψηλή θεσί, πιστώσανε στην κατάθεσή του άπολύτα: Για σάν σκεπάζει τη Λίλιαν ο Ισπανός είπε—σάν ίπποτης—ψέματά: Διηγήθηκε ότι ο Παύλος του είχε πρώτος έπιθετή από παρεξήγησι—τον πέρσασε για άλλον—και ότι αυτός βρέθηκε στην ανάγκη ν' άμυνη με τις γροθιές του. Τον άφησαν άμέσως, τούφεραν μάλιστα και ταξί. Και τον Παύλο θά τον κρατούσαν στο ιπουδρούμι, αν ο δε Θερβιλιέρο δεν παρακαλούσε να τον άφήσουν κι' αυτόν, γιατί δεν έπιθυμούσε να διωχθή.

Αλλά τον έστειλαν στο σταθμό των Πρώτων Βοηθειών, γιατί έκτός από το μάτωμα είχε και τραύμα, κάτω από το μάτι του, από το δαχτυλίδι του Ισπανού και του, από το δαχτυλίδι του έγκεφάλου. Αμιά έλαφρεία διάσεισι του έγκεφάλου, φού τον κάμανε στο έπίδεσμο στο σταθμό, τον στείλανε στο Λαϊκό Νοσοκομείο για

μία—δυο μέρες, να συνέλθη. Οι έφημερίδες βούϊσανε την άλλη μέρα: «Περίεργος έπίθεσις κατά Ισπανού διπλωμάτου. Έλλην μηχανικός και αρχιτέκτων του έπιτίθεται εν μέση οδό. Ο Ισπανός άμύνεται και τον τραυματίζει...» Μία έφημερίδα, μάλιστα, έγραφε: «Την έποθεσι «μυστηριώδη». Και ίσχυρίζετο, ότι τα αίτια δεν ώφελλοντο σε παρεξήγησι, αλλά μάλλον στα ώραία μάτια «γνωστής κυρίας»... Και άλλες, σχεδόν χωρίς εξαίρεσι, δημοσίευαν την είκόνα του Παύλου, με τον έπίδεσμο στη μάτι, παρμένη από το νοσοκομείο. Ο Ισπανός όμως δεν είχεν έπιτρέψει σε κανένα να τον πλησιάσει και, πολύ λιγώτερο, να τον φωτογραφήσει...

Την άλλη μέρα ο Παύλος προσπάθησε να πάει τη Λίλιαν στο τηλέφωνο. Ήθελε ν' άσπηση να έσπασούν στο ακουστικό τα κύματα της όργης πουδραζαν στο στήθος του εναντίον της. Κάποια στιγμή άκουσε τη φωνή της από το άλλο μέρος του συρματος. Για να μη την διώξη, άν άρχισε άμέσως το βρισίδι, της είπε απαλά: —Πρέπει να ιδωθούμε... Είναι ανάγκη ν' ανταμώσουμε...

—Εμείς, οι δυο μας—έκανε ειρωνικά η Λίλιαν—μονάχα μέσα σε... υποδύριο θα μπορούσαμε να ιδωθούμε... στο βυθό της θάλασσας!...

Και τοκλήισε το τηλέφωνο. Γύρισε στο κρεβάτι του νοσοκομείου κι' άνοιξε να διακαυγά του, με φρίκη για τα ψέματά του, τον είγανε γαργαρισμένον ο δημοσιογράφοι. Μία νοσοκόμα ζύγωσε στο κρεβάτι: —Μιά κυρία—είπε—είναι κάτω και γυρεύει να σας δει...

—Σας είπε τ' όνομά της;
—Ναι... είπε να σας πούμε ότι είναι η κυρία Καίτη...
—Αφήστε την ναρθή—έκανε ο Παύλος και άνακάθηκε.

Η Καίτη μπήκε, με μάτια βουρκαωμένα στο δωμάτιο, κρατώντας ένα κουτί με σοκολατάκια κι' ένα υποκεττάκι από λίγα και ψιθύρισε: —Ευχαριστώ... Η νοσοκόμα τραβήχτηκε διακριτικά: —Σε πονάει η ψυχή μου—είπε η Καίτη και έξοπασε σε κλάματα—έκεί έφτασε να γυμπίσει στους δρόμους γι' αυτή τη... Διάβασα πως πρόκειται για γυναικοδουλεία... Και σίγουρα είναι αυτή στη μέση...

Ο Παύλος διαμαρτυρήθηκε: —Παρεξήγησι... Μή λες ψέματά!—είπε αυστηρά η Καίτη—όταν το διάβασα, όπως τώρα φαν οι περισσότερες έφημερίδες, τα κατάλαβα όλα... Αλλά δεν θέλησε να έπιμείνη... Σκούπισε τα δάκρυά της και γύρισε μία ματιά έρευνητική ένα γύρο, στο δωμάτιο και στο κρεβάτι: —Δεν είσαι καλά εδώ... Έπιασε το σφυγμό του, για να πη σε λίγο: —Έχεις και πυρετό... το ξέρεις... Χαμήλωσε το κεφάλι της προς το προκέφαλό του και του είπε στ' ατύ: —Έλα στο σπίτι... Έχω κάτω ένα ταξί, να σε πάρω... Ο Παύλος μουρμούρισε, κοκκινίζοντας από ντροπή: —Δεν έχω να πληρώσω το νοσοκομείο, Μή σκοτίζεσαι γι' αυτό... Έχω εγώ,

Και, χωρίς να χάση καιρό, ζήτησε το λογαριασμό. Πλήρωσε. Βοήθησε τον Παύλο να ντυθή, τον έβαλε στ' αυτοκίνητο, τον πήγε στο σπίτι της και τον έβαλε να ξαπλώσει στο γνώριμο συζυγικό κρεβάτι. Τηλεφώνησε στο γιατρό της, που ήρθε άμέσως: —Δεν είναι τίποτα—της είπε—έναν μικρό τραυματικό πυρετό... Κι' όταν τον ξέβγαλε ως την πόρτα, της είπε σ' εύθυμο τόνο: —Αυτός είναι καλά... έσας βρίσκω άσχημα... Γιατί:—έκανε η Καίτη, κυττάζοντάς τον περίεργα. —Δεν είχατε χωρίσει, νομίζω; —Τί θα πη αυτό;... —Σας άσέσουν τα ξαναζεσταμένα πιλάφια... —Όχι... μ' άρέσει η άνθρωπιά! —Οίκτος... ρώτησε ο γιατρός ειρωνικά... —Γιατί οίκτος; —Γιατί αυτός είναι κατεστραμμένος... Το τραύμα του προσώπου δεν είναι τίποτα... μπροστά στα παντοειδή τραύματα, ηθικά και κοινωνικά, που έχει πάρει από την ήμερα που χωρίστηκαν οι δούμοι σας... Μόνον οίκτος μπορεί να είναι αυτό, που σας έκανε να περισελλέξετε το ναυαγό... —Κι' αν ήταν ανάγκη: —Θάδραζα το κατέλλο μου μπροστά στη μακροθυμία σας... αλλά δε θα την έπιδόκμαζα... —Γιατί είσαστε άνδρας—είπε η Καίτη—και δεν μπορείτε να καταλάβετε ότι το πιο γλυκό πράγμα στην αγάπη είναι να συνγαρή κανείς...

—Ισως νάχετε δίκιο—έκαμ' ο γιατρός—αλλά για αγάπη που έχει τόσο πολλά να συγγωρήσει είναι συνήθως καταστροφική... Κι' έναίρετσε και βγήκε... Η Καίτη γύρισε στον Παύλο μ' ένα χαμόγελο υπέρτα: —Καθίσε—της είπε, και της έδειξε την καρέκλα πλάι στο κρεβάτι. —Έπιασε το χέρι της και τούφερε στα χείλη του, που τα φλόνιζε ο πυρετός: —Φιλώ το χέρι—της είπε και τα μάτια του βούρκωσαν—που υού δίνεται τώρα που άπομεινα περιφρονήμενος κι' όλονόμονας...

—Α, όχι...—έκανε η Καίτη αυστηρά—δε θέλω να το παίρνω έτσι... δε θέλω να υού νωστώσ άπολύτως τίποτα... Αυτό που κάνω σήμερα είναι υπαγορευμένο από το ίδιο αίσθημα, που μ' έκανε να θάσω στο διαζύγιο... Η άγάπη υούλεγε τότε, ότι πρέπει να νωρίσουμε για να ζήσουμε... Η ίδια υού λέει σήμερα, ότι πρέπει να είμαι κοντά σου για την ίδια λόγο... Δεν υάς συνδέει, σήμερα πιά, κανένας τυπικός δεσμός... Άπεναντίας όλα τα πράγματα υάς χωρίζουν... Το ότι σε είχα σύζυγο υού άπαγορεύει τώρα να σε πάρω έραστή. Υπάρχουν άκοι κι' ένα πλήθος άλλα πράγματα, που θάπρεπε να υάς κρατήσουν τον ένα μακριά από τον άλλον... Αλλά εγώ—το ξέρετε αυτό πιά πολύ καλά—είμαι περισσότερο μόνος, παρά ό,τιδήποτε άλλο... Και στα δυο υού δικάκια προσθέτω σήμερα άλλο ένα—έσένα... Θα τούθελες; Αλλά δεν της άποκρίθηκε παρά ένα κλάμμα μ' άνασφυλιγιά, γύρισε και είδε να τρέχουν τα δάκρυα στα μάγουλά του κάτω από τον έπίδεσμο του τραυματός.

—Ξαίρεις πως υού φαίνεται; Σάν ένα παλινόπαιδο που ξεπόρτισε, πήγε με υάγες, το ταλαιπωρήσανε, το νάλασαν, το δέισαν και υού το στείλανε λαβωμένο... —Είμαι χαμένος! της ψιθύρισε με σπαράγμό... —Έτσι νομίζεις... —Δεν έχω καμιά ύπόληψη... —Μπορείς να την ξαναφτιάσεις... —Κανείς δε υού δίνει πιά δουλειά... —Στο χέρι σου είναι να τους αλλάξεις γνώμη... Είναι δύσκολο αλλά όνι άδύνατο... Θέλεις ένα υέρι γερό να σε βαστήξει στη ζωή... Νά, υού το δίνω!... Είμαι ή μάννα σου... Στριφίξου σε μένα... Αλλά, πρό πάντων, αυτή την ώρα, έχεις ανάγκη από λίγον ύπνο... να συνέλθης... Κι' άρχισε να τον νανουρίζει σαν να ήταν πέντε μηνών βρέφος. Ο Παύλος, κου-

ρασμένος, από τις συγκινήσεις και την πυρετό, άποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε ίδρωμένος—ή θέλει που είχε πέσει—κι' άνοιξε τα μάτια, είδε την Καίτη να καθεται σε μία καρέκλα, πλάι στο μαξιλάρι του και να κρατά ένα κέντημα που το βασάνιζε τις σπάνιες ώρες, που της περίσσευε λίγος καιρός.

—Δεν πήγες σήμερα στη δουλειά σου; —τη ρώτησε, περίεργος. —Όχι, έχω πάρει άδεια από το πρώι... —Για μένα; —Όταν σε είδα, με τους έπίδεσμούς, στην έφημερίδα... και διάβασα τα κατέκαστα... πήγα στο διευθυντή... Κατάλαβε άμέσως τι την ήθελα την άδεια... Φέρθηκε πολύ ευγενικά... Της έσφιξε το χέρι: —Δεν τ' αξίζω αυτά όλα—της είπε—είμαι ένας τιποτένιος... Γελάστηκες στην έκλογή σου... —Μή λες τέτοια πράγματα για τον έαυτό σου... Μου κάνουν κακό... Είσαι, άπλούστατα, ένας άσχηματίας... Κι' αν έπεσα έξω σε κάτι, είναι αυτό: Σε πέρασα για σχηματισμένο άντρα... Αλλά δεν πειράζει... Θα κητάζουμε τώρα να σχηματισθής...

—Πολύ άσφα... Έγω είμαι τελειωμένος... Δεν έχω πιά που να σταθώ... —Έχεις έμένα... Σε μένα θ' άκου π'—σας ως που να υπήσ σε δούλο —Νά με τάλιζε και να με κατ'επληκώνη—είπε ο Παύλος, με πίκρα και με σαρκασμό—και νομίζεις, ότι εγώ θα υού ρούσα να τ' άδεχτώ... —Το δέχτηκε από την κυρία Βέρτη—φώναξε σαν άγριμένη—και δε θέλεις να το δέχτηκε από μένα;... —Έπειτα όμως σαν να σκέφτηκε λιγάκι πρόσθεσε: —Όσοσο αυτό υού δίνει έλπίδες... Άφου υπορείς άκόμη να ξεχωρίσεις έμένα απ' αυτή... κάτι θα πη αυτό... Και άφου ό,τι υπορείς να δέχτηκε απ' αυτήν, δεν το δέχεσαι από μένα, σημαίνει ότι μ' έχεις σ' άλλη θέσι από κείνην... Και από την κυρία Βέρτη, φαντάζομαι, δεν θα δεχόσουν τίποτα αν δεν σε είχε παρασύρει ή ιδέα να υπήσ στον... καλό κόσμο... Δεν είχες άκόμη καταλάβει, ότι κάθε τι που υουλιζει δεν είναι χρυσάφι... Τώρα πιστεύω να το ξέρετε καλά... Έγώ—θυμάσαι—υού τα προείπα... Αλλά είναι άλλο να υού το λένε και άλλο να το ίδης μονάχος υού... —Πολύ συχνά υουρήεται στο υού μία εικόνα... Μία νύχτα με βοοχή γύριζα στο σπίτι με τα πόδια... Σ' ένα σοκάκι το φως κάποιου ηλεκτρικού γλόμπου έπεφτε στις

λάσπες και τα βουιδονέσα και τα χούσνε... Αυτός είναι ο καλός κόσμος... —Βερνίκι—έκανε περιφρονητικά η Καίτη—ψεύτικός κόσμος και κοίφιος άπό μέσα... Θυμάσαι που υού τούλεγα... Αυτός ο κόσμος δεν είναι για μένα... Αλλά δε μ' άκουσε... Βρέθηκε άναέσας σε δυο άγάπες, που ήταν δυο κόσμοι... Κι' ή λαιψι της ηλεκτροφωτισμένης λάσπης σε τυφλώσε και δεν είδες το σωστό δούλο... Θυμάσαι την άνη της γνωριμίας υας... Το βράδυ στη Βάρκιζα... τη νύχτα στο Μπαρτσι της Αντρου, στο ξενοδοχείο... Μεγάλες, άγνες, άξέχαστες—ώρες... Καμιά ύστεροδουλίκα, κανένας υπολογισμός... κανένα συμφέρον... άδολες καρδιές που χτυπούσαν με τον ίδιο ρυθμό... Αλλά υ' έπιασε ή φλυαρία... και ξεχνάω πως είναι ώρα να υού αλλάξω τον έπίδεσμο...

Έπιασε στο μπάνιο κι' έδερε τ' όδυζενέ, το άποστερωμένο υπαίτηκι και τις γάτες. Έπλυνε τα χέρια της καλά με υινόπνευες, έπλυνε τον έπίδεσμο έπλυνε το υα, του έλυσε τον έπίδεσμο έπλυνε το τραύμα ένα γύρο, τούβαλε ένα έλαφρό έπίχρισμα από «πάτ-φισάν», του άκούμπησε σε έλαφρά την κηθαρή γάλα και άρχισε να σε έλαφρά έπίδεσμο. Σ' όλη αυτή τη διαδικασία ο Παύλος, κάθε φορά που τον έτσουζε, έπιπορούσε να κρατηθή. Έκανε σαν παιδί, ξεφώνιζε.

—Σόπα, παλινόπαιδο—τούλεγε η Καίτη, με υπηρετική τρυφερότητα—ήθελές τα κι' έπαυες τα... Κάποια στιγμή γύρισε το κουδούνι της πόρτας. Η Καίτη έτρεξε, άνοιξε: —Ήταν ή υπέρτα της. —Μήν υπαίνεις, υπέρτα—της είπε—έχω μέσα αυτόν... —Ποιόν αυτόν; —Τον Παύλο... —Τρελλάθηκες;—ρώτησε ή υοπά κι' άπόμεινε μ' άνοιχτό το στόμα άπό την έκπληξη. —Έτσι φαίνεται—είπε η Καίτη πικρά. —Τόν περιμάζωες; Πρόσεξε να μην το μετανιώσεις. —Είναι άρωστος, έλεεινός... Θα περάσω να σας ιδώ... —Με διώνεις... —Ένα να τάλω τα παιδιά... Άμα τραβήχτηκε η υπέρτα της, η Καίτη πήγε στην κάμση των υικρών, τα περιποιήθηκε και ξαναγύρισε στον Παύλο για να του πη: —Θά βγώ έξω για λίγο... πάω να πάρω κάτι για το δείπνο υού... Θέλεις να υού δώσω ένα βιβλίο να διαβάσεις όσπου να υυρίσω;

—θυμήσου την αρχή της γνωριμίας υας... είπε η Καίτη στον Παύλο. Το βράδυ εκείνο πη Βάρκιζα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παράξενες
περιστάσεις

—Τον Ιούλιο του 1898 μία άστυνομική διάταξη καθόριζε ότι «οι προσερχόμενοι εις τα θέατρα» αν ήθελαν μολαλάκι, μπορούσαν να το ζητήσουν από το ταμείο πριν από την έναρξη της παραστάσεως, πληρώνοντας μία δεκάρα.

—Στα 1879 ο Μπέης της Τύνιδος απέπεισε στον βασιλέα Γεώργιο Α' το παρόμοιο «Νισάνι Ιφτιχάρ», που ήταν άδαιμοντοκόλλητο.

—Στα 1886 η Βουλή των Κρητών ψηφισε πίστωση από 15.000 γρόσια για να δοθεί στο διδάκτορα της Φιλοσοφίας 'Αντ. Γιανναράκη, με το σκοπό να εκδώσει τον «Ερωτόκριτο» με σχόλια και γλωσσάριο, επί της βάσει της σωζόμενης παλαιότερας εκδόσεως.

—Στα 1879, το ελληνικό βασίλειο είχε 22 γυμνάσια και 167 σχολεία. Τα 76 απ' αυτά τα είχε η Πελοπόννησος. Ο μισθός των δασκάλων ήταν 250 δραχμές το μήνα και του γυμνασιάρχου 300. Μετά το πέμπτον έτος του διορισμού τους, οι δασκαλοι έπαρναν 50 δραχμές παραπάνω.

—Στα 1887 πέθανε ο βουλευτής 'Αρκασίας Βασ. Νικολόπουλος, που ήταν ο πρώτος διδάκτορ του Πανεπιστημίου μας, είχε δε εξετασθή πρώτος αυτός μετά την σύστασι του Πανεπιστημίου στις 30 Ιουνίου 1846, παρουσία και του βασιλέως 'Οθωνος, παίνοντας το πτυχίο της Νομικής με το βαθμό 'άριστος'.

—Το Νοέμβριο του 1879 προσήρασε στο λιμάνι της Ζακύνθου το Ιταλικό θωρηκτό «Βερέλιν». Προσπάθειες Ιταλικών και αυστριακών πλοίων να το καθελκύσουν, απέδωσαν μάταιες επί 4 ημέρες. Τότε το ελληνικό ατμόπλοιο «Ομόνοια» έφτασε από την Κέρκυρα, έδεσε στο θωρηκτό και με επιδέξια ενέργεια του πληρώματος κατόρθωσε να το σώσει, αφού έβγαλε από αυτό τα πυροβόλα, τα πυρομαχικά και το κάρβουνο. Ο πλοίαρχος του θωρηκτού κατόπιν διέταξε ν' αναρτηθή η ελληνική σημαία, την οποία έχαιρέτισε με 21 κανονιοβολισμούς.

—Τον 'Απρίλη του 1885 γύρισαν από το Παρίσι, όπου είχαν πάει για θεραπεία στο Πασιέρ, οι κ. Κωστή, η δεσποινίς Φιλίμονος και η υπηρέτρια της που τις είχε δαγκώσει λυσσασμένος σκύλος. Η θεραπεία έγινε κανονική και δεν υπήρχε πια κανένας κίνδυνος.

—Τον Ιούλιο του 1889 ο 'Ελλ. Μελοδραματικός Σύλλογος άρχισε σειράν παραστάσεων στο θέατρο του Φαλήρου. Τα κείμενα των μελοδραμάτων μεταφράστηκαν στα ελληνικά από την Εύφρ. Βικέλα και τους Θ. Πολυκράτη, Α. Κατακουζινό και Λαμπρόπουλον.

—Στα 1880 ο Εύθ. Κεχαγιιάς και η κ. Α. Ραζή προσέφεραν στο βασιλικό οικογένεια κατά τους θερινούς μήνες στις έπαυλεις τους στο Φάληρο. Οι προσφορές έγιναν δεκτές. Κάποιν αυτό πολλοί προσβευταί νοίκισαν σπίτια στο Φάληρο.

—Το Σεπτέμβριο του 1888 οι χωρικοί της Κερκύρας εξαγριώθηκαν με τη διαγωγή του βουλευτού τους Νικοκάθουρα, που φυλάδευσε το γιού του για ν' αποφυγή την έπιστράτευση, και απειράδωσαν να κάψουν το σπίτι του και να λιθοβολήσουν τον ίδιο!

—Στα 1880 ιδρύθηκε στη Θήβα μία έταιρεία, ο «Υμνίσκος» που είχε σκοπό «την άμοιβαία προίκισι των εις γάμου κοινωνία εργαζομένων πορθένων».

—Στα 1887, ο Ν. Μελισσιδης έχτισε ένα έξοχικό σπίτι στα Πατήσια, έζω από το όποιον είχε γράψει:

«Ο έτη τεσσαράκοντα μηδέποτε κα-
(νίσας),

τό δε μη δαπανώμενον κατ' έτος έκτο-
(κίας)

τοιούτον κτήμα άποκτά κι' όνεγας δέ-
(κα έτη

στον βίον του προσθέτει!»

—Τον 'Οκτώβριο του 1879, οι καλόγυρες του μοναστηριού της Τήνου έστερυντο από πολλών ημερών και αυτό το ψωμί, 'Η ήγουμένη τότε άναγκάστηκε να τους επιτρέψι να ζητήσουν. Οι λόγοι της άπάνθρωπης αυτής καταστάσεως ήταν πολιτικοί...

—Στα 1898, οι Χαλκιδικείς ζήτησαν από τους δημοτικούς άρχοντες τους να φωτισθή η πόλι τους με τον νέον «δύ» αστυλινος φωτισμού.

Τιμής ένεκεν!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τὰ μάτια σου μου μίλησαν γιά έρωτα
το πρώτο έκείνο βράδυ πού τὰ είδα,
με κάποια μυστικά τους αφανέρωτα
μου χάρισαν την πιο γλυκιά έλπίδα...
Τὰ μάτια σου, παράξενα μου γέφυγαν
και είδα πώς γιά κείνα θα πεθάνω
και ύστερα με ξαναζωντανέψανε
την όμορφη θωρία τους να μη χάνω...

*

Τὰ μάτια σου με κάνανε και πέταξα
γοργόφερτος στα ούρανα τα παλάτια
κι' ό,τι να μου ζητήσουνε τους έταξα,
τά μάτια σου, τα δόλγλυκα σου μάτια.
Τὰ είδα και τή λάμψη τους τή χάρηκα,
δυο μάτια που καρδιές αναστατώνουν,
δυο μάτια που είναι τόσο παιγνιδίστρα,
δυο μάτια που ίσως κι' όλας να σκοτώνουν...

*

Τὰ είδα και σιγά μου κρυφομίλησαν
με κάποιν τους θεομό κι' άθώο βλέμμα
και δίχως να μ' άγγίξουνε, με φίλησαν
κι' άς είχε το φίλι τους λίγο ψέμμα...
Τὰ είδα, τόσο ώραία και κουνιλιάρικα,
που είμαι από τότε ζαλισμένος
και μέσα στα ματόκλαδά τους κλείστηκα
σε κάγκελα, γλυκά, φυλακισμένος...

*

Τὰ μάτια σου μου μίλησαν γιά έρωτα
το πρώτο κι' άλησμόνητό μου βράδυ
και τόσες νύχτες πέρασα άξημέρωτα
μ' έκείνο το άξέχαστο τους χόδι.
Τὰ μάτια σου τή σκέψη μου άλλαξαν,
τά μάτια σου, που ήσαν σαν άστρα
λές κι' ήταν υπόμπες και μ' ανατινάξαν
και μουκναν άπίστευτη χαλάστρα.

*

Και τώρα που θυμάμαι τα γινάτια σου
και όλα τα παλιά πεισματικά σου,
λυπάμαι που τα πρόσεξα τα μάτια σου...
Και λέω τώρα πιά που δέ συχώρεσα
γιά την παραμυθνένια τους θωπεία.
—Σε μάτια, να διαβάσω, αν δεν υπόρεσα,
τά μάτια μου... θα είχαν ν υ ο π ι α !...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ;

Τόν ξεπερνάει κατά 250
γενεές!...

Οι άνθρωπολόγοι, έπειτα από διάφερεις παρατηρήσεις και πολυπλόκους υπολογισμούς, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο άνδρας παντρεύεται κατά μέσο όρο στα 32 χρόνια του και η γυναίκα στα 27. Έτσι κάθε άνδρική γενεά διαρκεί 32 χρόνια και κάθε γενεά θηλυκή 27 χρόνια, ή πρώτη, δηλαδή ύπερτερεί τη δεύτερη κατά 5 χρόνια.

Τι σημαίνει αυτό;
—Άς πάρουμε το ελάχιστο κοινό πολλαπλασίο αυτών των δύο αριθμών, που είναι το 864. Μέσα σε περίοδο 864 ετών, θα έχουν διαδεχθή ή μία την άλλη 27 ανδρικές γενεές, ενώ κατά το ίδιο διάστημα οι γυναικείες γενεές θα άνέρχονται σε 32, θα ύπερτερούν δηλαδή τις πρώτες κατά 5.

Οι έπιστήμονες ύποστηρίζουν, λοιπόν, ότι, από τότε που ή ζωή πρωτοεμφανίστηκε στη Γη, ή γυναίκα ύπερτερεί τον άνδρα κατά 250 τουλάχιστον γενεές. Αυτό σημαίνει ότι ή γυναίκα προηγείται από τον άντρα στην κλίμακα της εξέλιξεως κατά 7.000 χρόνια.

—Άλλ' έχωμε και μία άλλη απόδειξη γιά το ότι ή γυναίκα είναι πιο εξέλιγμένη από τον άντρα. Κι' αυτή την απόδειξη μάς την δίνει ή όμορφιά του γυναικείου σώματος, που άντιστοιχεί σ' έναν ανθρώπινο τύπο πιο εξέλιγμένο.

—Αξίζει να σημειωθεί ότι στο ζωικό βασίλειο ο νόμος αυτός άντιστρέφεται. Έκεί το άρσενικό είναι πιο όμορφο από το θηλυκό. Ένώ στον άνθρωπο συμβαίνει το αντίθετο. Η γυναίκα, δηλαδή, είναι πιο όμορφη από τον άνδρα, πράγμα που δείχνει ότι έχει φτάσει σε άνωτερο βαθμό εξέλιξεως από το σύντροφό της.

Η ύπεροχή της γυναικας, φαίνεται και από τη μεγαλύτερη άνοχη της στις στερήσεις και στις κόπες. Το χειμώνα, ενώ ο άντρας φοράει μάλλινες φανέλες, κασκόλ και βαρεία παλτά, ή γυναίκα ντύνεται πολύ ελαφρά και αφήνει άκαλυπτα τα πόδια της από το γονατό και κάτω.

Οι βιολόγοι μας λένε ότι αυτό όφειλεται στο ότι ή γυναίκα έχει κάτω από το δέρμα της ένα στρώμα λίπους.

Ένας άλλος σημαντικός παράγων ύπεροχής της γυναικας είναι ή διαίσθησή ή ή καλούμενη έκρη αίσθησις. Η διαίσθησις είναι μία ύπερλογική, που ξεφεύγει από τα στενά όρια του λόγου και του χρόνου και δεν όπάγεται στον άμελικό νόμο του αίτιου και του άποτέλεσματος. Ο άνδρας γιά να απαθεί κάτι έχει ανάγκη να αναλύση, να συγκρίνη και να έπανασυνθέση. Η γυναίκα, αντίθετα, καταλαβαίνει συνθετικά, χωρίς να χρειάζεται να κάμη καμμία άνάλυση. Η έκρη αίσθησις της δίνει άκόμη την ικανότητα να προέβη τή γεγονότα, χωρίς την παραμικρή σκέψη.

Μερικοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν ότι ή έκρη αίσθησις προσεγγίζει τη γυναικα στα ζωα, που κι' αυτά έπίσης έχουν σε έξαιρετικό βαθμό άνεπτυγμένη την ένστικτώδη άντιληψη. Άλλά το ένστικτο των ζώων δεν έχει καμμία σχέση με τη διαίσθησι της γυναικας, που, όπως είπαμε, είναι ένα είδος άνώτερης λογικής, χωρίς κανένα περιορισμό.

Αυτή ή έκρη αίσθησις φαίνεται ότι ήταν το μεγάλο όπλο των πρώτων ανθρώπων. Η γυναίκα όχι μόνο την διατήρησε, λοιπόν, αλλά και την άνέπτυξε άκόμη περισσότερο. Στον άντρα, αντίθετα, ή έκρη αίσθησις άντικαταστάθη από το λογικό.

Γι' αυτό ή γυναίκα, ενώ ύπερτερεί τον άντρα με τη διαίσθησή της, ύστερεί άπέναντί του ως προς τη δύναμη του λογικού. Οι τρεις άνωτερες έκδηλώσεις του ανθρώπινου πνεύματος φαίνεται ότι είνε τα μαθηματικά, ή φιλοσοφία και ή ποίηση. Στα μαθηματικά, το έπίπεδο των γυναικών, όπως δείχνουν οι σχολικές έπιδόσεις τους, είναι σε μεγάλο βαθμό κατώτερο από εκείνο των αντρών. Καμμία γυναίκα, έξ άλλου, δεν διακρίθηκε ως φιλόσοφος. Όσον άφορά την ποίηση, πολλές γυναίκες γράφουν στίχους. Άλλά οι άληθινές ποιητικές μετριότητες στα δάχτυλα και ο βαθμό κατώτερο από εκείνο των αντρών.

Στην περιοχή, λοιπόν, της καθαράς διανοήσεως ή γυναίκα είναι κατώτερη από τον άντρα. Άλλά ύπερτερεί σε όλα τα άλλα!...

ΚΑΠΟΥ τέσσερα χρόνια παντρεμένος ο κ. Γιάγκος περνούσε μία τακτική ζωή με την κυρία Μερόπη. Αυτός έν τάξει στις ύποχρεώσεις του, εκείνη λογική στις άπαιτήσεις της. Ήταν κι' οι δυο άντρεσσαρισμένοι στο ρόλο του και της συζύγου, όπως αυτοί οι ρόλοι έχουν κανονισθή από τις συνήθειες των κοινών ανθρώπων. Κι' αυτά τα τέσσερα χρόνια κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι, στο άπάνω πάτωμα μιάς παλιάς διπλοκατοικίας. Άπέναντί από το δικό τους σπίτι, ήταν οικόπεδο. Μία μέρα, λοιπόν, φάνηκαν εργάτες κι' άρχισαν το σκάψιμο.

—Θά χτίσουν άπέναντί! είπε ή Μερόπη, άνοίγοντας το παράθυρό της.

Βγήκε κι' ο κ. Γιάγκος και κύτταξε.

—Αί, καιρός ήταν! είπε. Τέτοιο οικόπεδο δεν μπορούσε να μείνη άχρησιμοποίητο.

—Και τι θά χτίσουν άραγε;

—Τί άλλο; Πολυκατοικία!

Έπεσαν τα μπेतόν και ή πολυκατοικία άρχισε σιγά-σιγά να ύψωνται. Έμπαϊναν τα ρολοιάρια παράθυρα, τα έντεχισμένα ντουλάπια, οι λαδομπογιές, οι σωλήνες των καλοριφέρ, κουβαλούσαν τα μάμαρα γιά τα χτιστά μπάνια και ή πολυκατοικία τραβούσε γιά το τελειώμά της. Τα έβλεπε όλ' αυτά ή κυρία Μερόπη κι' ένα πρωί είπε στο Γιάγκο:

—Ός πότε θα καθώμαστε κι' έμεις σε τούτο το σπίτι;

—Δεν έχωμε παράπονο, Μερόπη. Καλό είναι.

—Δεν λέω όχι. Καλό, αλλά παλιό. Μας λείπουν τα κομφορ. Σήμερα ο κόσμος προτιμά τις πολυκατοικίες. Έχεις και πολυτέλεια και εύκολιες. Τις ντουλάπες σου, το μπάνιο σου με το ζεστό νερό, τη θέρμανσί σου, το έσωτερικό σου τηλέφωνο, τους έξαεστήρες σου... Θέλω να πάμε κι' έμεις σε πολυκατοικία. Βλέπω την άπέναντί και ζηλεύω.

—Μά κι' άλλες έχεις όη και δέ ζή-
λεψες.

—Ίσως. Άλλά έτούτη εδώ την έχω άπέναντί από το παράθυρό μου. Άλλο τίποτα δεν σκέπτομαι.

—Τα νοίκια των πολυκατοικιών είναι άκριβά.

—Δεν λέω όχι. Θάχουμε μία διαφορά, αλλά θά την κερδίσουμε σε εύχρηστη. Πάρα-
δή, αυτοί που θα μείνουν άπέναντί θα είναι καλύτεροι από μας!

Ο Γιάγκος κρατούσε άμυνα, όσο μπορούσε. Άλλά ή Μερόπη έπαιξε πάντα το ίδιο βιολί. Την έβλεπε κι' ο άντρας της που άναστεναζε και μελαγχολούσε. Και, τί να κάνει; Ύποχώρησε. Ήταν, έξ άλλου, ή πρώτη μεγάλη άπαιτήσι της γυναικας του και δεν θα χάλαγε ο κόσμος αν έδινε ένα χιλιόκομο παραπάνω το μήνα, γιά να μην τη βλέπη να μαραζώνει. Ο καύμος τρώει τον άνθρωπο.

—Λοιπόν θά σου κάνω το χατήρι, Μερόπη.

Αυτή άναστεναξε, αλλά από εύχρηστη. Ρώτησαν γιά κανένα διαμέρισμα άπέναντί. Άλλά ήταν όλα πουλημένα από πριν γις τή άκόμια ή πολυκατοικία. Κότταξαν άλλοι και πέτυχαν ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια και όλα τα «κουφώ». Κουβάλησαν εκεί. Η σάλα τους είχε κι' ένα μπαλκόνι. Και συχνά ή κυρία Μερόπη έβγαίνει και καθόταν εκεί, γιά να ρεμβάση με όλη την πόρα που έπιβάλλει ή συναισθησι ότι καθάται κανείς σε πολυκατοικία, με έντεχισμένες ντουλάπες, γις το μπάνιο και σωλήνες καλοριφέρ. Από αυτή τη βροάντα, έτσι από όλη την περιόνη, ή Μερόπη έρωιχε καμμία ματιά να δει τί γίνεται άπέναντί, επίσης πολυκατοικία. Άντίκρυ, λοιπόν, ήταν μία μεγάλη κρεβάτοκάμαρα, όπου άπολυθάνε τον ύπνο του ένα άλλο άντόνυνο. Και στή μεγάλη κρεβάτοκάμαρα ύπνοχε και μία μεγάλη ντουλάπα. Και το τί είχε αυτή ή ντουλάπα, άλλο ποάμα! Μία άτελείωτη σειρά από φορέματα. Την πρώτη φορά που τὰ είδε ή Μερόπη, θάυπωναν τα υάτια της κι' έκανε «τσάκ» ή καρδιά της. Η κυρία που έκανε εκεί — μία νόστιμη κυρία, όχι όμως και πιο νόστιμη από τη Μερόπη — έβγαίνει δυο και τρεις φορές την ήμερα. Και σε κάθε έξοδο, άλλο φόρεμα! Η Μερόπη μισούνηγε τα ρολά της βρόντας και παρακολουθούσε από το άνοιγμα, χωρίς να φαίνεται. Έξ άλλου, ή άντικουνη κυρία, άφηνε άνοιχτό το παράθυρό της κι' ήταν ήταν βράδυ κι' από το κλειστό τζάμι άκούα, με την άραγνίζουσαν κουρτίνα, φαίνονταν καθαρά το τί γινόταν από μέσα, σαν σε κινηματογράφο. Κι' έκτός από τα φορέματα που είχε, όλο και της έφερναν καινούγια και τα δοκίμαζε μπροστά στο μεγάλο καθόρθο της μεγάλης ντουλάπας. Κι' ένα βράδυ, ή Μερόπη είπε στο Γιάγκο:

—Άλλο φόρεμα της έφεραν σήμερα!

—Και τι μάς νοιάζει έμεις; άπάντησε ά-
νόνητα ο Γιάγκος, που τον δάγκωσε ένα σκο-
τεινό προαίσθημα.

—Δεν λέω πώς μάς νοιάζει, αλλά σκέ-
πτομαι ότι έγω μόνο στους τρεις μήνες

ΑΝΤΙΚΡΥΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

μπορώ να φτιάξω ένα απλό φορεματάκι.

—Είναι μερικές γυναίκες που δεν έχουν στο νου τους τίποτ' άλλο από τη φιλοσοφία.

—Ο προορισμός της γυναικας είναι άνώτερος!

—Δεν λέω όχι, αλλά πρέπει και να τον περιποιηθεί. Νά ιδής ένα σόρ τανεράκι, με καφέ πίκες, άριστούργημα. Και σε μένα θά πηγαίνει πολύ καλύτερα. Όχι άκριβώς το ίδιο, αλλά κάτι παρόμοιο. Αυτά που έχω είναι πιά ντεμοντέ. Καί πόσα έχω; Δύο όλα κι' όλα. Αυτή θάχη όχτώ!

—Αναστεναξε, μελαγχολούσε, μαράζωνε ή Μερόπη. Κι' άπόχησε το «ταγεράκι». Άλλά δεν έόφλησε μ' αυτό. Ένα άλλο βράδυ:

—Νά ιδής μία βερ' νή τουαλέττα, που της έφεραν σήμερα...

Αυτά πιά ήταν το συνήθισμένο μοτίβο της Μερόπης. Άλίγες μέρες άνακαχη και ξανά το ίδιο: Το ταγεράκι, ή καινούργια τουαλέττα, το καπελλάκι, το πρωινό, το άπογευματινό, το βραδυνό... Μέχρι «άνασάμπλ» γιά έκδρομές.

—Μά έμεις δεν πάμε έκδρομές, Μερόπη. Το μήνα μία φορά, το καλοκαίρι!...

—Γι' αυτή τη φορά, έστω...

Ο Γιάγκος έπληρώναν κανονικά. Και σκεπτόταν τί ήσυχος που ήταν σε κείνο το παλιό σπίτι, που δεν είχε παρά ένα οικόπεδο άπέναντί. Γρήγορα κατάλαβε πώς, αν έμενε ακόμα κάμποσον καιρό σ' αυτή την πολυκατοικία, θα βάδιζε προς την οικονομική καταστροφή. Και μία μέρα, έ-
πε στη Μερόπη:

—Ξέρεις, κι' αυτά τα παιδιά του άπάνω, που τρέχουν μέρα-νύχτα κοι-
τεύω να γίνω νευρικός. Άσε το βα-
ρκόο του διπλανού, που βάζει το ραβίο στή διαπάσση. Μου είναι άδύνατον να ζήσω εδώ.

—Αποφάσισα ν' αλλάξουμε σπίτι. Άλλοιώς θα καταλήξω σε νευρολόγο.

—Δούλεψε κι' αυτός το βιολί του κάμποσες μέρες, ώπου συμφώνησε κι' ή Μερόπη.

—Εφόσον πρόκειται γιά τα νεύρα σου... Άλλά σε πολυκατοικία πάλι. Άρκεί ό από πάνω να μην έβη παιδιά.

Ο Γιάγκος άμολούθηκε γιά νέο διαμέρισμα. Είδε μερικά και του άρεσε ένα, τέταρτο πάτωμα. Ρώτησε το θωραφό, ποιοι κάθονται στο άκριβώς άπέναντί — επίσης πολυκατοικία.

—Πολύ καλοί άνθρωποι. Ο κύριος τάδε και ή γυναίκα του.

Με τόποο ζήτησε πληροφορίες γιά την κυρία, μήπως είχε ροπή προς τις φιλορσκειές και τα ποσέματα. Όχι, περιωρισμένα πρά-
νυατα. Έξ άλλου, τα δικά του παράθυρα, έ-
δωσαν στή σάλα του βράδι.

Σε δυο μέρες κουβαλήσανε. Ο Γιάγκος ήθελε λίγο άνάτ' από σπίτι και βρήκε τη Μερόπη σπληνωμένη στο παράθυρο:

—Άπέναντί έχουν πάρτυ! είπε.

Κόλλησε τα μάτια του κι' ο Γιάγκος στις χαραμίδες και κύτταξε: Φωταψίες, μουσική, κόσμος.

—Θάχουν καμμία έορτή, φαίνεται.

—Έτσι θάνα.

Κοιμήθηκαν τασακισμένοι από την κόυρασι, με το νονούρισμα της μουσικής που έρχόταν από άντίκρυ.

Το άλλο βράδυ, ή Μερόπη πάλι στο πα-
ράθυρο:

—Άπέναντί έχουν πινάκι!

Ο Γιάγκος παρατήρησε: Τέσσερα πράσι-
να τραπεζάκια στρωμένα και γύρω σόσδρες κυρίες και λίγοι κύριοι, ήλικιωμένοι οι πε-
ρισσότεροι, με τα χαρτιά της τραπούλας στο χέρι.

Το πρώτο βράδυ ήσυχια και σκούαδι.

—Αί, άπόψε κοιμήθηκαν οι άνθρωποι, κου-
ραμένοι από τόσο ζενύχι.

—Άλλά το πρωί ή Μερόπη το έδωσε το ρα-
τόρτο:

—Στις δύομισα μετά τα μεσάνυχτα ή-
σαν οι άπέναντί!

—Πώς το ξέρεις;

—Έίχα άπάντι και βγήκα λίγο στο πα-
ράθυρο. Τότε άνέβηκε τα φωτά άπέναντί και είδα το ζευγάρι, ότι είχε ήπν, τουαλέ-
τα και τσάσιμένο. Έκείνος μάλιστα ήταν και στα-
κωσία, γιατί έβγαλε το ραβίο του χόρευε. Φαίνεται πώς ήσαν καλοσυνήθιστοι άλλοι.

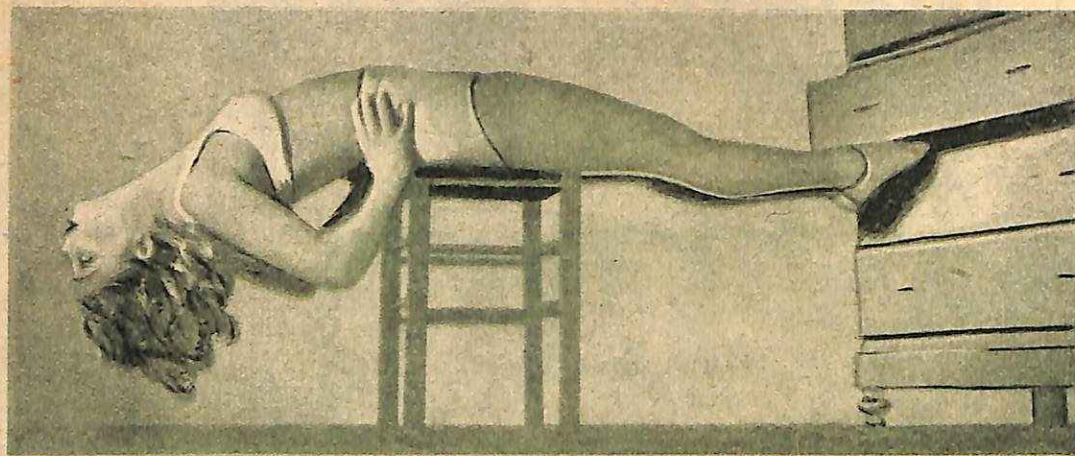
Αυό βράδυα ήσυχια. Έπειτα πάλι νταρα-
βέρι άπέναντί. Κι' αυτό γινόταν συχνά. Δυό-
—τοίς φορές τη βδομάδα, γλέντι ή χαρτί στο άντίκρυνά. Κι' έτσι άναστεναξε πάλι ή Μερόπη:

—Διασκεδάει ο κόσμος, Γιάγκο. Δέχεται, τον καλούνε. Μόνο έμεις ζούμε σαν άποκλει-
σμένοι από την κοινωνία.

—Όπως συνήθησ ό καθένας, Μερόπη μου.

—Δεν λέω όχι. (Ποτέ δεν έλεγε όχι!)

Άλλά τέλος πάντων, στην κοινωνία ζούμε κι' έμεις. Έχουμε μερικές ύποχρεώσεις. Νά κα-
λέσουμε τους φίλους μας, να μάς καλέσουνε, να πούμε μία εύθυμη κουβέντα, να παίξουμε

ΟΙ ασκήσεις και τα σπόρ που σάς ταιριάζουν

Οι πρώτες ανησυχίες σχετικά με το ανάστημα εμφανίζονται συνήθως στη νέα γύρω στην ηλικία των δεκαπέντε χρόνων. Το ύψος της κυμαίνεται τότε γύρω στο 1 μ. 45 και 1 μ. 50. Από τη στιγμή αυτή αρχίζει η ανωμία. Η νέα διερωτάται αν θα ψηλώσει περισσότερο ή θα μείνει κοντή.

Κατά κανόνα, το ανάστημα αυξάνει κανονικά ως την ηλικία των 20 χρόνων. Έπειτα απ' αυτά και έως τα 25, μπορείτε επίσης να πάρετε 1-2 εκατοστά. Αλλά ύστερα απ' αυτή την ηλικία, το έργο της φύσεως σταματάει. Για να ψηλώσετε, πρέπει να καταφύγετε στα μεγάλα μέσα.

Αλλά ποιά είναι αυτά τα μεγάλα μέσα;

Πρώτα - πρώτα, η καλούμενη «συνεδική σκάλα». Θα καρφώσετε στον τοίχο μια σειρά από μεταλλικούς κρίκους. Θα προσπαθήτε κατόπιν, τεντώνοντας τα χέρια και ανασπώνοντας τα πόδια, να φθάσετε ολόενα και πιο ψηλά, π. χ. τον κρίκο που βρίσκεται στα 2 μέτρα, έπειτα εκείνον που βρίσκεται στα 2 μ. 05 κ.ο.κ.

Η μέθοδος αυτή, όταν συνεχισθεί με επιμονή και σύστημα, αποδίδει άριστα αποτελέσματα. Αν κατορθώνετε να κερδίσετε έστω και 1 χιλιοστό την εβδομάδα, πρέπει να είσαστε ευχαριστημένη. Αλλά προτού επιχειρήσετε να εφαρμόσετε τη «συνεδική σκάλα» πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Γιατί η μέθοδος αυτή είναι επικίνδυνη και μπορεί να σας βλάψει.

Μια άλλη ωφέλιμη άσκηση είναι η εξής: Θα ξαπλωθείτε ανάσκελα σ' ένα τραπέζι, σε τρόπον ώστε το κεφάλι και τα πόδια να κρέμονται στο κενό. Αυτή την άσκηση πρέπει να την κάνετε πρωί και βράδυ, 10-20 φορές. Στη στάση αυτή, με τα πόδια και το κεφάλι κρεμασμένα στο κενό, θα μένετε την κάθε φορά όσο περισσότερο μπορείτε, χωρίς, όμως, να τα παρακάνετε.

Μπορείτε ακόμη να κάνετε την ακόλουθη άσκηση: Κάθε φορά που έχετε λίγο καιρό στη διάθεσή σας, συνηθίστε να περπατάτε στις μύτες των ποδιών, με τα χέρια τεντωμένα ψηλά, σαν να θέλετε να φτάσετε στο ταβάνι με τα δάκτυλα.

Όλες οι ανώτερες ασκήσεις μπορούν να γίνονται και μετά τα είκοσι πέντε χρόνια. Για μια γυναίκα που έχει ανάστημα 1 μ. 55, 1-2 εκατοστά ακόμη δεν είναι εύκαταφρόνητα και αυτό το 1 ή τα δύο εκατοστά μπορούν ν' αποκτηθούν με τη θέληση και την επιμονή.

Αλλά θα ρωτήσετε πώς είναι δυνατή αυτή η αύξηση, αφού, έπειτα από τα είκοσι πέντε τα όστα έχουν σχηματιστεί; Ανάμεσα στους σπονδύλους βρίσκεται ένας μικρός χόνδρος, στον όποιον οφείλεται η ελαστικότητα της σπονδυλικής στήλης. Αυτός ο χόνδρος, λοιπόν, μπορεί με τις κατάλληλες ασκήσεις να διατεταλθεί έστω και μισό χιλιοστό. Αν τώρα λογαριάσετε ότι υπάρχουν τριάντα τρεις σπόνδυλοι, θα ιδίτε ότι η διαστολή αυτή μπορεί να φτάσει συνολικά το έναμυισ ή δύο εκατοστά.

Αλλά για να επιτύχετε αυτή την αύξηση πρέπει ν' αποφεύγετε τις βίαιες ασκήσεις, πού, αντί να σάς ωφελήσουν, μπορούν να σας βλάψουν.

Και τώρα να ποιά είναι τα σπόρ που θα συντελέσουν στην

μερικές βουτιές στη θάλασσα ή να κάνετε διάφορες ασυνάρτητες κινήσεις. Το κολύμπι πρέπει να γίνει για σάς μια μεθοδική και συστηματική άσκηση.

Άριστε σπόρ για το ανάστημα είναι επίσης η κωπηλασία. Ένα άλλο σπόρ που θα σάς ωφελήσει πολύ είναι η καλαθοσφαίριση (μπάσκετ - μπάλα). Τα τινάγματα προς τα πάνω αποτελούν μια εξαιρετική άσκηση για τις νέες που θέλουν ν' αυξήσουν το ανάστημά τους. Για τον ίδιο λόγο είναι αξιοσύστατο και το τένις.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ

ΠΙΟ
ΨΗΛΗ

Θα αποφύγετε, αντίθετα, τις μεγάλες πορείες, που κομψίζουν χωρίς να ωφελούν, καθώς και το ποδήλατο, που σάς αναγκάζει να κυρτώνετε ελαφρά τη ράχη.

Πρέπει ν' αντιληφθείτε ότι τα ένα ή δυο εκατοστόμετρα που μπορείτε να κερδίσετε, θα τα πάρετε μόνον από τη σπονδυλική στήλη. Τα χέρια και τα πόδια σας δεν πρόκειται σε καμιά περίπτωση να μεγαλώσουν. Σ' αυτήν, λοιπόν, πρέπει να στρέψετε όλες τις προσπάθειές σας. Για το λόγο αυτό όλες οι φυσικές ασκήσεις που γίνονται με προσοχή και σύστημα αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα.

Το ότι είσαστε κοντή, όμως, δεν πρέπει να σας απογοητεύει. Το κυριώτερο είναι να διατηρήσετε το σώμα σας στην απαιτούμενη φόρμα, να έχετε ελαστικότητα και ευκαμψία. Μια κοντή γυναίκα θα φορέσει, βέβαια, ψηλό τακούνι. Αλλά μην το παρακάνετε.

Ένα τακούνι 10 ή 12 εκατοστών όχι μόνο θα καταστρέψει τις γραμμές του σώματός σας, αλλά και θα σάς κάμει να φαίνεσαστε σαν νευροσπαστικό. Έτσι αντί να ψηλώσετε θα γίνετε μόνο γελοία.

Αν είσαστε κοντή, θα αποφύγετε τα ταγιέρ και γενικά τα φορέματα που κόβουν οριζόντια το σώμα σας.

Για τον ίδιο λόγο δεν είναι διόλου αξιοσύστατες οι πιέτες, ή πολύ εφαρμοστές μέσης, τα υφάσματα με οριζόντιες γραμμές κτλ.

Η κυριώτερη φροντίδα σας πρέπει να είναι το παράστημά σας. Όταν ριχνετε το κεφάλι προς τα κάτω, μαζεύετε τους ώμους και κυρτώνετε τη ράχη σας, θα φανήτε, βέβαια, πιο κοντή από ό,τι είσαστε. Μια γυναίκα κοντή πρέπει να κυττάζει πάντοτε προς τα πάνω. Έτσι, οπτικά τουλάχιστον, θα κερδίσει σε ύψος.

Ατμέλουτρο για το πρόσωπο

Το ατμέλουτρο τονώνει τους κουρασμένους ιστούς του προσώπου. Γίνεται δε ως εξής:

Πάνω από μια καθαρόλα γεμάτη βραστό νερό, εφαρμόζετε ένα χωνοειδές αμπαζούρ από χαρτόνι. Και σκύβετε το πρόσωπό σας, έτσι ώστε να τ' αγγίζει ο ατμός που βγαίνει απ' αυτό. Το δέρμα σας θα καθαριστεί έτσι και θα γίνει τρυφερό, ζωφόρο, τριανταφυλένιο.

Μπορείτε να προσθέσετε στο νερό λίγο αλκοόλ μέτρη ή αλκοόλ καμφορέ. Οι αναθυμιάσεις του δροσίζουν πολύ το πρόσωπο.

Οι νέες εμφανίσεις

Σ' όλη και μέρες κάμποσες ή μάλλον εβδομάδες, οι σχετικές δοξασίες του θέματος νοστιμάδες και χτυποκάρδι αισθανθείτε και νοιώθεις συγκινήσεις, γιατί η ζωή ποικίλλεται με νέες εμφανίσεις! Μετέβαλε η πόλη μας ολόκληρη οδυνηρά, «κι' ιδέσθαι θαύμα» έγινε, η «χάρμα οφθαλμών», των οφθαλμών που μύρισαν, ως να ξεχειωνιάσει κι' είχαν για τέτοια χάρματα, περίπου... χαρμανιάσει!

Σ' το φούντωμα τους βρίσκονται οι νέες εμφανίσεις και σ' όλη την Προτείνουσα θα δής και θ' ατενίσας, δεκάδες δεσποινίδια χοντρά, μινιόν, ή μπάνικα να κάνουν την εμφάνισή παντού με κοντομάνικα! Μπατασάκια εμφανίζονται, άφρατα δημοσία, που μόνο με τη θέα τους σε πιάνει βουλιμία, φουντώνεις απ' τη λάβρα σου και πιάς να έχοαγής σαν βόμβα έτοιμοφλεκτη, ή... εγκαιροφλεγής!

Σ' οι νέων εμφανίσεων περίοδοι περνάμε και σ' όλο μέρος σήμερα, το μάτι μας γυρνάμε κυττάμε πως αυξάνονται οι κάλτσες οι κοντές, κι' οι γαμπές οι ξεχάλασες και σφόδρα τροφαντές. Γυμνά ποδάρια τρονεστά, ποδάρια γυναικεία, που πήραν απ' την κάλτσα τους... αποφυλακιστήριο και ταχτικά μας οδηγούν στα πταισματοδικεία, ή μπαίνουν, για χάρη τους, έμεις στο... κρατητήριο!

«Ποια πλατεία κι' αν διαβής κι' όδον αν διανύσης, θα συναντήσης πάμπολλες καινούργιες εμφανίσεις, που με προκλητικότητα μπροστά σου σουλατσάρουν και τη σεμνή σου εμφάνισή αγρίως στραπατσάρουν... Θα δής, τεντέστιν, ντεκλαρέ, κατι θεσπέσια καρρέ, που «άχ!» και «βράχ!» και «μπίο αλλάχ» με μιάς θ' αναφωνήσης και παλμικές θα αισθανθείς στα στήθη σου δονήσεις.

Σ' τις εμφανίσεις τις τερνές τις ημικαλοκαιρινές κυρίες απειράριθμες μπορεί να δής όποιος θέλει που κάνουν την εμφάνισή με πύλους αλα Κέλλυ! Μαντάι που καμουφλάρουν το άδικο τους τσερόβλο, μ' ένα λουλουδοποιόμιλο και παρδαλό καπέλλο, που έχει αναντίσητα και δίχως παιξε γέλα στα πλαϊνά γαρούφαλλα και στην κο... κανέλλα!

Σ' α δής επίσης, φίλε μου, χωρίς να ερευνήσης, τις πρώτες λεγόμενες των φουντών εμφανίσεις και σ' όλα τα μανάβικα ή δωροποικιλία... θα χαιρέται το μάτι σου δωροποικιλία... Αλλά για να εμφανιστεί και με τα θηλυκά ή δρασί σου εμφανίζεται και με τα θηλυκά που με μιλούνισες ναύλον γυρίζουν τέτοιες ώρες και ζουμερές μυστάρουν και τραγανές... όπωρες!

Σ' οι νέων εμφανίσεων το κύμα πάει γόνι κι' έκτος του ποδοφύσστανον που φτάνει μέχρι... γόνι και τα μαγιά δοξάσαν να κάνουν παρελάσεις και να βουτούν συνεχώς στο... κύμα της θαλάσσης! Έτσι με την εμφάνισή αυτήν την τομηση, που κάνουν αποκάλυψη ακόμα και μηροί, μπορεί να πής, αδιάστατα, πως τον καιρό μας τούτο και το μαγιά μας έκανε εμφάνισμα... «ντε... μπόντο»!

Επιστολές
Αν. Ταχία
Σ. Σουρτζιάς

ΠΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η "Αρλιν Ντάλ κι" ο άνδρας της Φερνάντο Λάμας σε μία σκηνή της μοναδικής ταινίας που γύρισαν μαζί, το "Σαγκαρι".

Η Λάνα Τάρνερ τότε δεν δίστασε να δράσει και δυναμικά για να κάνει την "Αρλιν" να κλείσει το στόμα της. Σ' ένα νυχτερινό κοσμικό κέντρο, έπρεπε να βρεθούν και οι δυο εκεί με τους άνδρες τους.

Σε μία στιγμή σηκώθηκαν να χορέψουν και μάλλον από άπροσεξία η "Αρλιν" πάτησε την "ουρά" της τουαλέτας της Λάνα Τάρνερ και το φόρεμα σκίστηκε λίγο. Αυτό ήθελε κι' εκείνη για να ανάψει από θυμό και να καταφέρει δυο ήχηρα χαστούκια στα ροδάλα μάγουλα της "Αρλιν". Εύτυχως που εκείνη τη στιγμή έλειπε από την αίθουσα ο άνδρας της "Αρλιν" Ντάλ, γιατί με την τρομερή δύναμη των μπράτσων του και το πανύψηλο ανάστημά του ήταν ικανός να μεταβάλει το κέντρο σε... στίβο ταυρομαχιών.

Λίγες ημέρες αργότερα, η "Αρλιν" εκδικήθηκε με πρωτότυπο τρόπο: "Εστειλε στη Λάνα ως δώρο ένα κουτί, τυλιγμένο με πολυτέλεια, προερχόμενο δὴθεν από μία στενή φίλη της. Φανταστήτε, όμως, την έκπληξη και τους θυμούς της όταν το άνοιξε και βρήκε μέσα ένα... φρικτό μωσαϊκό μάγισσας κι' ένα σημείωμα της "Αρλιν" που έγραφε ότι όσο απαίσια ήταν εκείνη η κούκλα, άλλο τόσο ήταν και η Λάνα Τάρνερ και ότι θα μπορούσε να της άταπτοδωσει τα ραπίσματα, αλλά δεν καταδεχόταν να ζεπέσει τόσο!...

Δυο μήνες αργότερα, στην επίσημη πρεμιέρα μίας ταινίας του Χόλλυγουντ, οι δυο αντίπαλες συναντήθηκαν πάλι και σε μία στιγμή που αναγκαστικά η Λάνα και η "Αρλιν" βρέθηκαν στὸν ἴδιο κύκλο, είπε η πρώτη για τη δεύτερη, για να το ακούσουν σχεδόν όλοι: — Αυτές οι επίσημες πρεμιέρες αξίζουν, όταν καλούνται να παρευρεθούν άστέρες πρώτης σειράς. Όταν, όμως, καλούνται και... γυναίκες χωρίς επιτυχίες στην οδόν, τότε οι συγκεντρώσεις αυτές μεταβάλλονται σε... πανηγύρια!...

Η "Αρλιν", αντί να μουδιάσει, εξαπέλυσε την αντεπίθεσή της: — Συμφωνώ κι' εγώ σ' αυτό, είπε με δυνατή φωνή, με τη διαφορά ότι νομίζω απαραίτητη την παρουσία νέων και όμορφων στάρ και όχι... γιανιόδων!...

Ο καυγάς μεταξύ των δυο στάρ κατόπιν σταμάτησε για λίγο από το Νοέμβριο κι' εδώ. Κι' αυτό έπειδή η "Αρλιν" πήγε στο Λονδίνο για το γύρισμα της ταινίας «Πορτραίτο στον καπνό». Εκεί

Η "Αρλιν Ντάλ κι" ο Φερνάντο Λάμας κατά της Λάνα Τάρνερ και του Λέξ Μπάρκερ!...

ΕΙΝΑΙ μία κακή γυναίκα, μία κοινή «άντροχωρίστρα», που επιβουλεύεται τους άνδρες των συναδέλφων της και επιδιώκει με κάθε τρόπο να τους φέρνει κοντά της με μοναδικό σκοπό να αποδείξει ότι βρίσκεται στην πρώτη της νεότητά, έλεγε εσχάτως για τη Λάνα Τάρνερ η δημοφιλής "Αρλιν Ντάλ". Πρόκειται για μία άσημαντη ήθοποιό, χωρίς καμμία απολύτως επιτυχία, που προσπαθεί με το θόρυβο και τις διαβολές εναντίον των συναδέλφων της να τραβήξει την προσοχή των σπουδίων, των δημοσιογράφων και του κοινού για να επιτύχει κανένα ρόλο!... απάντησε με τη σειρά της η Λάνα Τάρνερ για την "Αρλιν Ντάλ".

Όπως φαίνεται, δεν είναι μόνο η Λολαμπρίτζινα και η Λόρεν που μαλλώνουν διαρκώς. Οι έγχρες, οι αντιζηλίες και οι καυγάδες μεταξύ άστρων υπάρχουν και στο Χόλλυγουντ και μάλιστα σε μεγαλύτερη κλίμακα. Ειδικότερα, ο καυγάς "Αρλιν Ντάλ - Λάνα Τάρνερ είναι παλιός και συνεχίζεται αμείωτος σε έντασι. Άλλα τί έχουν οι δυο στάρ και μάχονται μεταξύ τους έτσι; "Αν επρόκειτο για άνδρες, θα μπορούσαμε να πούμε το γνωστό «ζητήσατε τη γυναίκα». Εδώ, όμως, ισχύει το αντίθετο: «Ζητήσατε τον άνδρα»... Αυτή είναι πραγματικά η αφορμή των καυγάδων μεταξύ των δυο «γοηισών», που δεν περιορίζονται μεταξύ τους, αλλά τώρα τελευταία έχουν επεκταθεί και στους άνδρες τους, στο Φερνάντο Λάμας και το Λέξ Μπάρκερ. Μέχρι το 1952, η "Αρλιν" ήταν ανύπαντρη και η Λάνα, ύστερα από τον χωρισμό της με τον τρίτο άνδρα της, φαινόταν τρελλά ερωτευμένη με τον Αργεντινό γόπτα Φερνάντο Λάμας, με τον οποίον είχε παίξει στο φιλμ «Εύθυμη χήρα». Ενώ, λοιπόν, το ρομάντσο Τάρνερ - Λάμας προχωρούσε κανονικά και όλα έδειχναν ότι ο γάμος τους ήταν βέβαιος, η "Αρλιν" ξαφνικά παντρεύτηκε με αμερικανική ταχύτητα το Λέξ Μπάρκερ. Άλλ' ο γάμος τους διαλύθηκε με την ίδια ταχύτητα που έγινε. Τότε έγιναν όλοι μαλλιά - κουβάρια! Ενώ η Λάνα περίμενε με χτυποκάρδι την ημέρα που θα ώριζε ο Φερνάντο για τον γάμο τους, ξαφνικά πήρε ένα γράμμα του, που της έλεγε πως όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους και πως κάποια άλλη γυναίκα, πιο νέα και πιο όμορφη, του είχε κλέψει την καρδιά!... Επρόκειτο για την εύθυμη ζωντοχήρα "Αρλιν Ντάλ!... Μόλις το πληροφορήθηκε η Λάνα έγινε έξω φρενών αλλά δεν είπε τίποτα... Και για να μην υστερήσει σε πρωτοτυπία από την "Αρλιν, λίγο αργότερα έκανε κι' αυτή το γάμο της στην Ιταλία με το... Λέξ Μπάρκερ, τον πρώην σύζυγο της "Αρλιν Ντάλ!...

Από τότε, λοιπόν, άρχισαν οι έχθροπραξίες μεταξύ των δυο στάρ. Η Λάνα είχε όρκισθη να εκδικηθεί την "Αρλιν" για την «προσβολή» που της είχε κάνει να της πάρει μέσα από την αγκαλιά τον άνδρα των όνειρών της. Έτσι, κατάφερε, νάρις στα ισχυρά μέσα που έχει στο Χόλλυγουντ, να βγάλει απ' όλα τα σπουδία την "Αρλιν" Ντάλ και να την αναγκάσει να ζητήσει ρόλους σε ευρωπαϊκά. Άλλα και η "Αρλιν" δεν κάρησε με σταυρωμένα χέρια. Στην φανερό αυτή επίθεσι απάντησε διαδίδοντας σ' όλα το Χόλλυγουντ ότι η Λάνα έχει ψευτικά δόντια, επιδερμίδα γεμάτη ρυτίδες, ότι χρησιμοποιεί περρούκες έπειδή δεν έχει δικά της μαλλιά και άλλα πολλά!...

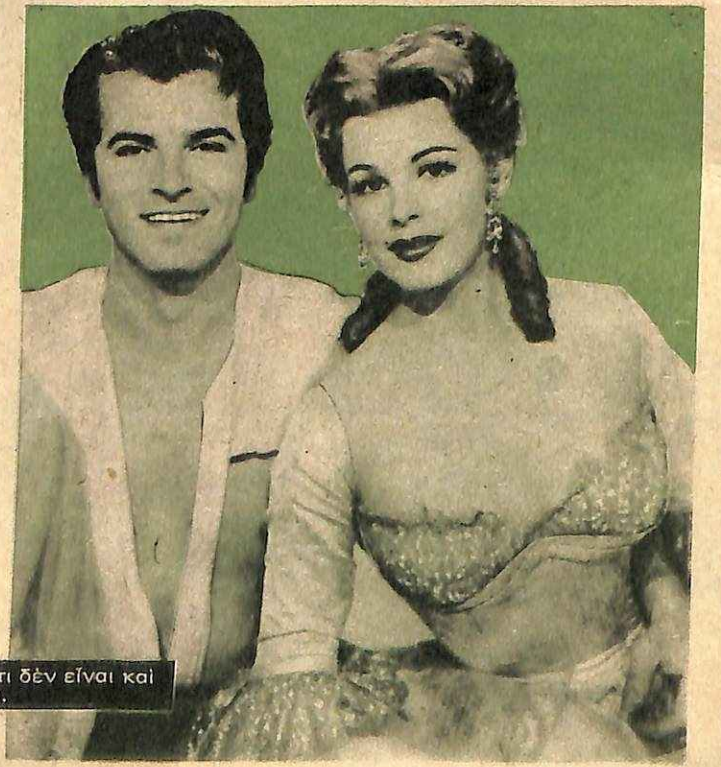
Από το συλλογισμένο ύφος της Λάνας Τάρνερ μαρτυρεί κανείς ότι δεν είναι και τόσο ευτυχισμένη με τον άνδρα της Λέξ Μπάρκερ.

Ο "ΠΟΛΕΜΟΣ" των ζευγαριών

Έπαθε κρίσι σκώληκοειδίτιδος και παρέστη ανάγκη να εγχειρισθεί επείγοντως, γεγονός που ανάγκασε τον άνδρα της Φερνάντο να εγκαταλείψει κι' αυτός το Χόλλυγουντ και να τρέξει κοντά της.

Τώρα η "Αρλιν" είναι έντελως καλά και μαζί με τον άνδρα της βρίσκεται στη Ρώμη, όπου διαπραγματεύονται κι' οι δυο το γύρισμα διαφόρων ταινιών. Στο διάστημα αυτό η Λάνα ωστόσο δεν έχασε διόλου την ασπρονή... φίλη της. Με την βεβαιότητα ότι θα ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ, ετοιμάζεται για καινούργιους καυγάδες μαζί της. Ποτέ δεν θα της συγχωρήσει ότι της έκλεψε τον έκλεκτό της καρδιάς της.

ΡΟΜΠ. ΜΠΑΡΤ

Η Κιμ Νόβακ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Το Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών έκλεισε με την απονομή των ακολούθων βραβείων: Το Μεγά Βραβείο (Χρυσό Φοινί) δόθηκε στο φιλμ του Κοστώ «Ο κόσμος της σιωπής», ένα εξαιρετικό ενδιαφέροντος ντοκιμαντέρ που γυρίστηκε έξω από το βυθό της θάλασσας. Ειδικό βραβείο απενεμήθη στο φιλμ του Κλουζ «Το μυστήριο Γικασσό».

Το βραβείο που προορίζεται για την καλύτερη σκηνοθεσία δόθηκε στο ρωσικό φιλμ «Οθέλλος» του Σέρ Γιοκέιτς.

Βραβείον ποιητικού χιούμορ δόθηκε στο σουηδικό φιλμ «Χαμόγελα βερνής νυκτός».

Το βραβείον της καλύτερης ερμηνείας το κέρδισε η Σούζαν Χάιγουςαρντ με το ρόλο της στο φιλμ «Μία γυναίκα στην κόλαση».

Στην κατηγορία των φιλμ μικρού μήκους βραβεύθηκε το γαλλικό «Το κόκκινο μπαλόνι».

Το ινδικό φιλμ «Αδερ Πανκάλ» βραβεύθηκε ως το πιο ανθρώπινο απ' όλα προεβλήθησαν στις Κάννες.

Όπως γράψαμε και την περασμένη εβδομάδα, τα φιλμ πέντε κρατών αποκλείστηκαν από το Φεστιβάλ των Καννών για ν' αποφευχθεί η δημιουργία διπλωματικών έπεισοδιών. Ο αποκλεισμός διασφάλισσε, ιδιαίτερως τους Γερμανούς που είχαν στείλει ένα μονόχρωμο έργο, το «Ουρανός χωρίς άστρια», που παρουσίαζε με ρεαλισμό το πέρασμα του παραπετάσματος από τους πρόσφυγες της Ανατολικής Γερμανίας και την εγκατάστασή τους στη Δυτική. Η διεθνής τους Φεστιβάλ παρακάλεσε τους Γερμανούς ν' αποσύρουν μόνοι τους το φιλμ, εκείνοι όμως αρνήθηκαν και η επιτροπή βρέθηκε στην ανάγκη ν' ασκήσει βία. Παράλληλα όμως αποκλείστηκε και ένα πολωνικό φιλμ, που μπορούσε να θίξει τους Γερμανούς.

Για τον ίδιο λόγο η Γαλλία απέσυρε το ντοκιμαντέρ «Νυχτα και όμιχλη», που έδειχνε τη ζωή στο στρατόπεδο του Άουσβιτς. Κάποιος μάλιστα είπε ειρωνευόμενος πως το έργο αυτό θα μπορούσε να εξασφάλιση στη Γερμανία το πρώτο βραβείο, σκηνοθεσίας και ένα δεύτερο βραβείο για τα... ντεκόρ ή το σενάριο.

Απεσύρθη επίσης από την Αγγλία το φιλμ «Η ζωή μου αοχίζει στη Μαλακσία» που μπορούσε να θίξει τους Ιάπωνες. Και τέλος ένα φινλανδικό που υποστήριζε κι αυτό να θίξει τους Ρώσους.

Μετά την ανασχώρησή της

Η στάρ του εξωφύλλου μας ANNY LOMPARANTO

Κιμ Νόβακ από τις Κάννες έλο το ενδιαφέρον εστράφη προς την Σούζαν Χάιγουςαρντ. Κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ τα περισσότερα ατογράφα δόθηκαν κατά σειράν από τις ακόλουθες στάρ: Σούζαν Χάιγουςαρντ, Κιμ Νόβακ, Μισέλ Μοργκάν, Ναντίνα Γκρέυ και Μπριζίτ Μπαρντό.

Στις Κάννες ο Γάλλος ήθοποιος Ραμόν Ρουλό έδωσε τον ακόλουθο όρισμό των νέων στάρ που διεθνώς κινηματογράφου: «Η σημερινή στάρ, είτε είναι μία γυναίκα, της οποίας το στήθος αρχίζει να μπαίνει στη σκηνή τρία λεπτά πριν από το σώμα της!».

Οι Αγγλοι έστειλαν έφετος στις Κάννες την Ντίαν Ντόρς, στην οποία έχει δοθεί ο χαρακτηρισμός «Η Μαρίλιν Μονρό της Αγγλίας». Φευγοντας από το Λονδίνο, η στάρ δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Πηγαίνω να επιδείξω στις Κάννες το βρετανικό οξύ άπλη».

Υστερα από 48 ώρες ο Γάλλος σεναριογράφος Ανρ Ζανσόν έλεγε γι' αυτήν στις Κάννες: «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πολλοί την βρίσκουν φριχτή. Έχει ένα πολύ ωραίο πηγούνι. Θα δυσκολευόμουν όμως να σάς πω ποιά, γιατί έχει... τρία!».

Ο Αντον Κουήν, που υποδύεται τον ρόλο του Κοσμά στην νέα έκδοσι της «Παναγίας των Παρισίων», στην οποία πρωταγωνιστεί η Τζίνα Λολομπρίτζινα, αφηγείται το ακόλουθο ανέκδοτο: «Ενας φυλακισμένος του Σίνγκ - Σίνγκ που μένει στο κελλί 2126 καλεί τον δεσμοφύλακα και διαιτάει του. Ένα σημείωμα του λέει: — Το δίνεις σε παρακαλώ στο δικηγόρο μου. Μένει εδώ κοντά. Στο κελλί 2129!».

Η Σουηδής καλλιτέχνης Άννιτα Έκμπεργκ έφτασε προ ημερών στη Ρώμη. Την υποδέχθηκε στο σταθμό ο Άγγλος μνηστήρας της Άντον Στήλ, ο οποίος έφτασε εκεί πολύ πριν από εκείνη. Το ζεύγος σχεδιάζει να παντρευτεί στην ιταλική πρωτεύουσα.

Η Λουτσία Μποσιό και η Έλντορα Ρόσι-Ντράγκο θα είναι δυο από τις «Τρεις αδελφές» στο φιλμ, που θα γυριστή βάσει του ομώνυμου μυθιστορήματος του Τσέχωφ.

Η Γκρέη Κέλλυ και ο πρίγκιπ Ραϊνιέ θα βρίσκονται στη Ρώμη γύρω από τις 25 Μαΐου. Η Πέγκυ Κέλλυ, αδελφή της Γκρέη, απέκλυσε ότι ο πρίγκιπ προσεφερε στον πατέρα τους καθώς και σ' όλα τα μέλη της οικογένειάς της διαφόρους τίτλους ευγενείας. Ο κ. Κέλλυ όμως αρνήθηκε να τους δεχθεί.

Ένα από τα πιο άτιθασα παιδιά των άστρων είναι και ο γιός του Έντουαρντ Ρόμπινσον, Έντουαρντ, ο οποίος απέπειράθη προ ημερών ν' αυτοκτονήσει με φωτιά. Ο Έντουαρντ, που είναι 23 χρόνων, έχει πάρει διαζύγιο και έχει σήμερα πολλές δυσκολίες με την δικαιοσύνη. Βρέθηκε κατά καιρούς μπλεγμένος σε σκάνδαλα, σε κλοπές και συνελήφθη δυο φορές για χρήση ναρκωτικών.

Η Ρίτα Χάιγουςαρντ και ο Άλφ Χάν εθεάθησαν μαζί στο Παρίσι σε διάφορα νυχτερινά κέντρα. Πρόκειται να συμφιλιωθούν.

Μία άλλη φήμη συμφιλίωσης καλλιτεχνικού ζεύγους κυκλοφορεί από τότε που εθεάθησαν κατ' επανάληψιν μαζί ο Τάυρον Πάουερ και η Άννα Μπέλλο. Το ζεύγος αυτό, ακόμα και μετά το διαζύγιό του, διέτηρε φιλικές σχέσεις.

Στην Κοπεγχάγη μοιρασθήκαν προ ημερών τα «Οσκαρ» του κινηματογράφου της Δανίας. Ως καλύτερο ευρωπαϊκό φιλμ βραβεύθηκε το «Πουλτάνο» του Φεντέρ της («Στρατάρ») του Φεντέρ Φελλίνι και ως καλύτερο αμερικανικό το «Μάρτυ» με τον Έρικ Μπρόγκιν. Τα «Οσκαρ» της νύκτ Μπρόγκιν. Τα «Οσκαρ» της Δανίας ονομάζονται «Μποντίλ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΕΝΑ ΤΕΙΧΟΣ από χρυσάφι...

(Εκείνος κι' Εκείνη συνεισφέρουν μία συζήτηση δυσάρεστη απάνω σε ένα θεμα γοπευτικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σιγανή συγκινημένη φωνή): Δεν είναι ψέμα αυτό, πιστέψτε με... Οάθελα πολύ να μπορούσα να σου πω πόσο... (σταματάει απότομα, σάν εμπόδιζόμενος από κάτι ισχυρό που του σφραγίζει ξαφνικά τα χείλια).

ΕΚΕΙΝΗ (με τρυφερή περιέργεια): Πόσο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ένα στεναγμό του): Τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς «τίποτα»;... Αρχίζεις μία κουβέντα, και, ξαφνικά, μουγγαίνεις σάν από μια άγνωστη ατμία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): 'Η ατμία της μουγγαμάρας μου είναι, αντίθετα, πολύ γνωστή...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε σένα ίσως; σε μένα όμως όχι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλθθθθθ! Δεν την ξέρεις την ατμία που μου κλείνει το στόμα; Δεν τη μαντεύεις;...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς μεγάλη ειλικρίνεια): Όχι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς σου την πω λοιπόν... (πνίγει ένα δεύτερο στεναγμό του). Είναι τα λεφτά σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τα λεφτά μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεγάλη... 'Η ζωή δυστυχώς είναι γεμάτη ανθρώπους που ύποψεύονται τα πάντα — ακόμα και τον έαυ-

Πίσω, Καλλιόπη... Δεν βλέπεις; Έχω... ετεροδιδία! (Του Αρχέλαου)

τό τους, άκόμα και τὰ αίσθήματά τους!... Από χυδαίους τύπους, δηλαδή, που δέν διατάζουν καθόλου νά πουλήσουν αίσθήματα και νά εισπράξουν μετρητά!... Πώς θά μπορούσιν, λοιπόν, ένας άνθρωπος που θά τόν καταδικάσῃ ἡ μοῖρα του νά ἀγαπήσῃ μιά κοπέλλα μέ λεφτά, νά πείσῃ τόν κόσμο, καί ἴσως άκόμα κι' ἐκείνην που ἀγαπάει, ὅτι ἀδικοῦνται ἐντελώς γιά τὰ λεφτά της κι' ἐνδιαφέρεται μόνο γιά τήν ἴδια;... Ὅτι τή βλέπει μόνο σάν ὄνειρο καί καθόλου σάν ἀποκατάστασι;...

ΕΚΕΙΝΗ (θαυμάσια συγκινημένη ἀπό τόν τόνο της αὐθόρμητης εὐλογίας που δυνεῖ τὰ λόγια του): Μιά κοπέλλα ἐξυπνὴ ἔχει πάντα τόν τρόπο νά καταλαβαίνῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουνάει μέ πίκρα τὸ κεφάλι του): Μιά κοπέλλα, ὅσο ἐξυπνὴ καί νάναι, ὑφίσταται κάποτε, ἀργά ἢ γρήγορα, τὴν δηλητηρίασιν της κοινῆς γνώμης, που προθυμοποιεῖται νά σταλάξῃ μέσα στήν ψυχὴ της τὸ δηλητήριο της ἀμειβολίας... Καί τότε, καταλαβαίνει τί φορικό θάνατο τὸ ἐξυπνη γιά τὸ φτωχό ἐρωτευμένο! Τότε, ὅταν θά ἀμφισβητηθοῦν τὰ αίσθηματά του ἀπὸ αὐτὴν που τὰ ἐνέπνευσε, ὅταν θά ἀμφισβητηθῇ ὁ ἐρωτὰς του καί θά ποδοπατηθῇ μέσα στὴ λάσπη τῶν πιδό ταπεινωτικῶν ὑποψιῶν...

ΕΚΕΙΝΗ (δυστυχισμένη): Γιατί παύεις ὁμως τὴν πλευρά μόνο του φτωχοῦ που θά ἀγαπήσῃ μιά πλούσια, καί καθόλου της πλούσιας που θά ἀγαπηθῇ ἀπὸ ἕνα φτωχό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ πλευρά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπλούστατα: Καί μιά κοπέλλα πλούσια, ὅταν βλέπῃ νά τὴν πολιορκοῦν, διατάζει καί ἀμφιβάλλει... Γιατί δέν εἶναι βέβαιη ὅτι ἀρέσει σάν ἄνθρωπος, κι' ὅτι δὲ θαμπώνει σὰ χρυσάφι. Καταλαβαίνει πόσο ὑποτιμητικό εἶναι κατὰ τέτοιο καί πόσο τὴν δηλητηριάζει τὴν εὐτυχία, τὴς μαραίνει τὴν αὐτοπεποίθησι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταλαβαίνω. Κι' ἔτσι, φτάνουμε στὸν ἴδιο παρονομαστή: Γιά δυὸ λόγους εἴμαστε ἀπαγορευμένοι ἡμεῖς οἱ δυοί, ὁ ἕνας γιά τὸν ἄλλον!

ΕΚΕΙΝΗ (πού, λίγο ἀργά, καταλαβαίνει ὅτι τοῦδους ἕνα καινούργιο ἐπιχείρημα γιά νά τὴν ἀρνηθῇ): Δέν εἶν' ἀνάγκη, ὁμως, νά σοῦ πῶ ὅτι, στήν περίπτωσί μας, κάθε ἄλλο παρὰ τέτοια σκέψι εἶναι δυνατό νά περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἂν δέν περάσῃ τέτοια σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό σου, περνάει μιά ἄλλη ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ μυαλό: Στὰ ἴδια μου τὰ μάτια θά ἤμουν ἐνοχος ἂν δέ σοῦ ἐσφίγγα τὸ χέρι καί δέ σοῦ ψιθυρίζα ἀποφασιστικά «αἰτίο»...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐξεγείρεται, ἐπαναστατηί): Μά, ἐπὶ τέλους, δέ μ' ἀγαπάς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, μελαγχολικά): Σὲ λατρεύω! Ὅμως δέν θά σέ κάνω ποτὲ δική μου...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀναστατωμένη: Μὰ γιατί; Γιατί;...

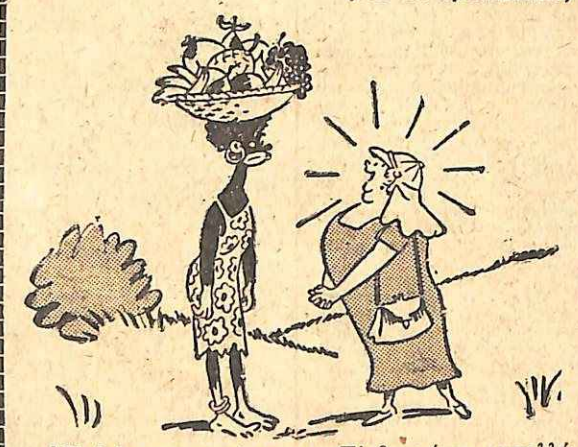
ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά, ἀποφασιστικά): Γιατί μάς χωρίζει ἕνα τεῖχος ἀπὸ τὸ πιδό σκληρό, τὸ πιδό ἀδιαπέραστο χρυσάφι! (Ἀπότομα τὴν ἀγκαλιάζει καί τὴ φιλεῖ στὸ στόμα): Τὸ πιδό φιλή μ' εἶναι γραφὸ νάναι καί τὸ τελευταίον!... Γεῖά σου.

(Φεύγει, χωρίς νά γυρίσῃ νά κυττάξῃ πίσω του. Ἐκείνη μένει ἐξαλλή, λαλίστατη ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ μοναδικοῦ φιλοῦ του, ἀπὸ τὴ δυστυχία τοῦ χωρισμοῦ, μὰ μέ τὴ μελαγχολικὴ βεβαιότητα ὅτι Ἐκείνος εἶχε δικήν νά φύγῃ...)

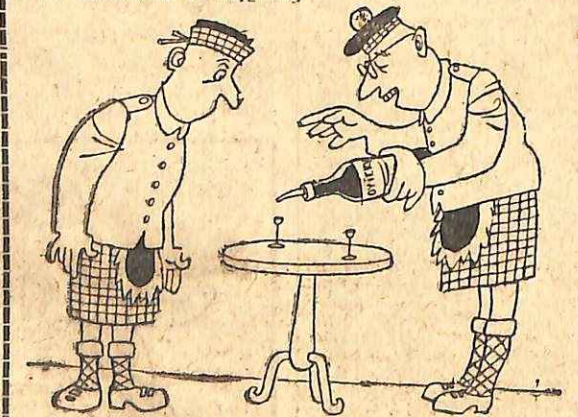
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Ὁρσε, προδότῃ!... (τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἡ ἐξερυνήτρια: Τί θαυμάσιο καπελλάκι... Ἀπὸ ποῦ τὸ πήρατε;

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΓΑΛΑΝΤΟΜΙΑ — Φτάνει;

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ...

Ἰδέαν ἔχον φαεινὴν καί πάλιν οἱ φωστῆρες νά καταργήσουν, ἐντελῶς, ὁκάδες καί σπατήρες... Καί νάχομε γραμμάρια, σὸ μέλλον καί κιλά, γιά νά χορῶμε εὐμάρεια καί μιά χαρὰ ὁ βίος μας κι' ἀνέτως νά κυλά!

Ἐπίσης, γιά νά κάνουμε, εἰς τὸ ἐξῆς τὴν τύχη μας, εἰς ἀρχοποιαν, πρόκειται, νά θέσουν καί τὸν πῆχυ (μας).

Ἀντὶ ρουπιῶν ἔχουν σκοπό, τοὺς... πόντους νά θεσπίσουν καί προσπαθοῦν, μὲ τὸν πῆχυ, οἱ... «πόντοι» νά μ' εἰσέλθουν, ὅτι ἐντείνουν, πράγματι, σάν πρόσωπα δραστήρια, τὰ δραστήρια τὰ μέτρα τους καί τὰ λαοσυνήθεια! Γ. Θ—

ΜΠΡΕΛΟΚ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΟΥΣΤΟ

Ἡ ἐξέλξι ἐνὸς γυναικείου στολισματος

Τὰ διάφορα «μπρελόκ», στὰ γυναικεία βραχιόλια, παρυσιασμένον τέτοια περικιλία κι' ἔχουν τὴν ἐξυπνότητα, ὥστε ἔχουν δημιουργήσει μιά ἀξιόλογη βιομηχανία, μέ μεγάλο κύκλο ἐργασίων. Ἰδίως στὰ ἀμερικανικά καταστήματα μπορεῖ κανεὶς νά βρῇ χιλιάδες εἶδη μπρελόκ, μέ τιμὲς που κυμαίνονται ἀπὸ 5 δολάρια γιά μιά ἀπλή χρυσή καρδιά, ἕως 550 γιά μιά μινιτούρα στολισμένη μέ διαμαντάκια.

Ὑπάρχουν μπρελόκ γιά τοὺς τυφλοὺς, μέ ἀνάγλυφα «ψηφία» τοῦ ἀλφabetοῦ Μπράιτ, καί ἄλλα που φωσφορίζουν σὸ σκοτάδι. Σὸ Χόλλυγουντ, ἕνα κατὰστημα πουλάει μπρελόκ γιά τὰ περιλαίμια τῶν σκύλων.

Στὴν Ὀπέρα τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐμφανίσθηκε ἡ γυναικεία ἐνὸς ἐργαστασίου αὐτοκινήτων, ἔχοντας κρεμασμένα στὸ βραχιόλι της μπρελόκ ἀπὸ πλατίναν, που παρίσταναν τὰ τελευταία μοντέλα τοῦ ἐργαστασίου τοῦ συζύγου της. Τὰ μικροσκοπικά αὐτὰ αὐτοκίνητα εἶχαν διαμάντια στὴ θέσι τῶν μπροστινῶν φώτων καί ρουμπίνια στὴ θέσι τῶν πισινῶν.

Ἡ κ. Ἀϊζενχάουερ φορεῖ ἕνα βραχιόλι μέ 21 μπρελόκ, που τὸ καθένα τους ἀντιπροσωπεύει μιά ἱστορικὴ καμπὴ τῆς ζωῆς τοῦ Προέδρου.

Ἐνα κατὰστημα τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει εἰδικότητα στὰ μπρελόκ που παρίστανουν ἀρχικά ψηφία ἀπὸ μάλτο, ἢ λουλουδία τῆς ἐποχῆς. Ἄλλο πουλάει μπρελόκ θρησκευτικά καί χαρτοπαίχτικά, ἄλλο ἀθλητικά, ἄλλο μικροσκοπικά ζῶα καί σημαῖες. Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καί πρωτότυπα μπρελόκ, που παρίστανουν μουσικά ὄργανα—τρομπέτες, ἀκοντιόν, ὄργανα, κλπ.—καί που, παρ' ὅλες τὶς μικροσκοπικὲς διαστάσεις τους, παίζουν ἀρεκετὲς νότες.

Σ' ἕνα ἄλλο κατὰστημα μπορεῖ κανεὶς νά προμηθευθῇ ἕνα χρυσὸ μπρελόκ που συμβολίζει τὸ ἐπάγγελμα του: ὁ μπακάλης μιά ζυγαριά, ὁ πόλοισαν μιά σφυρίχτρα, ὁ γκαρζίστας μιά βενζιναντλία, κλπ.

Τὰ μπρελόκ ἀποτελοῦν μιά συγχρονισμένη ἐκδοσι τῶν παλαιότερων φυλαχτῶν, που ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐθέρων καλὴ τύχη. Ὡστόσο, κάποιος καθηγητὴς παραγγέλλει σ' ἕνα χρυσοχόο νά τοῦ φτιάξῃ μιά ἀλυσίδα γιά τὸ ρολόι του ἀπὸ μπρελόκ «γρουσουζίκια»: μιά μαύρη γατίτσα ἀπὸ ὄνυχα, ἕνα σπασμένο καθρέφτη, μιά σκόλα, μιά ἀναποδογυρισμένη ἀλατιέρα, κλπ. Ὁ σκοπὸς του ἦταν νά διαψεύσῃ ἔτσι τὶς σχετικὲς προλήψεις. Καί πραγματικά, ὅχι μόνο δέν τοῦ συνέβη τίποτα κακό, ἀλλὰ καί πήρε ἀνέλπιστα μιά σεβαστὴ κληρονομία ἀπὸ κάποιον μακρινὸ συγγενή του! Γιά νά γιορτάσῃ δὲ τὸ γεγονός, παράγγειλε στὸ χρυσοχόο ἕνα μικρὸ χρυσὸ ἡμερολόγιο, που ἔδειχνε ἡμέρα Τρίτη καί 13 τοῦ μηνός!

Κι' ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο, σχετικὸ μέ τὰ μπρελόκ: Ὁ γραμματέας ἐνὸς μονάρχου τῆς Ἀνατολῆς ἀνέθεσε σ' ἕνα χρυσοχόο νά φτιάξῃ 56 χρυσὰ μπρελόκ, που θά παρίσταναν τὴ μορφή τοῦ ἀφέντη του.

Μὰ πῶς θά μπορέσῃ νά τὰ φέρῃ, ὅλ' αὐτά; ἀπάρησε ὁ χρυσοχός.

Δέν θά τὰ φορέσῃ ὁ ἴδιος, τοῦ ἐξήγησε ὁ γραμματέας, ἀλλὰ οἱ 56 γυναῖκες του!

Οἱ ἀσכולοῦνται μέ τὴν ὀργάνωσι ἐπιδείξεων καί θεαμάτων, ζέρουν καλά ὅτι τὸ κοινὸ εἶναι ἀχόρταγο καί δέν ἀρκεῖται μόνο νά βλέπῃ κατὰ ἐντυπωσιακό, ἀλλὰ θέλει πάντα νά ἀπολαύσῃ κατὰ καινούργιο. Ἡ ἴδια ἀρχὴ ἐφαρμόζεται καί στὰ σπῶρ.

Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, βλέπουμε κάθε τόσο νά ξεφυτρύνουν καινούργια σπῶρ, που ἄλλα περνῶν ἀπαράτηρα καί ἄλλα καθιερώνονται. Ἀπὸ τὰ καινούργια σπῶρ, λοιπόν, τὶς περισσότερες ἱκανότητες νά ἐπικρατήσουν ἔχουν δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὰ μεταξὺ τους, που ἔχουν ἕνα κοινὸ σημεῖο: ὅτι εἶναι πραγματικά συγκλονιστικά. Συγκεκριμένα, πρόκειται γιά τὸ ποδόσφαιρο μέ αὐτοκίνητα, που προβλέπεται ὅτι σύντομα θά κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπη καί τὴν Ἀμερική, καί γιά ἕνα νεὸ εἶδος ταυρομαχίῶν, που δίνει στὸ Μεξικὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ταυρομάχους τῆς περασμένης γενεᾶς.

Ἡ ἰδέα γιά τὴ δημιουργία τοῦ πρώτου ἀνήκει στοὺς Σουηδοὺς, που, ἂν καί εἶναι ψυχρὸς λαὸς, φαίνεται ὅτι δέν ἱκανοποιοῦνται μόνο μέ τὶς κλωτσιές, τοὺς τραυματισμοὺς, τὸ ξυλοκόπημα διαπλητῶν καί ὅλες τὶς ἄλλες ἐντυπωσιακὲς ἐκδηλώσεις τῶν συννησιμένων ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων.

Γιά νά... διορθώσουν, λοιπόν, τὸ κακό, οἱ Σουηδοὶ ἀποφάσισαν νά βγάλουν τοὺς παίκτες ἀπὸ τὸ γήπεδο καί νά τοὺς ἀντικαταστήσουν μέ αὐτοκίνητα—ἢ μάλλον νά τοὺς βάλουν μέσα σ' αὐτοκίνητα. Στὴν οὐσία, δηλαδή, ἀντὶ οἱ παίκτες νά κουράζωνται τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὴ μπάλλα, ἀφίνουν αὐτὸ τὸ ἔργο στ' αὐτοκίνητα. Καί, τὸ κυριώτερο, τὸ θέαμα αὐτοκινήτων που προσπαθοῦν νά βάλουν «γκόλ» εἶναι πιδό πρωτότυπο ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν παικτῶν.

Βασικά, οἱ κανονισμοὶ τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι μέ τὸ συννησιμένον ποδόσφαιρο. Καί σ' αὐτὸ, σκοπὸς τῶν αὐτοκινήτων—τῶν παικτῶν δηλαδή—εἶναι νά περάσουν τὴ μπάλλα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γκολπὸς τῆς ἀντίπαλης ομάδας.

Ὑπάρχουν, ὥστόσο, μερικὰ καινούργια στοιχεῖα που κάνουν τὸ «ποδόσφαιρο» νά ξεχωρίζῃ. Ἡ μπάλλα π. x., εἶναι ἕνα καυστοκενὸ μπάλλον, που ἡ διάμετρος του φτάνει τὰ δύο μέτρα. Τὰ «φάουλ» δέν εἶναι ἕνα κακό μαρκάρισμα ἢ μιά συγκρούσις δύο ἀνθρώπων, ἀλλὰ δυνατός συγκρούσις ἀνάμεσα σ' αὐτοκίνητα, που τρέχουν μέ ταχύτητα, που πολλές φορὲς φτάνει τὰ 80—90 χιλιόμετρα καί ἕνας κακὸς ἐλιγμός μπορεῖ νά στοιχίσῃ τὴ ζωὴ σ' ἕνα ἢ καί περισσότερους ἀπὸ τοὺς ὀδηγούς.

Ὁ πιδό δύσκολος ρόλος ὥστόσο, πέφτει, ὅπως πάντα, στὸ διαπλητῆ, που δέν ἔρρεσκειται μέσα σ' αὐτοκίνητα καί που κινδυνεύει ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὶς ρόδες.

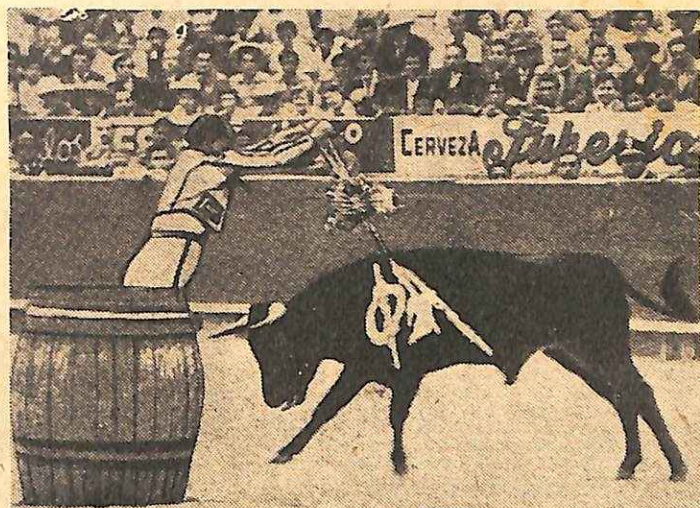
Οἱ συναντήσεις τῶν «ποδοσφαιρικῶν» ὁμάδων συγκεντρύνουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καί πολλοὶ ὀργανωτὰ ἀγώνων ἀπὸ ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης καί—ἀπορροήτως—ἀπὸ τὴν Ἀμερική, παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλξι τους, ἔτοιμοι νά μεταδώσουν τὸ νεὸ σπῶρ σὲς χώρες τους...

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, πάλι, τὸ θερμῶτα κοινὸ τοῦ Μεξικοῦ, ἀπολαμβάνει τὶς ἀγαπημένες του ταυρομαχίες σ' ἕνα πιδό βελτισμένη καί συναρπαστικὴ ἐκδοσ τους. Δημιουργὸς τῆς εἶναι ἕνας ἡλικιωμένος πιδό ταυρομάχος, ὁ Τζουλιαν Ἀρϊζκουέντα, που ἀποφάσισε νά ζαναβγῇ στὴν ἀρένα καί νά συνδυάσῃ τὸ συγκλονιστικὸ θέαμα μέ τὸ κωμικὸ στοιχεῖο.

Στὴν πρώτη παράστασι που ἔδωσε ἐδῶ καί λίγο καιρὸ στὸ μεγαλύτερο στάδιο τοῦ Μεξικοῦ, μαζεῦτηκαν πάνω ἀπὸ πενήντα χιλιάδες γιά νά τὸν θαυμάσουν καί νά γελάσουν μέ τὴν ψυχὴ τους. Ἐκτὸς τῆς παραστάσεως, ὁ ἡλικιωμένος ταυρομάχος ἔκανε μιά σειρά ἀπὸ ἐπιδείξεις ἱκανότητος καί τόλμης στὸ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ταύρων, που ἄφισαν τοὺς θεατὰς μέ κομμένη τὴν ἀνάσα.

Ἀλλὰ ἐκεῖ που ὁ Ἀρϊζκουέντα συνεπῆρε τὸ κοινὸ του, ἦταν ὅταν, μέ τοὺς βοηθοὺς του καί τοὺς ἀγριούς ταύρους, ἀρχισε μιά σειρά ἀπὸ «νόμερα», που στὴν οὐσία ἦταν πιδό ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὶς... μονομαχίες μέ ταύρους.

Σὲ μιά στιγμὴ π. x. ὁ Ἀρϊζκουέντα δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι ἐνός

Ὁ Ἀρϊζκουέντα, ὅπως ἦταν μέσα στὸ βαρέλι, πρόλαβε κι' ἔμπηξε στὴ ράχη τοῦ ταύρου τὶς δύο «μπαντερίλλιες».

Τὸ ποδόσφαιρο μέ αὐτοκίνητα καί οἱ ταυρομαχίες—κωμωδίες

Ἄλλ' ὅταν βρέθηκε μπροστὰ του, ὁ ταυρομάχος ἔκανε κῆρυγμα ἀπρόβλεπτο καί—ἂν καί κωμικὸ—τρομερὸ ἐπικίνδυνο: πιδό σὲ στὸν ἀέρα καί βρέθηκε καθισμένος στὴ ράχη τοῦ ἐκπληγικοῦ ζώου!

Μιά ἄλλη ἀτραξιὸν εἶχε γιά ἡρως τρεῖς ἀπὸ τοὺς βοὶ δούς τοῦ «τρελοῦ ματαντόρ», που ἔμεναν ἀκίνητοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπεζί, ἐνῶ ἕνας ταῦρος ἔτρεχε μανιασμένος πρὸς τὸ μέρος τους.

Οἱ τρεῖς βοηθοὶ του καί ὁ Ἀρϊζκουέντα, που εἶχαν ὀργανώσει τὸ νόμερο, βασιζόντουσαν ἀποκλειστικά στὴν βεβαιότητα σὲ τὸ νόμερο, ἐρεθίζοντο μόνο ἀπὸ κάθε τι που κινεῖται καί μέ- ὅτι ὁ ταῦρος ἐρεθίζεται μόνο ἀπὸ τὸν κῆρυγμα τοῦ ἀντιπιδό νει ἀδιάφορος μπροστὰ σ' ἕνα ἀνθρώπο.

Ὁ ταῦρος, λοιπόν, μπῆκε στὴν ἀρένα καί κατεπυθύνθηκε πρὸς τὸ τραπεζί, τῶν τριῶν νεαρῶν, που φρόντισαν νά εἶναι ἐντελῶς ἀκίνητοι.

Ἀξαφνὰ ὁμως ἀνέκοψε τὴν πορεία του καί στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπεζί.

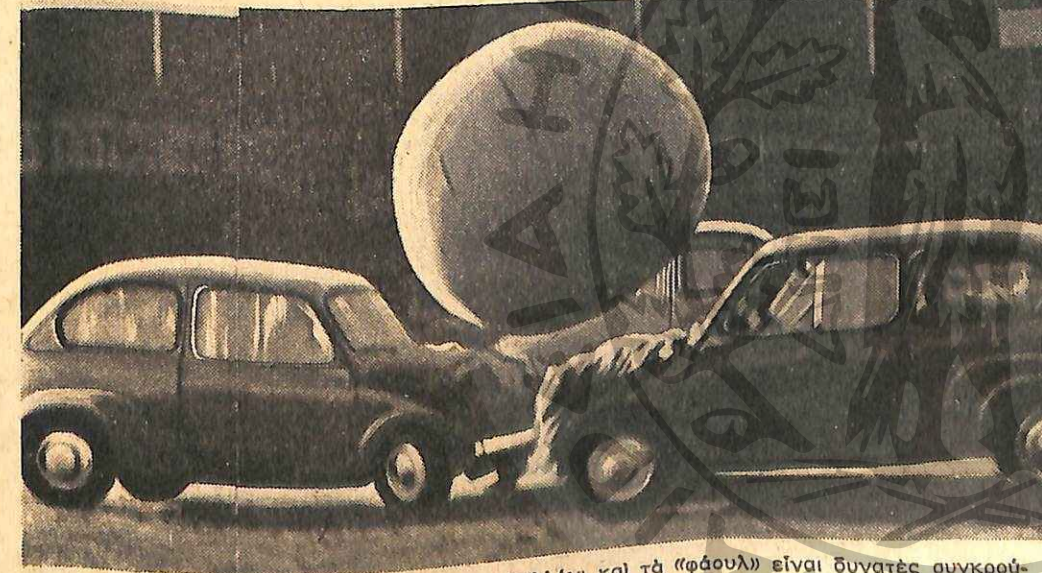
Ἐπείτα, ὅταν εἶδε ὅτι κανεὶς δέν κουνιόταν, ἔκανε μιά στροφή καί τρέφθηκε γιά ἄλλο.

Θά ἦταν ἴσως περὶτὸ νά ἀναφέρουμε ὅτι ὁ Ἀρϊζκουέντα ἔχει γι- νοῦν τὸ ἰνδαλμο τῶν συμπατριωτῶν του, που βρίσκουν σὲς ἐπιδείξεις του συνδυασμένα τὸ τρελλὸ θαρ- ρος, τὸ ἐντυπωσιακό θέαμα καί τὸ καρναβάλι!

Μὲ λίγες γραμμὲς

Τελευταίως, ἐγίναν στὴ Δυτικὴ Γερμανία ἐπιδείξεις ἀεροπλάνων, που πέρασαν τὴν ταχύτητα τοῦ ἡ- χου. Οἱ ἀεροπόροι λοιπόν εἶχαν δια- λέξει γιά σύμβολο τους... μιά κε- λώνα!

Στὴ Νορβηγία, κάθε παντρεμένη γυναῖκα μέ δυὸ παιδιὰ δικαιούται νά ἀπατήσῃ κάθε χρόνο ἀπ' τὸν ἀντρα της ἕνα ποσὸν που ἰσοδυνα- μεῖ μέ 2.000 ἐλληνικὲς δραχμὲς, γιά νά παραβερτοῖ κάπου ἐπὶ δύο βδομάδες.

Ἡ μπάλλα εἶναι ἕνα μεγάλο λαστικένιο μπάλλον καί τὰ «φάουλ» εἶναι δυνατός συγκρού- σεις ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λαντεναί μπαίνει στη φυλακή της Κονοιερζερύ κι' έπειτα από μια συγκινητική συνομιλία με τον Ντολέ, τον πείθει να φύγουν μαζί. Έξω από τη φυλακή περιμένει ο Μανφρέδος με κάμποσους συντρόφους του. Άλλα πάλι στιγμή που ο Λαντεναί κι' ο Ντολέ πλησιάζουν στην πόρτα, εμφανίζεται ο Μονκάρντ επί κεφαλής πολλών ιππέων. Στο μεταξύ, η κυρία ντε Σαίνε-Άλμπαν πεθαίνει στη Βασιλιά, από τα δολιχοπριαισμένα φρούτα που της πήγε ο Τίπο, κατά διαταγή της δουλοπασάς ντ' Ετάμπ. Ο βασιλιάς Φραγκίσκος πηγαίνει στο κακόφημο σπίτι της Μαλάντρ όπου έχει κινήσει την προσοχή του μια πολύ όμορφη γυναίκα, που έχει κρυμμένο, όμως, το πρόσωπό της με μια βελούδινη μάσκα. Η γυναίκα αυτή αρνείται επίμονα να βγάλει τη μάσκα της.

23^{ον} — Τον σκοτώσατε! της είπε πιάνοντάς της το χέρι. Στ' αλήθεια, είσατε πολύ άπειροσκέπη. — Απερίσκεπη!... Και γιατί; — Αν δεν ήμουν ο φτωχός ευνπατρίδης που νομίζετε, αλλά...

— Άλλα ποιος; τόν ρώτησε ανυπόμονα. — Άς πούμε... ο αρχιδικαστής. — Η γυναίκα ξεκαρδίστηκε στα γέλια. — Τι θα κάνετε; τόν ρώτησε. — Μα μου φαίνεται πως το καθήκον μου θα ήταν να σας συλλάβω. Η δίκη σας θα γινόταν άμεσα και, προτού περάσουν δεκαπέντε ημέρες, αυτό το όμορφο κορμί, που το τ' θαυμάζω, θα κρεμόταν από ένα ρινι πάνω στο ικρίωμα του Μονφωκόν. Η γυναίκα με τη μάσκα, ακούγοντας τα λόγια του, ανατρίχιασε. — Στο ικρίωμα του Μονφωκόν! ψιθύρισε με σδυσμένη φωνή.

— Άλλά συνήλθε άμεσα και πρόσθεσε: — Στην περίπτωση αυτή, κύριε, θα ήσασσε το ίδιο άνανδρος όσο κι' ο Φραγκίσκος, για τον οποίο σας μιλάω.

— Άλλ' είπα, αν ήμουν, απάντησε ο βασιλιάς. Εύτυχος, όμως, δεν είμαι. Έτσι το μυστικό που μου φανερώσατε θα ενταφιασθή μέσα στην ψυχή μου... Είπε σαν να μην του είπατε τίποτα...

— Έσκυψε πιά πολύ πρὸς τὸ μέρος της καὶ της εἶπε: — Έχω ξεχάσει τί μου εἶπατε... Μὲ πιστεύετε;

— Τὰ λόγια σας δείχνουν πὼς εἴσατε ἕνας εὐγενικός ἄνθρωπος, απάντησε ἡ γυναίκα με τὴ μάσκα.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπατε πὼς ὁ ἀγαπημένος σας δειχτήκε ἀνάνδρος; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ὁ βασιλιάς.

— Εἶπα τέτοιο πράγμα;

— Νομίζω...

— Αν τὸ εἶπα, ἔτσι θὰ εἶνε... Μ' ὅλο πὺν ἡ λέξι ἀνάνδρος μου φαίνεται πολὺ φτωχὴ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ πραγματικὰ αἰσθηματά μου.

— Ω!... Ω!... Άλλά τί σας ἔκαμε, λοιπόν, ὁ δυστυχισμένος; ρώτησε ὁ βασιλιάς γελώντας. Θὰ φάνηκε σίγουρα ἀσάτος, κι' ἐνὺ σας εἶχε ὀρκιστῇ πὼς θὰ σας ἀγαποῦσε πάντα, ἔτρεξε κατόπιν σὲ καινούργιες ἀγάπες. Αὐτὸ δὲν εἶνε;

— Θέλετε νὰ μάθετε; εἶπε ἡ γυναίκα με τὴ μάσκα. Θὰ σας τὸ πῶ, λοιπόν... Ἀφοῦ ἀρχισὰ νὰ σας κάνω μιὰ ἐκμυστήρευσι, πρέπει νὰ τὴν ἀποτελειώσω... Κι' ἔπειτα, μου ἀρέσετε, πρόσθεσε μ' ἕναν χαριτωμένο μορφασμό.

— Ω θεέ μου, ἀν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια! εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

Καὶ τὴν τράβηξε κοντά του. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀντίστασί της ἦταν πολὺ μικρὴ. — Εἶπα ἀπὸ μιὰ στιγμή, εἶχε καθίσει στὰ γόνατά του κι' εἶχε περάσει τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του... Τὰ χεῖλιά τους ἐσμίξαν σ' ἕνα φλογερὸ φιλή.

— Μ' ἀγαπάς, λοιπόν, λιγάκι; ρώτησε ὁ βασιλιάς τρέμοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀνανέωσις

Εἶναι γνωστὸν πὼς τὸ κρασί κάθε πληγὴ σου βαλοαμῶνει, σου κάνει τὴν καρδίᾳ χρυσή καὶ τὸ κορμί σου δυναμώνει... Κράσι σπαθᾷ καὶ γερὴ δίνει σ' ἐκείνον πὺν τὸ πίνει καὶ κάθε... κρᾶσος ἡμπορεῖ μακροβιότητος νὰ γίνῃ!

Μ' ὅλες αὐτὲς τίς ἀρετὲς καὶ τίς ἀθάντες πὺν παρέχει, ἀπώλειές της ἀρετὲς ἡ βαρελόφρων τάξις ἐκεῖ... Διότι πότες μερικοὶ μπαίνουν ὑπερνήγροι τοῦ ράφι κι' ἄλλοι, γιὰ τύχη τους κακή, ἀπὸ τίς... ρόδες πᾶνε στράφι!

Γι' αὐτὸ προτοῦ νὰ μειωθῇ ἡ δύναμι μας πᾶρα πᾶν σπεῦδω μιὰ οὐτοσί ὀρθή στοὺς βαρελόφρονες νὰ κάνω... Καὶ νὰ τους πῶ, εἰλικρινῶς, τὸ σωματεῖο μας πὼς θέλει

νέα στελέχη ἀφ' ἐ-
καὶ ἀφ' ἐτέρου νέα
(μέλη!)

Δίκως, τούτεστι, κω-
(ρατά,
πρέπει μπροστὰ σπὴ
(παράκμῃ μας,
δοκιμα μέλη ἀρκε-
(τὰ
νὰ ἐγγραφοῦν σπὴν
(δύναμι μας...
Κι' ὕστερα νὰ προῦ-
(θηθοῦν
στὰ ἐνεργὰ στελε-
(χη ἀθρόα
φτάνει ἐν τάξει νὰ
(βρεθοῦν
τὰ... πινικά τους τὰ
(μπτρώα!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τρελλὸς πιά ὁ βασιλιάς τὴ σήκωσε στὰ χέρια του κι' ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πέρασαν δυὸ ὥρες.

Ο Σαταινεραί κι' ὁ ντ' Ἐσσὲ εἶχαν γυρίσει τώρα στὸ μικρὸ σαλόνι μετὰ τὴ Μεζανζ καὶ τὴ Φωβέτ. Βλέποντας πὼς ὁ βασιλιάς κι' ἡ γυναίκα μετὰ τὴ μάσκα δὲν βρίσκονται ἐκεῖ, χαμογέλασαν.

— Εἰπὶ τέλους! εἶπε ὁ Σαταινεραί. Ἡ θυσία ἐγίνε.

— Ἀρκεὶ νὰ μὴν βγῇ ἀπ' αὐτὴν κανένα νόθο πριγκιπόπουλο πὺν θὰ διεκδικήσῃ δικαιώματα πᾶν στὸ θρόνο, παρατήρησε σιγὰ ὁ ντ' Ἐσσὲ.

— Έχουμε τόσα πολλὰ ὡς τώρα, πὺν ἔνα παραπάνω δὲ θὰ βλάψῃ, εἶπε ὁ Σαταινεραί.

Οἱ δυὸ εὐγενεῖς ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πὺν ἔμοιαζε μὲ μουγκρητό.

Ο Σαταινεραί κι' ὁ ντ' Ἐσσὲ ἔχασαν ἀμέσως τὰ χρώμα τους.

— Διάβολε! εἶπε ὁ πρῶτος. Μοῦ φάνηκε σὰν τὴ φωνὴ τοῦ βασιλιά!

— Ἐτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα, ἀπὸ ὅπου εἶχε ἀκουστῇ ἡ φωνή.

— Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἐμφανίστηκε ὁ Φραγκίσκος. Ἦταν κατακίτρινος σὰν νεκρός.

— Ἀς φύγωμε, κύριοι, εἶπε μετὰ βραχνὴ φωνή.

— Ἀλλά τί ἐγίνε;

— Ἀς φύγωμε!... Ἀς φύγωμε!

Βγήκαν μαζί κι' οἱ τρεῖς κι' ἦταν τόσο βιαστικὴ ἡ ἀναχώρησί τους, πὺν ἔμοιαζε μὲ φυγή.

— Μεγαλειότατε, παρακάλεσε ὁ Σαταινεραί μόλις ἀπομακρύνθηκαν, ἐξηγήστε μας τί συνέβη.

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, κύριοι, δὲν ἦταν... γυναίκα...

— Ἀλλά;

— Ἦταν ἕνα φάντασμα.

Οἱ δύο εὐγενεῖς ἀλληλοκυττάχτηκαν μετὰ ὕψος πὺν ἐσημάνε:

«Μήπως ὁ βασιλιάς τρελλάθηκε;»

— Ο Φραγκίσκος ἱος προχωροῦσε τώρα μετὰ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ Λοῦδρο. Οἱ δυὸ αὐλοκοὶ τὸν ἀκολουθούσαν κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐμπαιναν κι' οἱ τρεῖς στὸ ἀνάκτορο.

— Καληνύχτα, κύριοι, τοὺς εἶπε ὁ βασιλιάς, ὅταν ἔφτασε σπὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος του. Κι' οὔτε λέξι γιὰ τὴν ἀποφινὴ περιπέτεια! Καταλαβαίνετε, οὔτε λέξι!

Τὸ φάντασμα

Ἀλλά τί εἶχε διαδραματισθῇ μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ Φραγκίσκος ὡδήγησε τὴ γυναίκα μετὰ τὴ μάσκα;

Εἶνε περιττὸ νὰ ἐπαναλάβωμε τὰ ἐρω-τόλογά τους καὶ μάταιο νὰ προσπαθῶμε νὰ περιγράψωμε τίς φλογερὲς περιπτώσεις τους.

Ο βασιλιάς εἶχε σηκωθῇ τώρα, ἐνὺ ἡ γυναίκα, πὺν ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένη, φαίνονταν νὰ παρακολουθῇ μ' ἐνδιαφέρον τίς κινήσεις του.

Ο Φραγκίσκος κατόπιν κάθισε σ' ἕνα μεγάλο σκαμνί.

— Δὲν θὰ βγάλῃς οὔτε καὶ τώρα τὴ μάσκα σου; τὴς εἶπε. Εἶσαι ἡ μόνη γυναίκα πὺν ἀγαπᾷς στὸν κόσμο.

— Λέτε ψέμματα, κύριε τοῦ φώναξε.

— Οχι, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

— Σὲ τί;

— Στὴν τιμὴ μου ὡς ευνπατρίδου.

Ἡ γυναίκα γέλασε.

— Δὲν εἴσατε ευνπατρίδης, εἶπε.

Ο βασιλιάς σούφρωσε τὰ φρύδια του.

Ἄλλ' ἡρέμισε ἀμέσως, κάνοντας τὴ σκέψι πὺν ἦταν καλύτερα νὰ μὴ τὸν νομίζῃ γιὰ ευνπατρίδη.

— Δὲν μου εἶχες πῇ πρωτύτερα, τὴς ὑπενθύμισε, πὼς θαῦθαξες ἀπὸ τὴ μάσκα; — Ναι, γλυκε μου ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε. Εἶχα καμὶ τὸ τάμα νὰ διατηρήσω τὴ μάσκα ὡς τὴν ἡμέρα πὺν θαῦθαξας τὸν ἄνθρωπο πὺν θὰ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω... τὸν ἄλλον.

— Εἶσαι ἀξιολάτρευτη, φώναξε ὁ βασιλιάς. Ἀλλ' αὐτὸ τὸν ἄλλο τὸν μισεῖς, λοιπόν, τόσο πολὺ;

— Τὸν ἐμίσησα καὶ τὸν μισῶ ἀκόμη, ἀπάντησε. Τὸν μισῶ θανάσιμα, μ' ὅλο πὺν τὸ μῖσος μου ἱκανοποιήθηκε ἀπόψε.

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ πὺν μου εἶπες ὅτι τὸν σκότωσες;

— Ναι, τὸν ἐξηλητηρίασα.

Ο Φραγκίσκος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Θὰ προτιμοῦσα ἕνα χτύπημα μετὰ γυριδίου, εἶπε.

— Θὰ χρησιμοποιοῦσα τὸ ἔχειριδίο ἀν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀξίζει, ἀπάντησε ἡ γυναίκα μετὰ τὴ μάσκα. Θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσα, ἀν ἦταν ευνπατρίδης. Ἀλλ' ἦταν ἕνας ἀνάνδρος καὶ γι' αὐτὸ χρησιμοποίησα τὸ ὅπλο πὺν ταιριάζει στοὺς ἀνάνδρους.

— Γιὰ ἀφηνήσου μου πὼς ἐγίναν τὰ πράγματα.

— Ἀ, βλέπω πὼς θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὴν ἱστορία μου...

— Ἀλλά ναι, ὡραία μου. Μ' ἐνδιαφέρει κάθε τι πὺν ἔχει σχέση μετὰ σένα.

— Ε λοιπόν, μάθετε πὼς πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια ἦμουν μιὰ φτωχὴ νεά, πὺν δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της...

— Αὐτὴ ἡ ὁμορφιά, ὅμως, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυροὺς, τὴν διέκοψε ὁ βασιλιάς.

— Εἴσατε πολὺ ἱκανὸς στίς κολακείες, κύριε τοῦ εἶπε. Ἦμουν, λοιπόν, φτωχὴ, πὺν ἦταν ευνπατρίδης, εἶχε πεθάνει μετὰ σπὴν δυστυχία, εἶχε πεθάνει μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἀφινὴ ὁλομόναχη στὸν κόσμο, χωρὶς χρημάτων, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους... Δυστυχισμένη μητέρα! Πόσο καλύτερα θὰ ἦταν ἀν εἶχα πεθάνει μαζί της!

— Ὡ ἡ ἱστορία σου εἶνε πολὺ θλιθερὴ, εἶπε ὁ βασιλιάς. Δὲν εἶνε καλύτερο νὰ μου μιλήσῃς γιὰ τὴν ἀγάπη σου;

— Περιμένετε, εἶπε ἡ γυναίκα μετὰ τὴ μάσκα. Ἡ ἱστορία τὴς ἀγάπης μου εἶνε πολὺ πρὸς θλιθερὴ... Μάθετε, λοιπόν, πὼς ἦμουν πολὺν περηφᾶν. Δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω τίς προτάσεις πὺν μὴν ἔκαναν. Τί τὰ θέλετε, κύριε; Ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ὁ πλοῦτος τὸν φτωχῶν... Πρέπει νὰ σὰς πῶ πὼς πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι μου πρόσφεραν ὁλόκληρες περιουσίες γιὰ νὰ με κάμουν δική τους, ἀλλὰ κανεὶς τους δὲν μου πρότεινε νὰ γίνω γυναίκα του. Ἐνας μόνον εἶχε αὐτὸ τὸ θάρρος. Ἦταν ἕνας πλούσιος καὶ εὐπρόσητος ἀσὸς. Θὰ μπορούσε, ἀν ἤθελε, νὰ γινόταν δημοτικὸς ἀρχοντας. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καταφρονεῖ ἕνα σωρὸ πράγματα πὺν ἀγαπᾷ οἱ ἄλλοι. Ἦρθε, λοιπόν, σὲ μένα καὶ μου εἶπε: «Θέλετε νὰ γίνετε γυναίκα μου; Εἶμαι πλούσιος καὶ κοντὰ μου θὰ γίνετε καὶ σεις πλούσιες. Θὰ σας προστατεύω ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους πὺν σὰς ἀπειλοῦν καὶ γι' ἀντάλλαγμα δὲν ζητᾷς τίποτα. Θὰ εἴσατε γυναίκα μου μόνο γιὰ τὸν τύπο. Ἀν, ὅμως, σ' ἕνα χρόνῳ ἢ σὲ πέντε χρόνια, αἰσθανῶτε κάποια συμπάθεια γιὰ μένα, θὰ μου τὸ πῆτε κι' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου.

Ἡ γυναίκα μετὰ τὴ μάσκα σταμάτησε λαχανιασμένη, σὰν νὰ ἐνοιῶθε κάποια πολὺ δυνατὴ συγκίνησι.

— Μὰ τὸ ὄνομα τὴς Παναγίας, αὐτὸς ὁ ἀσὸς φέρθηκε σὰν ευνπατρίδης, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— Τὸν συκοφαντεῖτε, κύριε, ἀπάντησε ἡ γυναίκα. Ξέρω καλὰ τοὺς εὐγενεῖς. Εἶνε ὅλοι ἀνάνδροι καὶ ποταποὶ. Συγκρίνοντας ἕναν ἄνθρωπο μαζί τους εἶνε σὰν νὰ τὸν ὑποτιμάτε...

— Ἀς ξαναγυρίσωμε, ὅμως, σπὴν ἱστορία μου. Δέχτηκα τὴν προσφορά αὐτοῦ τοῦ τιμίου καὶ ἀληθινὰ ἀνώτερου ἀνθρώπου. Δὲν ἦταν πιά νέος. Οὔτε ὁμορφος. Ὁρμιστήκη, ὡστόσο, πὼς θὰ τὸν ἀγαποῦσα ἡ τοῦλάχιστον πὼς θὰ τὸν ἔκανα νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Παντρευτήκαμε καὶ τοὺς πρώτους δυὸ μῆνες προσποιήθηκα ὅτι μελετοῦσα τὴν κατὰστάσι μου καὶ σκεφτόμουν ποῖα ἀπόφασι ἔπρεπε νὰ πάρω. Ἀν-

τὸς, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὴ ζωὴ μου ὅσο πρὸς ἀνετὴ καὶ εὐχάριστη μπορούσε. Ἡ στοργὴ κι' ἡ ἀφοσίωσί του με συγκινοῦσαν καὶ προσπαθοῦσα με εἰλικρινεῖα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Καὶ θὰ τὸ κατάφερα μετὰ τὸν καιρὸ. Στὸ μεταξύ, τοῦ ἔδωσα ἕνα βράδυ τὴν ὑπέρτατη ἀνταμοιβή, μ' ὅλο πὺν δὲν μου τὴν εἶχε ζητήσει. Δόθηκα σ' αὐτόν, ἀν δχι μ' ἀγάπη, τοῦλάχιστον με ἀληθινὴ χαρὰ. Ἀλλοίμονο, ὅμως, δὲν μπορεῖς καὶ πάλι!

Σταμάτησε καὶ πάλι. Οἱ ἀναμνήσεις αὐτὲς φαίνεται πὼς τὴν κοῦραζαν.

— Θὰ ἦταν ἀμάρτημα ἀν τοῦ ἔμενες πιστὴ, εἶπε γελώντας ὁ βασιλιάς.

— Νομίζετε;

— Ὅταν μιὰ γυναίκα ἔχῃ τὴ δικὴ σου ὁμορφιά, εἶνε καθήκον της ν' ἀπατήσῃ τὸν ἄντρα της.

— Αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτρια τὸν μετὰ βραχνὴ φωνή.

Κάποια μέρα, ἕνας ευνπατρίδης, κατὶ σὰν πρίγκη-πας, ἕνας ἄνθρωπος, τέλος πάντων, πὺν σκετόταν πολὺ ψηλά, βρέθηκε στὸ δρόμο μου. Τὸν ἀγάπησα ἀμέσως, χωρὶς νὰ ξέρω ποῖός ἦταν.

— Ἀ, καταλαβαίνω, ἦταν ὁ περίφημος Φραγκίσκος, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— Ἀκριβῶς. Ὁ ἄνθρωπος πὺν εἶχε τὸ δικὸ σας ὄνομα.

— Καὶ τ' ὄνομα τοῦ βασιλιά τὴς Γαλλίας! πρόσθεσε γελώντας ὁ Φραγκίσκος.

— Ναι, εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ βασιλιά...

— Κι' εἶπες πὼς ἦταν πρίγκηπας;

— Ἐτσι μοῦ εἶπε. Καὶ τὸ πιστέψα γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ. Ὡς τὴν ἡμέρα πὺν κατάλαβα πὼς αὐτὸς ὁ πρίγκηπας ἦταν ἕνας τιποτένιος, πὺν εἶχε μέσα στὸ στήθος του ψυχὴ δούλου...

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὴ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ βασιλιάς. Δὲν σοῦ φτάνει, λοιπόν, τὸ ὅτι τὸν σκότωσες;

— ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ἡ γυναίκα. Μὲ παρασύρει ὁ θυμὸς. Μιλᾷς σὰν νὰ βρίσκοταν ἐδῶ, μπροστὰ μου, σπὴ θέσι πὺν βρισκόσαστε σεις... Μιλᾷς σὰν νὰ με ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅπως μ' ἀκούτε σεις. Καὶ θέλω νὰ τοῦ φωνάξω πὼς ἡ περιφρόνησι πὺν αἰσθάνομαι γι' αὐτόν εἶνε πρὸς δυνατὴ κι' ἀπὸ τὸ μῖσος μου. Φραγκίσκε, θέλω νὰ σοῦ πῶ, προσπαθεῖς νὰ φαίνεσαι σὰν πρίγκηπας. Ἀλλ' ἐγὼ σὲ μάντευα. ἔχεις μέσα στὰ στήθη σου ψυχὴ δούλου!

— Μὰ τὴν πίστι μου! εἶπε ὁ βασιλιάς. Τὰ νύχια σου ξεσχίζουν ὅπως τὴς τίγρεως. Κι' ὡστόσο, θὰ δυσκολευόταν κανεὶς νὰ τὸ πιστέψῃ γιὰ μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα ὅπως εἶσαι σύ!...

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ βασιλιάς τράβηξε τὸ

χέρι του. Πάνω σ' αὐτὸ διακρίνονταν κάμποσες γρατσουνιές.

Γιὰ τὴν γυναίκα, ἐνὺ μιλοῦσε, εἶχε ἀνασηκωθῇ καὶ σκυδόντας πᾶν στὸ βασιλιά εἶχε πιάσει τὰ χέρια του ἀνάμεσα στὰ δικά της. Ἀλλὰ τὰ δάχτυλά της δούλευαν ἀκατάπαυστα καὶ τὰ νύχια της ξεσχίζαν τίς σάρκες τοῦ ἀνθρώπου πὺν δεχόταν τὴν ἐκμυστήρησί της.

— Ω, συγχωρέστε με, εἶπε βλέποντας τὰ σημάδια πὺν εἶχαν ἀφήσει τὰ νύχια της πᾶν στὰ χέρια τοῦ βασιλιά. Ὅταν με πιάνῃ ὁ θυμὸς, δὲν ξέρω τί κάνω...

— Αὐτὰ τὰ γρατσουνίσματα εἶνε χαρὰ γιὰ μένα, ἀπάντησε γελώντας ὁ βασιλιάς. Ἀλλὰ συνέχισε τὴν ἱστορία σου.

— Πού βρισκόμουν; εἶπε ἡ συνομιλήτρια του. Ἀ, ναι... Συνάντησα, λοιπόν, αὐτὸν τὸν ευνπατρίδη...

— Τὸν ψευτοπρίγκηπα...

— Ναι. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἀγάπησα, γιὰ τὴν νόμια πὼς διέβασα στὰ μάτια του μιὰν ἀληθινὴ ἀγάπη. Τὸν ἀγάπησα, γιὰ τὴν νόμια πὼς μου μιλοῦσε με εἰλικρινεῖα καὶ γιὰ τὰ λόγια του με μεθοῦσαν...

— Ἀλλοίμονο! Ἦταν μόνον ἕνας ὑπερόχος ἡθοποιός. Δὲν με γοήτευσε ὁ τίτλος του. Θὰ προτιμοῦσα, τοῦναντίον, νὰ ἦταν φτωχὸς καὶ ἄσημος. Μὲ γοήτευαν οἱ εὐγενικοὶ τρόποι του καὶ τὰ τρυφερά λόγια του, γιὰ τὸ δὲν μπορούσα νὰ μαντέψω τὸ ψέμμα πὺν κρυβόταν πίσω ἀπ' αὐτὰ. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ, λοιπόν, τὸν ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ θερμὴ τὴς ἀνέραστης καρδίας μου...

Ἡ γυναίκα εἶχε πηδήσει τώρα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ντύνεται.

Ο βασιλιάς Φραγκίσκος πρόσθεσε πὼς φοροῦσε ἕνα ἀνδρικό κοστούμι, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε τὸ παράξενο σ' αὐτὸ.

Ἡ γυναίκα συνέχισε:

— Πρόδωσα, λοιπόν, τὸν ἄνθρωπο πὺν μου εἶχε δώσει τὸ ὄνομά του, π

Συνέχισε σε λίγο:

— Άν με είχε εγκαταλείψει μόνο, το πράγμα δεν θα ήταν τρομερό. Θα στενοχωριόμουν, θα πεθαινα ίσως από τη λύπη μου ή στην απελπισία μου θα τερματίζα μόνη μου τη ζωή μου... Άλλα δεν ήταν μόνο αυτό.

— Τί άλλο, λοιπόν, έκαμε; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Μιά μέρα, ο αγαπημένος μου με βάρθηκε. Οι συναντήσεις μας γίνονταν σ' ένα απόμικο σπίτι, σ' ένα μικρό παράδεισο, πλημμυρισμένο με άνθη, όπου περσάσα τις ωραιότερες και τις τραγικότερες στιγμές της ζωής μου... Την ημέρα, λοιπόν, που ο έρασός μου με βάρθηκε, αντί να μ' εγκαταλείψει, αντί να μω πή πώς όλα είχαν τελειώσει μεταξύ μας, αντί να με πετάξει σαν ένα παλιοκουρέλο, έκαμε κάτι που ήταν τρομερό. Πήγε στον άντρα μου.

Ο Φραγκίσκος, που καθόταν πάντα στην άκρη του κρεβατιού, σηκώθηκε άμέσως και πήγε προς το μέρος της γυναίκας, που κείνη τη στιγμή φορούσε μία μαύρη τόκα στο κεφάλι της μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου.

— Τί είπες; της φώναξε βραχνά.

— Ά, βλέπω ότι η ιστορία μου αρχίζει να σ' ενδιαφέρει, απάντησε η γυναίκα. Άλλα δεν τελείωσα ακόμη... Ο πρίγκιπας με την ψυχή του δούλου έδωσε στον άντρα μου το κλειδί του σπιτιού όπου συναντιόμαστε και του ψιθύρισε μία ώρα... Ήταν η ώρα που θα τελείωνε η συνάντησή μας την άλλη μέρα...

Τα μάτια του βασιλιά Φραγκίσκου πετάχτηκαν από τις κόγχες τους.

— Μαγδαληνή Φερρόν! ψιθύρισε.

Η γυναίκα συνέχισε:

— Ο άνδρας ήρθε στο ραντεβού κι' άφου χόρτασε από τα χάδια μου, έφυγε, ξερώντας πως ο άντρας μου δεν θ' άργουσε νάρθη, όπως κι' έγινε. Ο άντρας μου, βλέποντάς με μισόγυμνη — δεν είχα προφάσει ν' άποτελειώσω το ντύσιμό μου — ρίχτηκε πάνω μου για να με σκοτώσει. Φώναζε τότε το όνομα του αγαπημένου μου... Άλλα τον άκουσα να γελάει και να τραγουδάει μαζί με τους φίλους του που τον περίμεναν έξω από το σπίτι... Τότε μόνον κατάλαβα πως ο άνθρωπος που είχα αγαπήσει ήταν ένα άθλιο σκουλήκι... Άλλ' άς ξαναγυρίσω στον άντρα μου. Είχε φέρει μαζί του και το δόγμα... Άκούτε, το δόγμα! Ο άντρας μου κι' ο δήμιος μ' έδεσαν και με μετέφεραν στο Μονφωκόν. Εκεί με κρέμασαν...

Ο βασιλιάς Φραγκίσκος είχε γίνει κατακίτρινος.

— Σέ κρέμασαν! τραύλισε.

— Ναί, με κρέμασαν... Άλλα δεν έτε-

λείωσα ακόμη... Ξαναγύρισα κατόπιν στο μικρό σπιτάκι...

— Ξαναγύρισε; είπε ο βασιλιάς που ένοιωθε το αίμα του να παγώνει μέσα στις φλέβες του.

Η Μαγδαληνή Φερρόν δεν έκαμε λόγο για την άπροσδόκητη επέμβαση του Μανφρέδου και δεν εξήγησε με ποιο τρόπο είχε γυρίσει στο μικρό σπιτάκι, στον περίβολο του Κεραμεικού.

— Ξαναγύρισα, λοιπόν, στην έρωτική φωλιά μας, συνέχισε, χωρίς ν' αλλάξει πιά τη φωνή της όπως έκανε πρωτότερα. Εκεί, βρήκα τον άντρα μου και τον σκότωσα. Άλλα δεν ήταν αρκετό αυτό. Έπρεπε επίσης να εκδικηθώ τον άνδρα που μου είχε φερθεί τόσο πρόστυχα. Αυτό τον άνθρωπο τον βρήκα και κατάφερα να τον παρασύρω σ' ένα έρωτικό ραντεβού... Ξαναγίνα δική του... Άλλα τα χείλη μου που φίλησε κι' όλο μου το κορμί ήταν δηλητηριασμένα. Το δηλητήριο που έχω μέσα μου είναι από εκείνα που δεν συγχωρούν. Ο άνθρωπος που θα με άγγιξει είναι καταδικασμένος να πεθάνει!

Λέγοντας αυτά προχώρησε προς το βασιλιά και του είπε:

— Και τώρα, γλυκειέ μου αφέντη, θέλεις να βγάλω τη μάσκα μου;... Ό, δεν μπορώ πιά να σου το άρνηθώ...

Τράβηξε απότομα τη μάσκα από το πρόσωπό της. Ένα θριαμβευτικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της.

Ο βασιλιάς άφησε ένα μουσικό και σκέπασε τα μάτια με τα χέρια του.

Όταν ξανακατέβασε τα χέρια του, η Μαγδαληνή Φερρόν είχε εξαφανισθεί.

Ο βασιλιάς, τρελλός από τον τρόμο του, έτρεξε τότε προς την πόρτα. Την άνοιξε με όρμη κι' είδε τον Σαταιναρά και τον ιτ' Έσσε που τον κύτταζαν με άγωνία.

Ο βασιλιάς της Άργκ

Είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο τη συνομιλία μεταξύ του Φανφάρ και του Κοκαρντέρ από το ένα μέρος και του Τρικό από το άλλο. Όπως θυμόμαστε οι αναγνώστες μας, ο Κοκαρντέρ είχε ζητήσει τη συμβουλή του βασιλιά της Άργκ, που, χωρίς να του δώσει ώριμη απάντηση, είχε φύγει βιαστικά από το καπνίλι.

Ο σεβασμιώτατος πρέπει να μάθει πως αυτοί οι δυο ήλιθοι άκουσαν τα λόγια που είπα, για να πάρη τα μέτρα που χρειάζονται, σκεφτόταν. Πρέπει ακόμη να μάθει πως ο Κοκαρντέρ κι' ο Φανφάρ θα άφηγηθούν τη συνομιλία του στον Λαντενάι. Πού, όμως, θα μπορούσε να τον βρώ για να του πω όσα πρέπει να ξέρη;

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, διευθυνόταν προς την Τρύπα της Κολάσεως.

Είχε μάθει από τον Κοκαρντέρ και τον Φανφάρ ότι η συνομιλία του Λογιόλα με τους δυο μοναχούς είχε γίνει στη διασταύ-

ρωσι αυτής της άδιεξόδου με την όδδ Ουσέτ. Άλλ' αυτό ήταν το μόνο που ήξερε.

Ο Τρικό είχε συνεργασθή στη σύλληψη του Ντολέ. Δεν είχε τίποτε με τον έκδοτη. Άλλα μισούσε όλους εκείνους που άγαπούσαν τον Λαντενάι. Στην υπόθεση αυτή είχε δείξει μεγάλο ζήλο κι' είχε δεχτεί τα συγχαρητήρια του κόμητος ντε Μονκλάρ. Είχε προσφέρει, λοιπόν, μία πολύτιμη υπηρεσία στον Λογιόλα. Άλλ' ο τρομερός μοναχός, μ' όλο που ήξερε το ρόλο του βασιλιά της Άργκ, δεν είχε κρίνει σκόπιμο ναρθη σε μεγαλύτερη επικοινωνία μαζί του και να του πη που θα μπορούσε να τον βρή αν παρουσιαζόταν άναγκη.

Όταν έφτασε στην Τρύπα της Κολάσεως, ο Τρικό βρέθηκε σε μεγάλη άμνηστια. Σε ποιά άπ' αυτά τα σπία έπρεπε να μπη; Ποιά πόρτα έπρεπε να χτυπήσει; Ο βασιλιάς της Άργκ δίστασε κάμποσες στιγμές. Έπειτα άπομακρύνθηκε βιαστικά και διευθύνθηκε με μεγάλα βήματα προς το μέρος της Βασιλίσσης.

Είχε κάμει τη σκέψη πως, αντί να ψάχνει άδικα στην Τρύπα της Κολάσεως, ήταν προτιμότερο να πάη στο σπίτι του αρχιδικαστού και να του άφηγηθή τα πάντα.

Όταν έφτασε εκεί, η ώρα ήταν δέκα και μισή. Σ' όλο το μέγαρο άπλωνόταν η σιωπή και τα παράθυρα ήταν κατάκλειστα.

Άλλ' ο Τρικό είχε άποχτήσει το δικαίωμα να έπισκέπτεται όλες τις ώρες τον άνθρωπο, που έκανε τους Παρισίους να τρέμουν. Χτύπησε, λοιπόν, με ιδιαιτέρω τρόπο σε μία μικρή πόρτα, που βρισκόταν πλάι στην κεντρική.

Άκούστηκε άμέσως ένα μικρό τριζίμο. Κάποιος είχε άνοιξει ένα μικρό φεγγίτη στο επάνω μέρος της πόρτας.

— Ποιος είσαστε και τί ζητάτε αυτή την ώρα; ρώτησε μία βραχνή φωνή.

— Είμαι ο Τρικό και πρέπει να μιλήσω στον αφέντη μου κόμητα ντε Μονκλάρ για μία υπόθεση, που δεν παίρνει άναβολή, άπάντησε ο βασιλιάς της Άργκ.

Η πόρτα άνοιξε άμέσως.

— Περάστε, είπε ο θυρωρός. Θα είδοποιήσω άμέσως τον καμαριέρη του κυρίου μου.

Έπειτα από δέκα λεπτά, ένας ύπνρτής ήρθε να παραλάβη τον Τρικό.

— Μήπως ο αφέντης μου κοιμόταν; ρώτησε ο βασιλιάς της Άργκ.

Ο ύπνρτής άνασώχκε τους ώμους του.

— Κανείς δεν ξέρει ποτέ ο αφέντης μας βρίσκει τον καιρό να κοιμηθή, άπάντησε.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Τρικό έμπαινε στο γραφείο του κόμητος ντε Μονκλάρ.

Ο αρχιδικαστής καθόταν κοντά στο άναμμένο τζάκι και φαιόταν βυθισμένος σε σκέψεις. Άκούγοντας το θόρυβο που ο Τρικό έκαμε μπαίνοντας, σήκωσε το κεφάλι του και του έγνεψε να πλησιάσει.

— Μίλησε, Τρικό, του είπε. Τι τρέχει; Εκείνο που τρέχει, αφέντα, άπάντησε ο Τρικό, είναι ότι δυο παληόσκυλα της Αύλης των Θαυμάτων άκουσαν στη διασταύρωση της Τρύπας της Κολάσεως και της όδδ Ουσέτ μία συνομιλία μεταξύ του κυρίου ντε Λογιόλα και των άδελφών Τυμπά και Λουμπέν. Άπ' αυτή τη συνομιλία βγαίνει το συμπέρασμα πως τα βιβλία που βρέθηκαν στο τυπογραφείο του Ντολέ μεταφέρθηκαν εκεί κατά διαταγήν του κυρίου ντε Λογιόλα. Οι δυο άνθρωποι που τα άκουσαν μου είπαν ότι θα πήγαιναν να είδοποιήσουν τον Λαντενάι.

Στην άφήγησή του ο Τρικό είχε άποφύγει τις περιττές εκφράσεις κι' είχε περιορίστη στο ουσιαστικό.

— Πρέπει να τους έμποδίσουμε να το κάμουν, άπάντησε ζωηρά ο αρχιδικαστής.

— Αφέντα, δεν μπορώ να το κάμω χωρίς να φανερωθώ, είπε ο Τρικό. Κι' άλως, την ώρα που μιλάμε το πράγμα αυτό πρέπει να έχη γίνει.

— Καλά, άπάντησε ο Μονκλάρ, έπειτα από μικρή σκέψη. Οι πληροφορίες σου είναι πολύτιμες. Θα προσπαθήσω να έπω-φελθώ άπ' αυτές... Μπορείς να φύγης.

— Ο αφέντης μου μου έπιτρέπει να του δώσω μία συμβουλή; ρώτησε ο Τρικό.

— Μίλησε, άπάντησε ο Μονκλάρ συφρώνοντας τα φρύδια.

— Ξέρω καλά τον Λαντενάι, είπε ο Τρικό με μία έκφραση μίσους στα μάτια. Δεν θα περιμένη άς αύριο. Άγνοώ που μένει ο κύριος ντε Λογιόλα, άλλ' ο Λαντενάι ίσως το ξέρει.

— Κι' άν τ' όξρη;

— Θα τρέξη άμέσως στο σπίτι του κυρίου ντε Λογιόλα και μόνο ένας Θεός ξέρει τι μπορεί να γίνει τότε. Άν, λοιπόν, ο αφέντης μου άναβάλει για αύριο την ένεργεία του, ίσως είναι πολύ άργά... άν δεν είναι άργά κι' αυτή τη στιγμή που μιλάμε.

Ο Μονκλάρ σηκώθηκε από το κάθισμά του.

— Στ' άλήθεια, είσαι πολύτιμος άνθρωπος, Τρικό, είπε. Άκολουθήσε με.

Ο πληγωμένος

Κατέβηκαν μαζί στην αύλη του μεγάρου. Στο βάθος αυτής της αύλης, μέσα σ' ένα ξεχωριστό κτίριο, άγρυπνούσαν άδιάκοπα δώδεκα ήππεις που ήταν άπλωμένοι με άρκεβούζια.

Ο Μονκλάρ πήρε τέσσερις άπ' αυτούς, διέταξε έναν ύπνρτή να προηγηθή κρατώντας έναν άναμμένο πυρσό κι' έπειτα άνέθηκε στο άλογο του και βγήκε από το μέγαρο.

Ο αρχιδικαστής προχωρούσε μπροστά, βυθισμένος όπως πάντα στις σκέψεις του. Άκολουθούσαν οι τέσσερις ήππιοι φρουροί και τελευταίος από όλους βόδιζε πεζή ο Τρικό, που προσπαθούσε να βρσκειται έξω από τη φωτεινή ζώνη που σχημάτιζε ο πυρσός.

Ο Τρικό ήξερε ότι πολλοί από τους παράγοντες ένοίκους της Αύλης των Θαυμάτων «εργάζονται» τη νύχτα. Είχε, λοιπόν, σοβαρούς λόγους για να μην θέλη να τον ίδούν με παρόμοια συντροφιά.

Έφτασαν γρήγορα στην όδδ Ουσέτ. Σε άπόσταση μερικών βημάτων από την Τρύπα της Κολάσεως, ο Μονκλάρ σταμάτησε το μικρό άμילו, ξεπέζεψε κι' άφου πρόσταξε τον ύπνρτή να σβύση τον πυρσό, προχώρησε μέσα στην άδιέξοδο.

Ο Τρικό, σ' ένα νεύμα του, τον άκολουθήσε.

Ο Λογιόλα δεν είχε πιά ποτέ στον αρχιδικαστή που έμενε. Του είχε δώσει μόνο τη διευθυνσι ένος μοναστηριού βενεδικτινών, για να τον ζητήση αν παρουσιαζόταν άναγκη. Άλλ' ο Μονκλάρ ήταν άνθρωπος προνοητικός. Δεν συμπάθουσε τ' ό Ισπανό μοναχό και σκεφτόταν πως, μία μέρα, ο βασιλιάς, που φοβόταν τον Λογιόλα, άλλά στο βάθος της ψυχής του τον μισούσε, ίσως του έδινε τη διαταγή να τον συλλάβη. Γι' αυτό είχε άναβάλει σ' έναν από τους άνθρώπους του να τον παρακολουθήσει κι' έτσι ήξερε που έπρεπε να τον ζητήση.

Ο Μονκλάρ μπήκε, λοιπόν, στο σπίτι, όπως είχε κάμει πρωτότερα κι' ο Λαντενάι, άκολουθώντας τον Λογιόλα. Η πόρτα ήταν, άλως, άνοιχτή.

Άλλα, μόλις έκαμε μερικά βήματα, άντίκρυσε τον Λογιόλα, που ήταν πεσμένος άνάσκελα στο πάτωμα κι' έμοιαζε σαν πεθαμένος.

— Τί σ' έλεγα, αφέντα; ψιθύρισε ο Τρικό που τον είχε άκολουθήσει μέσα στο σπίτι.

— Και πιστεύεις ότι τον χτύπησε ο Λαντενάι; ρώτησε ο Μονκλάρ που έσκυψε ταύτοχρονα για να εξετάσει το τραύμα.

— Είμαι το ίδιο βέβαιος όσο και για το ότι θα με σκοτώσει άν μάθω πως σ' έφερα εδώ, αφέντα, άπάντησε ο Τρικό.

— Δεν πείθανε, είπε ο Μονκλάρ που άνασώχκε.

Κύτταξε όλόγυρα του κι' είδε πάνω σ' ένα τραπέζι όλα τα άπαραίτητα για γράψιμο. Έτρεξε άμέσως εκεί, έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα φύλλο χαρτί και το έδωσε στον Τρικό.

— Πήγαινε το σ' έναν από τους έφίππους φρουρούς και πές του να τρέξη άμέσως στο Λούβρο, να ζητήσει το χειρόγραφο του βασιλιά και να τον φέρη εδώ, τον πρόσταξε.

Ο Τρικό έφυγε άμέσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο Στρούενζε, άσυγκράττος ρίχτηκε πάνω στο δόγμα...

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ ένος βασιλικού «εύνοουμένου»

Η εκπληκτική ζωή του Δανού γιατρού Ιωάννου Στρούενζε (1737—1772)

Δυο άιώνες, σχεδόν, μετά το θάνατό του, ο γιατρός και πολιτικός Ιωάννης Στρούενζε εξακολουθεί να παραμένει μία από τις πιο μυστηριώδεις, μορφές της Ιστορίας. Άς τώρα, η ιστορία δεν μπόρεσε να άποφανθή άν ήταν ένας κοινός τυχοδιώκτης, που κατέκτησε την καρδιά μιας βασιλίσσας, ή αντίθετα ένας μεγάλος μεταρρυθμιστής, που είχε τραγικό τέλος.

Ο Στρούενζε γεννήθηκε στην πόλη Χάλλε της Γερμανίας. Ο πατέρας του ήταν πάστορας, άλλά ο νεαρός Ιωάννης δεν θέλησε να άκολουθήσει την οικογενειακή παράδοση και να γίνει και αυτός κληρικός. Αντίθετα άνατράφηκε με τις ιδέες των Γάλλων φιλοσόφων, έπιδόθηκε στην έπιστήμη και σε ηλικία 20 χρόνων έγινε γιατρός.

Ο Στρούενζε εγκαταστάθηκε στην Άλτόνα, κοντά στο Άμβούργο, και μέσα σε λίγα χρόνια έγινε ο πιο διάσημος γιατρός του Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν. Της πιο νότιας ήππιδας έπαρχίας του Ισχυρού, την έποχή εκείνη βασιλεύει της Δανίας. Καθώς ήταν άψηλόσωμος και γεροδεμένος με δυο δολομάρια μάτια, ο Στρούενζε έγινε και ο μεγαλύτερος γυναικοκατακτητής της έπαρχίας.

Στην Άλτόνα, ο νεαρός γιατρός γνώρισε τον ευγενή Κάρολ Ραντζάου, που ήταν φίλος και σύμβουλος του βασιλέως της Δανίας.

Ο Στρούενζε καθάρωσε να σύση τη ζωή της γυναίκας του Ραντζάου, που ήταν καταδικασμένη από όλους τους άλλους γιατρούς. Για να τον άταπεινή, λοιπόν, ο Ραντζάου, τον πορεύσασε, στα 1769 στο βασιλικό Χριστιανό τον γον, που ήταν γνωστός με το παρατσούκλι ο «βασιλικός σπουργίτης», έξ αιτίας της κακεκτικότητάς του.

Αυτός ο άφρωστός πάντα βασιλιάς, δέχθηκε με μεγάλη χαρά, στο παλάτι του, τον διάσημο γιατρό, που θαματούργουσε.

Ο Στρούενζε γρήγορα άπέκτησε την έπιρροή, που έσαςκουσε στο βασιλιά, και κατέστρεψε άμέσως τα φιλοδοξία σχέδιά του. Δυο στρατιές άμείως, ή ιππική και ή γυναικα του Χριστιανού, με διαφορετικούς τρόπους ή κάθε άποκοπή της δεξιάς χειρός.

Ο Στρούενζε παρακολούθησε την έκτελεσι του φίλου του και κατόπιν άνέθηκε στο Ικρίομα, που είχε στήσει σε μία κεντρική πλατεία της Κοπεγχάγης. Άπλωσε το χέρι του πάνω σ' ένα κούτσουρο κι' άμέσως έπεσε πάνω του το ένα κούτσουρο.

Ο Στρούενζε τότε, σαν τσεκούρι που πάσει μία άσυγκράτητη μανία, να τον έβλεπε πάλι στο κούτσουρο χέρι του άρχισε να κραδαινεί το κούτσουρο ένω χέρι του ρίχτηκε πάνω στο δόγμα. Ο τελευταίος δ' άπ' όλους έπεσε από τα μαλλιά, τον έβριζε με μωσ τον έπαισε στο κούτσουρο και με δυο τσεκουριές τον άποκεφάλισε.

Ύστερα, εφαρμόζοντας την άπόφασι του δικαστηρίου, ο δήμιος έκοψε το σώμα του Στρούενζε σε τέσσερα κομμάτια, που σκεπασθηκαν στους δρόμους της Κοπεγχάγης και κάρφωσε πάνω σε πασσαλούς το κεφάλι και το χέρι του τραγικού καταδίκου.

Η Καρολίνα-Ματilda πέθανε το 1775 σε ηλικία 24 χρόνων, έξοριστη στη Γερμανία, άπ' άσπρικής, ένω συνομιλούσε μαζί με τ' άδελφό της, το βασιλιά της Άγγλιας, γι' άνα άποκλή της Άγγλιας Γεωργίου 3ου, για να άποκλή ο θρόνος διάδοχο και να ματαιωθούν

τα σχέδια της πριγκίπισσας Τζουλιάνας. Ο βασιλιάς, λοιπόν, είδε στο πρόσωπο του Στρούενζε τον άνθρωπο που θα έδινε λίγο σφρίγος στο πρόωρα γηρασμένο κορμί του, ένω ή νεαρή, άπειρη και άπογοητευμένη από το σύζυγό της Καρολίνα-Ματilda, βρήκε στον καινούργιο αλκικό, όλες τις άρετές που έλειπαν από το Χριστιανό: Το σφρίγος, τη ρώμη, την όμορφιά.

Με την εύνοια του βασιλικού ζεύγους ο Στρούενζε έγινε κόμης, γιατρός της Αύλης και στο τέλος πρωθυπουργός. Ο Χριστιανός του είχε έμπιστευή ακόμη και τη σφραγίδα του κράτους.

Δεν άργησαν όμως να φανούν τα πρώτα σύμνεφα στη ζωή του παντοδύναμου πρωθυπουργού. Άγνωστο είναι άν ή ματαιοδοξία ή ή άγάπη του για την Δανία, άν ή τοπεινή όψια για την έξουσία ή ή θέληση του να σώσει την άριστοκρατία, που ύστερα από μερικά χρόνια κατέρρευσε στη Γαλλία, παρεκίνησαν τον Στρούενζε να πραγματοποιήση μία σειρά από μεταρρυθμίσεις.

Ούτε είναι γνωστό άν ή άγάπη ή ή ματαιοδοξία του μεθυσμένου από την έξουσία άσπου παρεκίνησαν τον νεαρό γιατρό να συνδεθ' έρωτικά με τη βασιλίσσα. Δυστυχώς γι' αυτόν, ο Στρούενζε φρόντιζε πάντοτε να έμφανιζε δημοσία την εύνοια που του έδινε η Καρολίνα-Ματilda. Κι' αυτό έδωσε την άφορη στους έχθρους του, να τον έξοντώσουν.

Άρχισαν οι συνωμοσίες ήταν ή πριγκίπισσα Τζουλιάννα και ο Ραντζάου.

Ο μόνος τρόπος για να ξεκάσουν τον Στρούενζε ήταν να προκαλέσουν τη ζήλια του βασιλιά. Ο Χριστιανός όμως ήταν άαληστάτος γιατί, χωρίς να το άντιληφθ' ο ίδιος, είχε γίνει αλκοολικός του Στρούενζε. Τα βασιλικά διακρίματα φρουρόταν πάντα από πιστούς στον πρωθυπουργό στρατιώτες. Κι' ό-ταν ο μονάρχης έκανε δημόσιες εμφανίσεις, ο Στρούενζε δεν έλειπε από δίπλα του.

Για να πλησιάσουν και να μιλήσουν στο βασιλιά, οι συνωμότες έπωφελήθηκαν από ένα χορό μεταμφιεσμένων, που δόθηκε στις 16 Ιανουαρίου 1772. Η Τζουλιάννα είχε άναβάλει να πείση το Χριστιανό να υπογράψη τη διαταγή για τη σύλληψη του Στρούενζε, ένω ο Ραντζάου άνέλαβε να βρή ένα άπόσπασμα από στρατιώτες, που να μην είναι όργανα του πρωθυπουργού.

Κατά την διάρκεια, λοιπόν, της γιορτής ο Στρούενζε άφησε μόν' ο βασιλιά για να χορεύη με τη βασιλίσσα. Κατά τα μεσάνυχτα ο Χριστιανός, κατάκοπος και μεθυσμένος άποσύρθηκε στα διαμερίσματά του. Όταν ύστερα από μισή ώρα φάνηκε στην πόρτα τους ή μασκοφορεμένη βασιλίσσα, οι στρατιώτες την άφισαν να περάσει. Στην πραγματικότητα όμως ή γυναίκα, που μπήκε ήταν ή Τζουλιάννα, που είχε βάλει το ίδιο φόρεμα με την Καρολίνα-Ματilda.

Η Τζουλιάννα είπε στο βασιλιά ότι ο Στρούενζε σκότωσε να τον έξοντώσει χωρίς να παραλείψη να τον πληροφορήση για το κουτοπολιό, που γινόταν στην Αύλη, για τις σχέσεις του γιατρού με τη βασιλίσσα.

Ο Χριστιανός δεν ήταν έκδικητικός, ούτε ζηλότυπος. Δεν άργησε όμως να όποκλή στην έπιμονή της Τζουλιάννας και ύπόγραφη τη διαταγή για τη σύλληψη του Στρούενζε. Μία ώρα άργότερα ο παντοδύναμος πρωθυπουργός βρισκόταν στη φυλακή, ένω ή άπιστη βασιλίσσα εξαναγκάστηκε να φύγη για ένα μακρινό πύργο.

Στη φυλακή ο Στρούενζε άμολόγησε έγγράφως ότι είχε έρωτικές σχέσεις με τη βασιλίσσα. Κάτω από την ύπογραφη του ύπεγραψε θαρραλέα και ή Καρολίνα-Ματilda.

Στη δική όμως δεν έγινε καθόλου λόγος για τις έρωτικές σχέσεις του Στρούενζε με τη βασιλίσσα. Ο άλλτος παντοδύναμος πρωθυπουργός και ένας πιστός του φίλος, καταδικάσθηκε καν σε θάνατο «δι' άποκοπή της δεξιάς χειρός».

Ο Στρούενζε παρακολούθησε την έκτελεσι του φίλου του και κατόπιν άνέθηκε στο Ικρίομα, που είχε στήσει σε μία κεντρική πλατεία της Κοπεγχάγης. Άπλωσε το χέρι του πάνω σ' ένα κούτσουρο κι' άμέσως έπεσε πάνω του το ένα κούτσουρο.

Ο Στρούενζε τότε, σαν τσεκούρι που πάσει μία άσυγκράτητη μανία, να τον έβλεπε πάλι στο κούτσουρο χέρι του άρχισε να κραδαινεί το κούτσουρο ένω χέρι του ρίχτηκε πάνω στο δόγμα. Ο τελευταίος δ' άπ' όλους έπεσε από τα μαλλιά, τον έβριζε με μωσ τον έπαισε στο κούτσουρο και με δυο τσεκουριές τον άποκεφάλισε.

Ύστερα, εφαρμόζοντας την άπόφασι του δικαστηρίου, ο δήμιος έκοψε το σώμα του Στρούενζε σε τέσσερα κομμάτια, που σκεπασθηκαν στους δρόμους της Κοπεγχάγης και κάρφωσε πάνω σε πασσαλούς το κεφάλι και το χέρι του τραγικού καταδίκου.

Η Καρολίνα-Ματilda πέθανε το 1775 σε ηλικία 24 χρόνων, έξοριστη στη Γερμανία, άπ' άσπρικής, ένω συνομιλούσε μαζί με τ' άδελφό της, το βασιλιά της Άγγλιας, γι' άνα άποκλή της Άγγλιας Γεωργίου 3ου, για να άποκλή ο θρόνος διάδοχο και να ματαιωθούν

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

— Και προ παντός, δεσποινίς, να ξέρετε ότι εδώ είναι σοβαρά επιχειρήσεις!...

Θεραπεύουν τὸ ἔλκος καὶ τὶς «ἄτονες» πληγές

Το πρώτο, το πιο επείγον, συνίσταται στ' να έμψοιση τ' ημόνιο της πληλής. Κάθε λύσις της συνεχείας του δέμας-τος, κάθε άμυχή, κάθε πληγή άνοιγει μιά πόρτα, από όπου τα μικρόβια περνάνε στον όργανισμό. Ύπάρχει τότε κίνδυνος να έπεκταθ' η μόλυνσις σ' βασιικά όργανα και να προκαλέσ' σοβαρότατες διαταραχές. Έως προχθές, η νοσοκόμη σχεδόν φρονιδικά του γιατρού ήταν να καταπολεμήσ' τ' ημόνιο. Οι περισσότερες από τις νεώτερες έξουες σπράσθηκαν προς αυτή την κατεύθυνση και είχαν στις περισσότερες περιπτώσεις καταπληκτικά αποτελέσματα. Μ' τις σουλαμίδες, την πενικιλίνη, την στρεπτομυκίνη και τα άλλα αντίβιοτικά, ο κίνδυνος της μόλυνσως εξαφανίστηκε σχεδόν.

Γιὰ τὴν ἀναγέννησι αὐτῆ τῶν
 ἰστών, ἡ ἐπιστήμη ἦταν ὡς
 προοὐτὸς ἀνίσχυρον σχεδόν. Στὶς
 περισσότερες περιπτώσεις ἡ
 φροντίδα αὐτῆ ἀφηνόταν στὸν
 ὀργανισμό, ποὺ ἔκανε τὸ κυριώ-
 τερο. Ὁ γιαιτὸρ περιοριζόταν
 μόνον στὸ νὰ τοῦ υποβοηθήσει
 τὴν προσπάθειά του μὲ τὴν
 κατάλληλη ὑγιεινὴ καὶ τὴν ἀ-
 ναιτουμένη ἐπανορθωτικὴ διαί-
 τα. Δὲν ἦταν γνωστή, ὁμως,
 αὐμια μέθοδος, γιὰ τὴν ἀνά-
 ῶν κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ.
 Ἀλλὰ, κατὰ τὰ τελευταία
 ὅνια, γιὰ σημαντικὴ παρατή-
 ρηση ἐπέτρεψε τὴν ἀποτελεσμα-
 κικὴ ἀντιμετώπισι αὐτοῦ τοῦ
 ροβλήματος. Οἱ ἐπιστήμονες
 ἀσπρηστικῶς, δηλοῦσι, ὅτι τὰ
 ὅρα ἔχουν γιὰ ἐιδικὴ ἔκκρισι,
 πως π.χ. ὁ θυρεοειδὴς ἢ ἡ ὕ-
 ὀφουςι, καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ «ευε-
 λικὴ ὁμοιότη» εἶναι ὁ μεγάλος
 ἀρῶν τῆς ἀναπλάσεως τῶν
 ἰστών.

2) Στις καλούμενες «άτονες»
γλινές. που άρνούν να κλει-
σουν.

3) Σε ώρισμένες περιπτώ-
σεις έλκών που στομάχου ή του
ώδεκαδακτύλου. Οί πόνοι στα-
τατούν ταχύτατα. ή γενική κα-
τάστασις του άσθενούς βελτιώ-
εται σημαντικά και ή ραδιο-

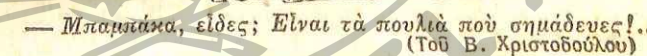
στήρια του Πανεπιστημίου του
 τους οποίους θά μπορούν στο έ-
 βάσει στο εσωτερικό του κρα-
 τούργος να τὸ ἀνοίξῃ. Οἱ ὑπὲρ
 ἐστὶς συγχρόνως. Περνοῦν μέ-
 νουν στο σημείο πού ἔχει ἀνάγκη
 χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὸν χειρὸς
 «ἀόρατο νυστέρι». Οἱ πρῶτες δι-
 πλώχοι ἀπέδωσαν ἐξαιρετικῶς

★ Κατά τη στατιστική, η ανάλυση ανδρών και γυναικών που εισάγονται σε ψυχιατρεία, είναι 9 προς 7. Οι μισοί περίπου από τους πάσχοντες είναι κάτω των 45 ετών. Αλλά μόνον ένας στους δέκα είναι κάτω των 25.

Για να καταλάβει κανείς πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος μεταδόσεως της υδατόσεως, αρκεί να λάβει υπόψη του, ότι σύμφωνα με σχετικές στατιστικές, στις κυριότερες μεγαλούπολεις της Ευρώπης το ποσοστό των σκυλίων είναι σαράντα σε κάθε χίλιους κατοίκους. Άλλα στις αγροτικές περιο-

Το σπουδαιότερο όμως προφυλαχτικό μέτρο εναντίον της υδατώσεως είναι ν' αποφεύγουμε τις πολλές, διαχυτικές με τα σκυλιά, ιδίως στα παιδιά, προπτεία να τις απαγορεύουμε. Τα γάδια με το σκυλί είναι πολύ επικίνδυνα. Επίσης δεν πρέπει να το αφήνουμε να χιμαζί' uας και παραλληλως χειμάζεται να του κάνουμε συχνά υπανάγια να νάναι τα τσίχουά του καθαρό.

Οι παθήσεις των οστών (οστίτις, πυώδαια), προκαλούν κατά 80% την καταστροφή και το σπασμό των δοντιών, γιατί τα διατρέπουν το περιβάλλον και τα συντηρεί, τα συγκρατεί και τα συντηρεί. Τώρα ένα χειρουργικό όργανο, όπως το βοστανικό αναγγέλει, είναι σημαντικό δείκτης επιτυχίας, είναι σημαντικό δείκτης επιτυχίας οργάνων (γυναικείας γεννητικής οργάνου), που βοηθούν στην ανάπτυξη της, των πάντων.

Εύκαιρία

Ο Πέτρος και η γυναίκα του αμείνουν για την τελετή τους. Ξαπλωμένοι κάτω από ένα δέντρο μένουν ώρες ακίνητοι. Σαφικά ο Πέτρος χασμουριέται.
— Η γυναίκα του τότε του λέει:
— Πέτρο, τώρα που έχεις το στόμα σου ανοικτό, δεν φωνάζεις τον μικρό;...

Μερικοί φίλοι αποφασίζουν να σκαρώσουν μια φάρσα στον καινούργιο δικηγόρο κ. Στρεσιάδη, που άνοιξε τελευταίως το δικηγορικό γραφείο του. Ένας απ' αυτούς λοιπόν τον παίρνει στο τηλέφωνο.
— Ο κ. Στρεσιάδη, παρακαλώ;
— Ο ίδιος. Ποιος είσαστε;
— Ένας πελάτης. Ήθελα να σας ζητήσω μια επείγουσα συμβουλή.
— Ευχαρίστως. Σας άκουω.
— Κατηγορούμαι, κύριε Στρεσιάδη, επί αποπειρά δωροδοκίας δημοσίου υπαλλήλου...

— Ά, πολύ σοβαρό αυτό! Για πείτε μου, πώς συνέβη;
— Απλούστατα, έδωσα ένα κόκκαλο σ' ένα αστυνομικό σκύλο!...

— Άκούω το φουσάκι δεν κρύνει, ο κ. Στρεσιάδης...
— Πώς! Αποφάσεις να γίνης και σύ γυναιστής;
— Κατ' ανάγκην φίλε μου.
— Γιατί;
— Ο ράφτης μου μούκωσε την πίστωση!

— Για πείτε μου, σείς που είσαστε πολυκαταμυριούχοι, τι κάνετε για ν' αποκτήσετε και να διατηρήσετε την περιουσία σας;
— Όταν ήμουνα φτωχός, έκανα τον πλούσιο. Κι' όταν πλούτισα, έκανα το φτωχό!...

— Η κυρία λέει στην καινούργια καμαριέρα της:
— Δύο πράγματα κυρίως θέλω από σενα: υπακοή και ειλικρίνεια.
— Μα τότε τι θα κάνω, όταν με βάζετε να λέω πως δεν είσαστε στο σπίτι;

— Εκεῖνος: Ήθελα να ξέρω γιατί έμεις οι άντρες δεν φιλιόμαστε ποτέ μεταξύ μας, ενώ οι γυναίκες, μόλις συναντηθώ, αρχίζετε τὰ φιλήματα...
— Εκεῖνη: Αυτό γίνεται γιατί έσείς έχετε κάτι καλλίτερο να φιλήσετε. Δεν συμβαίνει όμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μὰς...

— Έραβα ὅτι ὁ γιός σου πήρε τὸ δίπλωμά του. Συγχαρητήρια!
— Εὐχαριστῶ. Τώρα ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου ἔχουν δίπλωμα. Ἡ γυναίκα μου εἶναι δικηγόρος ἡ κόρη μου φιλόλογος, ἡ νύφη μου χημικός κι' ὁ μεγάλος μου γιός μηχανικός. Ὅσο γιὰ μένα, ἔβγαλα τὸ σχολαρχεῖο καὶ τοὺς συντηρῶ ὅλους!...

— Ο χρυσόχοος στὸν πελάτη:
— Τί ὄνομα νὰ χαράξω στὸ δαχτυλίδι;
— Ο Στέφανος πρὸς τὴν Ἑλένη.
— Γιὰ τὸ καλὸ ποὺ σοὺ θέλω, ἀκουσέ με. Βάλε καλύτερα: «Ἐκ μέρους τοῦ Στέφανου». Δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ συμβῇ...

— Εκεῖνη (πειραχτικά): Ἐχω μιὰ ἀπορία: Γιατί ὅτι μοὺ λέτε μπαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί μου καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄλλο;
— Εκεῖνος (ἐκδικητικά): Ἡ αἰτία εἶναι ὅτι ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτιά σας δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποὺ νὰ συγκρατῇ τὰ λόγια μου.

— Ο γιαντζής: Εἶναι παρατηρημένο, ἀγαπητέ μου... ὅταν σὲ μιὰ ὑπόθεσι ἀνακατεῖνται πολλοὶ δικηγόροι, δὲν τελειώνει ποτέ!...
— Ο δικηγόρος: Τὸ ἀντίθετο ὅμως συμβαίνει με τοὺς γιαντζήδες. Ὅταν μ' ἔναι ἀρρωστό, ἀνακατεῖνται πολλοὶ γιαντζήδες, ὁ καμμένος τελειώνει γρήγορα!...

— Ζητοῦν τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογένειας. Ποιὸν νὰ δώσω στὸ τηλέφωνο;

Περασμένα μεγαλεῖα...

— Χρειάζεται, μαμά, νὰ φιλήσω κι' ἄλλο τὴ νταντά γιὰ νὰ τῆς πῶ «καλὴ νύχτα», ἢ θὰ συνεχίσῃ ὁ μπαμπᾶς, ὅπως χτές τὸ βράδυ...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Τὸ κραγιὸν τὸν χειλῶν γίνεται κομμια φορὰ ἐπικίνδυνο. Κάνει δηλαδὴ τὰ χεῖλια νὰ πρηστοῦν ἢ νὰ ἐρεθιστοῦν. Προκαλεῖ μιὰ πραγματικὴ πάθση, μιὰ χεilitis, ὀδυνωρὴ κι' ἐνοχλητικὴ. Ἄν σταματήσῃ ἐγκαιρῶς ἡ χρῆσις του, τὰ χεῖλια σκάζουν, ξεφλουδίζονται καὶ γιαντζεύονται ὅσπερ. Ἄν ὅμως χρησιμοποιοῦν ἀκόμη τὸ κραγιόνι, μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ μιὰ πυώδης φλογώσις, μ' ὅλες τὶς δυνατὲς ἐπιπλοκές. Αὐτὸ ὥστόσο συμβαίνει σπάνια.

Σημειώτεον ὅτι δὲν φταίει πάντα ἡ ποιότης τοῦ κραγιονιοῦ, ὅταν ἐμφανίζονται τέτοια συμπτώματα. Μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ ἀλλεργικὴ εὐαισθησία ὠρισμένων ἀτόμων, ποὺ δὲν ἀνεχονται κραγιόνια τελείως ἀδρασῇ γιὰ ἄλλα κανονικὰ χεῖλια.

Πάντως, κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ χεilitis αὐτὴ προέρχεται περισσότερο ἀπὸ ἀνοητοκόκκινα κραγιόνια, παρὰ ἀπὸ σκούρα.

Κρέμα ποὺ ἀσπρίζει τὰ χεῖρια

Τὸν 13ο αἰῶνα, μιὰ Ἰταλίδα πριγκίπισσα τῆς Ἐσθῆς ἐπιτόνησε μιὰ κρέμα ἀρίστη γιὰ ν' ἀσπρίσῃ τὰ χεῖρια καὶ νὰ τὰ κάνει λεπτὰ καὶ μαλακά. Ἡ συνταγὴ τῆς ἦταν ἀπλουστατὴ:

Χυμὸς μιᾶς ὥριμης ντομάτας, φιλτραρισμένης, μιὰ κουταλιά γλυκερίνη, μιὰ πρέζα ψιλὸ ἀλάτι.

Ἀφοῦ πλύνετε τὰ χεῖρια σας, τ' ἀλείψετε με λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα, τὰ τρίψετε καὶ τὰ στεγνώνετε με ριζάλευρο.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη παλιὰ συνταγὴ, Μιλανέζικη, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ:

Μιὰ κουταλιά μπουμποτάλευρο, ζουμί ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ δύο κουταλιές γάλα.

Ἀνακατεῦτε τὰ ὕλικά αὐτὰ καὶ χρησιμοποιεῖτε τὸ μίγμα σὰν σαποῦνι, με χλιαρὸ νερό. Πασπαλίζετε ὕστερα με σκέτο μπουμποτάλευρο, ποὺ τόχτε χλιαρύνει στὸ φούρνο.

Μάσκα γιὰ τὸ πρόσωπο

Μιὰ «μάσκα» γιὰ τὸ πρόσωπο, παλαιότατη, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Μισὸ ποτήρι γάλα, ἓνα ἀσπράδι αὐγοῦ καλὰ χτυπημένο, μερικὲς σταγόνες βάμμα βενζόης, μιὰ κουταλιά κονιάκ.

Ἀνακατεῦτε τὰ ὕλικά. Καθαρίζετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, τὸ τρίψετε ἐλαφρὰ με τὸ μίγμα καὶ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ. Ἡ «μάσκα» αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πρωῒ, τὴν ἀφαιρεῖτε με τριανταφυλλόνηρο.

Γιὰ τὸ τοίμπημα τῆς σφίγκας

Μόλις σὰς ταμπήσῃ σφίγκα, τρίψετε ἀμέσως δυνατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο με μιὰ ποῦχτα χόρτα, ἢ με τρυφερά καὶ μαλακά φύλλα δέντρων (ὅπως τῆς φιλόρας ἢ τῆς ἀχλαδιάς). Τὸ ἐμποδίζει ἔτσι νὰ πρηστῇ καὶ νὰ πονέσῃ. Ἄν τὸ κεντρί ἔχῃ μείνει μέσα στὸ δέρμα, τὸ βγάξτε με μιὰ καρφίτσα καὶ στᾶστε ὕστερα λίγο λαδί πάνω στὴ μικρὴ πληγή.

Καλοὶ τρόποι

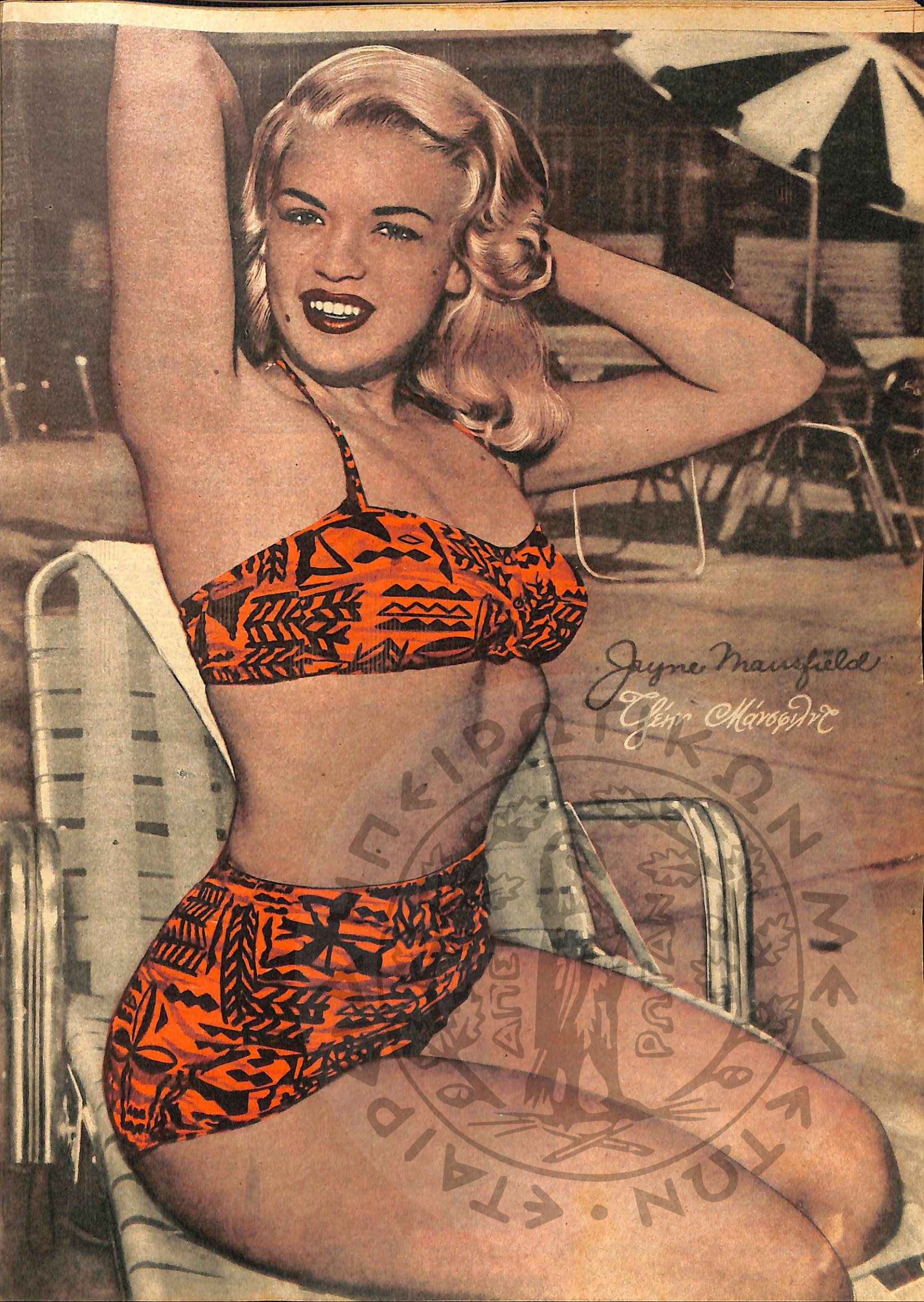
Στὴν ἀρχὴ ἑνὸς πένθους, πρέπει ν' ἀπέχῃ κανεὶς ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ ἐκδήλωση ἢ καθήκον. Ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὴν ὑποχρέωση τῶν ἐπισκέψεων, τῆς ἀνταλλαγῆς εἰχῶν, κλπ. Ὑστερὰ ὅμως ξαναγυρίζει αἰσιγὰ στὴν κοινωνικὴ ζωὴ, με τὶς συνήθειες καὶ τοὺς τύπους τῆς.

Ἀπαγορεύεται νὰ πάῃ σὲ χοροὺς, δεξιώσεις, γιορτές. Ἐπιτρέπονται τὸ θέατρο, αἱ συναυλίες κι' οἱ διαλέξεις, ποὺ εἶναι ἓνα μέσον μορφώσεως, ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἀφοῦ περᾶσῃ λίγος καιρὸς ἀπ' τὸ δυστύχημα.

Σὲ περίπτωσι γιορτῆς, γάμου, κλπ., ὁ πένθος πενθεὶ στέλνει τὸ δῶρο τοῦ μαζὶ μ' ἓνα μπιλιέτο δίχως μαῦρο περιθώριον. Ἐξηγεῖ δὲ ὅτι, λόγω τοῦ πένθους του, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ παρευρεθῇ, ἀλλ' ὅτι θὰ λάβῃ μέρος ἀπὸ μακριὰ, με τὴν καρδιά του.

Ὁ πένθος ἀνταποδίδει διακριτικὰ, δίχως νὰ φαίνεται, τὶς ἐκδηλώσεις συμπάθειας καὶ εὐγενείας ποὺ δέχτηκε στὶς στιγμὲς τοῦ πόνου του. Ἡ ζωὴ θὰ τοῦ δώσῃ ἀσφαλὲς εὐκαιρίες γι' αὐτό.

Γιὰ τοὺς ἄντρες ποὺ πενθοῦν, τὸ μόνον κατάλληλο ποικαμῖος εἶναι τὸ ἀσπρὸ. Ἰὸ κοστοῦμι, ἡ γραβάτα, τὸ καπέλλο, τὰ παπούτσια, καλὸ εἶναι νὰναι ὅλα μαύρα. Ἀλλ' ἡ πένθιμη αὐτὴ ἐμφάνισις θὰ κρατῇ μόνον ὅσον καιρὸ ἐπιβάλλουν οἱ τύποι. Μπορεῖ κάλλιστα νὰ διατηρήσῃ κανεὶς τὸ πένθος μέσα στὴν καρδιά του σ' ὅλη τὴν ζωὴ, χωρὶς νὰ φορᾷ διαρκῶς μαύρα, σὰν γκαρσόνι ξενοδοχείου...

Jayne Mansfield
Γένη Μανσφίλντ

Ντόρις Ντάικ
\$ 4.000.000.000

Μπάμπαρα Χάττον
\$ 3.800.000.000

Γκλόρια Βάντερμ-
πιλτ \$ 2.100.000.000

Μάριον Νταϊβίς
\$ 1.400.000.000

Οι πλουσιότεροι Κροϊβοί της Αμερικής

Οι έξη πλουσιότερες γυναίκες των Ηνωμένων Πολιτειών

Η Αμερική, όπως γράψαμε προσφάτως, είναι η χώρα, που έχει τις πλουσιότερες γυναίκες. Υπολογίζεται, ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες, τα 55% του εθνικού πλούτου βρίσκονται στα χέρια του ωραίου φύλου. Οι γυναίκες έχουν στην... τσέπη τους τα 48% από τις μετοχές των τραπεζών και των βιομηχανιών και τα 71% από τις καταθέσεις στις τράπεζες είναι δικά τους.

Οι έξη πλουσιότερες γυναίκες της Αμερικής είναι κατά σειρά οι έξης: Ντόρις Ντάικ, Μπάμπαρα Χάττον, Γκλόρια Βάντερμπιλτ, Μάριον Νταϊβίς, Σόνια Χένι και Πωλντ Γκοντάρ.

Η πρώτη απ' αυτές είναι η πλουσιότερη γυναίκα όλου του κόσμου. Η προσωπική της περιουσία ανέρχεται—κρατήστε την αναπνοή σας—σε τέσσερα στρογγυλά δισεκατομμύρια δολάρια! Η περιουσία αυτή οφείλεται κυρίως στις απέραντες φυτείες καπνού της Βορείου Καρολίνας, που ανήκουν όλες στη γυναίκα αυτή. Η κύρια απασχόληση του θηλυκού αυτού Κροϊβού της εποχής μας δεν έχει ωστόσο τίποτε το κοινό με την καπνοβιομηχανία. Η Ντόρις Ντάικ φέρνει διαρκώς τον κόσμο γύρω ως... ανταποκρίτρια μερικών εφημερίδων, που φυσικά είναι δικές της.

Η αισθηματική της ζωή δεν υπήρξε καθόλου πολυτάραχη. Παντρεύτηκε ως τώρα μονάχα δυο άντρες, τον διπλωμάτη Τζιμ Κρόγουελ και τον... απαραιτήτο Πορφύριο Ρουμπιρόζα, που τον χώρισε, γιατί τον έπιασε να την απατά μέσα στην ίδια της κρεβάτοκαμαρα.

Η δεύτερη κατά σειράν πολυεκατομμυριούχος της Αμερικής είναι πιο γνωστή στον διεθνή τύπο. Πρόκειται για τη Μπάμπαρα Χάττον, που άλλαξε έως τώρα έξη συζύγους, μεταξύ των οποίων έκτος από τον... Ρουμπιρόζα, υπήρξε κι' ο ήθοποιος Κάρι Γράντ.

Η Μπάμπαρα Χάττον κληρονόμησε τα τρία δισεκατομμύρια κι' οχτακόσια εκατομμύρια δολάρια της από τον Φράνκ Γούλγουορθ, ιδρυτή των μεγαλύτερων καταστημάτων πολυτελείας της Αμερικής.

Η γυναίκα αυτή, έκτος από τη συλλογή... συζύγων, ασχολείται και με την... ποίηση κι' έχει δημοσιεύσει ένα τόμο στίχων της, που αρχίζουν ως έξης: «Θεέ μου, γιατί στον κόσμο σου άλλοι να τ'αχουν όλα κι' άλλοι να μην έχουν τίποτα»; Εύαισθησία μιά φορά!...

Τρίτη, στην ιλιγγιώδη αυτή κλίμακα των αστρονομικών περιουσιών, είναι η Γκλόρια Βάντερμπιλτ, με δύο δισεκατομμύρια κι' εκατό εκατομμύρια δολάρια

και με δύο ως τώρα συζύγους. Ο Ρουμπιρόζα δεν πρόλαβε ακόμη να την παντρευτεί. Περιμένει 'ίως κάποια κληρονομιά της, με την οποία υπολογίζεται ότι η περιουσία της Γκλόριας θα διπλασιαστεί!

Μετά από τη Ντόρις, τη Μπάμπαρα και τη Γκλόρια, που τα πλούτη τους οφείλονται στους μπαμπάδες τους και προέρχονται από το εμπόριο και τη βιομηχανία, πέφτουμε στις βεντέτες του κινηματογράφου.

Πρόκειται πρώτα-πρώτα για την παλιά στάρ της όθνης, την περίφημη Μάριον Νταϊβίς, που έχει στις τράπεζες ένα λογαριασμό από χίλια τετρακόσια περίπου εκατομμύρια δολάρια.

Πέμπτη στη σειρά έρχεται μιά άλλη στάρ, η «βασιλίσσα της παγοδρομίας» Σόνια Χένι, που με τις οικονομίες της από τις παραμυθένιες απόλαυες της έφτασε στο σημείο να έχει σήμερα στην μπάντα ένα στρογγυλό δισεκατομμύριο δολάρια.

Σόνια Χένι
\$ 1.000.000.000

Πωλντ Γκοντάρ
\$ 700.000.000

Τελευταία, σ' αυτό τον άστερισμό των «έκτος συναγωνισμού» θηλυκών Κροϊβών της Αμερικής, έρχεται επίσης μιά παλιά στάρ της όθνης, η πρώτην σύζυγος του Τσάρλυ Τσάπλιν Πωλντ Γκοντάρ, που έχει μιά περιουσία μόνο έπτακόσιων εκατομμυρίων δολαρίων.

Η φιλαργυρία της Πωλντ Γκοντάρ είναι παροιμιώδης.

Ζή μιά ζωή γεμάτη στερήσεις, στις οποίες οφείλεται κατά μέγα μέρος η διατήρησι αυτών των εκατομμυρίων, που με τους τόκους αυξάνονται κάθε χρόνο.

Έτσι, υπολογίζεται ότι σε μιά πενταετία, αν συνεχιστεί αυτή η αύξηση, τ' όνομά της θα βρεθεί ανάμεσα σ' εκείνα της Ντόρις Ντάικ και της Μπάμπαρα Χάττον.

Μετά απ' αυτές τις έξη γυναίκες, που στέκονται στο πρώτο επίπεδο πλούτου, έρχονται μερικές άλλες Αμερικανίδες με περιουσίες μονάχα μερικών... εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων.

Αυτές είναι η Μάρτζορι Πόστ-Νταϊβίς, που είναι η κυριώτερη μέτοχος της εταιρίας τροφίμων «Τζενεράλ Ρούντ», η Παίην Χουάιτ, σύζυγος ενός από τους γιους του Ροκφέλλερ, που έχει προσωπική της περιουσία αρκετές πετρελαιοπηγές, η Βιρτζίνια Φαίρ, ιδιοκτήτρια των περιφημων όρυχείων αργύρου «Οφείρ», η Μάργκαρετ Μίλλερ, «βασιλίσσα του χαλβός», κι' η Μπάμπαρα Χοπέλινκα, που περιμένει τώρα να πάρη μιά σεβαστή κληρονομιά για να ξεπεράσει η περιουσία της τα δύο δισεκατομμύρια δολάρια!...

ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΟΚΩΦΑΛΛΟΣ

έξομολογείται...

Ο Άμερικανός Τζώρτζ Πήτερσον αποκαλύπτει τα μυστικά του «επαγγελματός» του

ΜΙΑ από τις πιο ενδιαφέρουσες φυσιογνωμίες που, για λόγους προνοίας, φιγουράρουν στα αρχεία της αμερικανικής αστυνομίας, είναι ο Τζώρτζ Πήτερσον — ένας ψηλός, εύπαρουστος και πάντοτε καλοντυμένος άνδρας.

Εκείνο που κάνει ενδιαφέροντα τον Πήτερσον δεν είναι η εμφάνισή του, αλλά το επάγγελμά του. Γιατί εδώ και πολλά χρόνια αποφάσισε να γίνει επαγγελματίας... κωφάλαλος! Στην πραγματικότητα, τόσο η ακοή του όσο και η όμιλία του είναι περίφημες. Αλλά, όπως και χιλιάδες άλλοι, ο Πήτερσον πιστεύει ότι ο καλύτερος τρόπος για να κερδίσει τη ζωή είναι να εκμεταλλεύεται τα φιλόδοξα αίσθηματά και την ευπαιξία των συνανθρώπων του.

Και πραγματικά, με το άσυνθητο επάγγελμά του έχει εξασφαλίσει χωρίς πολύ κόπο κτικές διακοπές του και ένα σεβαστό ποσό με καταθέσεις στην τράπεζα.

Ο Πήτερσον, βέβαια, δεν είναι ο μόνος που κάνει αυτή τη δουλειά. Μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες, υπάρχουν άλλες τέσσερις χιλιάδες άτομα, που χωρίς να έχουν χάσει την ακοή ή την όμιλία τους, εμφανίζονται ως κωφάλαλοι.

Φυσικά, η αστυνομία καταδικώνει τους απατεώνες αυτούς και τα δικαστήρια τους καταδικάζουν. Αλλά τι είναι μιά φυλάκισή τριάντα ημερών — ή μεγαλύτερη ποινή που μπορούν να τους επιβάλουν τα δικαστήρια — για ανθρώπους που, κι' όταν ακόμη οι δουλειές τους δεν πηγαίνουν καλά, έχουν εξασφαλισμένο ένα εισόδημα που είναι σχεδόν διπλάσιο από έναν κανονικό μισθό;

Όπως βεβαιώνει ο ίδιος ο Τζώρτζ Πήτερσον, κατά τη διάρκεια μιάς κανονικής «εργασίας» μέρας, τα έσοδά του από την απειρία είναι γύρω στα είκοσι δολάρια, ενώ τις ημέρες της μεγάλης κινήσεως, εξοικονομεί από τα θύματά του από πενήντα ως εκατό δολάρια!

Τα περασμένα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά οι εισπράξεις του Πήτερσον πήγαν τόσο καλά, που άποφάσισε να προσφέρει έκτακτους στον εαυτό του την απόλαυση ενός ταξιδιού αναψυχής σε ένα ακριβό κέντρο παροδισμού, χωρίς να λογαριάσουμε τις κανονικές διακοπές που κάνει κάθε χρόνο και που τις περνάει σαν πλούσιος εισοδηματίας.

Ωστόσο, για να εξασκήσει κανείς το επάγγελμά του, πρέπει να ξέρει ένα σωρό μικρά μυστικά, που θα του επιτρέψουν να τυλίγη τα θύματά του και να εξασφαλίζει τη συνδρομή τους. Ο πιο κατάλληλος ίσως για να τα διδάξει αυτά είναι ο Τζώρτζ Πήτερσον, που όταν ένας Άμερικανός δημοσιογράφος του ζήτησε να μιλήσει για το «επάγγελμά» του, δέχτηκε με πρόθυμια και έτσι οι εξομολογήσεις του ψευτοκωφάλαλου έκαναν την εμφάνισή τους στις στήλες ενός μεγάλου αμερικανικού περιοδικού. Πολλές από τις πληροφορίες αυτές έχουν ξεχωριστό ενδιαφέρον και αξίζει τον κόπο να τις αναφέρουμε.

«Σε σχετικά σύντομο διάστημα, λέει ο Πήτερσον, από τότε που αρχίζει κανείς αυτήν την απάτη, η δουλειά χάνει το μεγαλύτερο μέρος της εντάσεώς της και γίνεται μιά ρουτίνα — όπως η ρουτίνα του κάθε επιχειρηματία.

«Πολύ σπάνια ζητιανεύω στην ίδια πόλη πάνω από τρεις φορές. Όπως έχω υπολογίσει, δεν χρειάζεται παρά μιά μέρα για να «δουλέψω» τους 100.000 κατοίκους μιάς πόλεως. «Υστερα από αυτό, το μέρος δεν έχει πολύ φωνή και γίνεται επικίνδυνο. Παίρνω λοιπόν το λεωφορείο, πηγαίνω στην επόμενη πόλη, εξαπατώνω τους κατοίκους της από αρκετά δολάρια και προχωρώ στην επόμενη.

«Για λόγους προνοίας, αποφύγω τις μικρές πόλεις, όπου είναι εύκολο να με σταματήσουν. Κανονίζω έτσι τα πράγματα, ώστε να φτάνω σε κάθε καινούργιο μέρος την ώρα του δείπνου, όπως έχω καιρό στη διάθεσή μου να μελετήσω την πόλη. Καταλύω πάντοτε σε ξενοδοχείο, που φροντίζω να βρίσκεται μακριά από το πεδίο των επιχειρήσεών μου.

«Τα ρούχα που φοράω είναι καθαρά και φρεσκοπυρεμένα και τα παπούτσια μου καλογυαλισμένα. Όπως σε κάθε επάγγελμα, η καλή εμφάνιση είναι απαραίτητη. Πίνω σπάνια, γιατί θέλω να έχω το μυαλό μου καθαρό και να φυλάγεται από τους κινδύνους.

Και οι κινδύνοι που παραμονεύουν έναν ψευτοκωφάλαλο είναι αρκετοί. Συνήθως οι φιλόδοξοι δεν έχουν αντίρρηση να βοηθήσουν, αλλά θέλουν πρώτα να βεβαιωθούν ότι ο αν-

θρώπος που θα δώσουν τη βοήθειά τους την έχει πραγματικά ανάγκη.

Όταν πρόκειται για κωφάλαλο, ο συνθέ-στερος τρόπος για να βεβαιωθούν, είναι να προκαλέσουν έναν ξαφνικό θόρυβο, όπως ο ζητιάνος, αν δεν είναι στ' αλήθεια κωφάλαλος, θα κάνει ένστικτωδώς μία κίνησι ή μορφοσμο που θα τον προδώσει.

Ωστόσο ο Πήτερσον ισχυρίζεται ότι μπορεί να αποφύγει αυτόν τον κίνδυνο με το να έχει προσηλωμένες όλες τις αίσθήσεις του πάνω στο θύμα του. Και φαίνεται ότι έχει δίκιο, γιατί μέσα στα έξη χρόνια που εξασκεί το επάγγελμά του, προδόθηκε μόνο τέσσερις φορές και μάλιστα στο φρέσκο, παρ' όλο που τα θύματά του έχουν δοκιμάσει άπειρες φορές να τον ξεσκεπάσουν.

Από όλα λέει, ο Πήτερσον, φαίνεται ότι έχει μελετήσει καλά το «επάγγελμά» του και δεν αφήνει τίποτα στην τύχη. Η τεχνική που έχει δημιουργήσει βασίζεται κατά ένα μεγάλο μέρος στην ψυχολογία.

«Το πρώτο στις εννιά, που ξεκινάω συνήθως για την βόλτα μου, συνεχίζει ο ψευτοκωφάλαλος, έχω στην τσέπη μου ένα καθαρογράμμένο γράμμα, που έχω ετοιμάσει από πριν για να το δείχνω στους φιλόδοξους. Στα έξη χρόνια που ζητιανεύω, έχω δημιουργήσει δύο τυποποιημένα είδη επιστολών, που τα χρησιμοποιοί άνωθεν με τους ανθρώπους που σκοπεύω να επισκεφτώ.

«Αν πρόκειται να απευθυνθώ σε εμπόρους, τους δείχνω το γράμμα, που λέει ότι βρίσκομαι στην πόλη τους εδώ και μερικές μέρες χωρίς δουλειά και ζητάω την ενίσχυσή τους όχι για έλεημοσύνη, αλλά για να μπορέσω να τακτοποιηθώ.

«Το δεύτερο γράμμα μου προορίζεται για τις νοικοκυρές και μ' αυτό τις βεβαιώνω ότι τα χρήματά που θα μου δώσουν — και που τα δίνουν σχεδόν πάντοτε, όταν διαβάσουν το γράμμα — θα τα χρησιμοποιήσω για να μπώ σε σχολή κωφάλαλων.

«Περιορίζω τις ώρες εργασίας μου σε τέσσερις την ημέρα και δεν πέφτω συνήθως κάτω από είκοσι δολάρια. Μόλις μαζέψω τα πρώτα πέντε δολάρια, τα στέλνω ταχυδρομικώς στην τράπεζα του Άγιου Φραγκίσκου, όπου έχω τις καταθέσεις μου.

Χάρης στο αποταμιευτικό του πνεύμα, ο προνοητικός αυτός απατεώνας έχει μονίμως καταθέσεις γύρω στα χίλια δολάρια. Όταν το ποσό αυτό αυξηθεί αρκετά, αποστέλλει ένα μέρος και πηγαίνει να περάσει τις διακοπές του σαν καλός νοικοκύρης σε μιά κοσμική λουτρόπολη ή ένα κέντρο παραθερισμού. Πέρσι πέρασε τρεις βδομάδες στον Καναδά με όλες του τις ανέσεις.

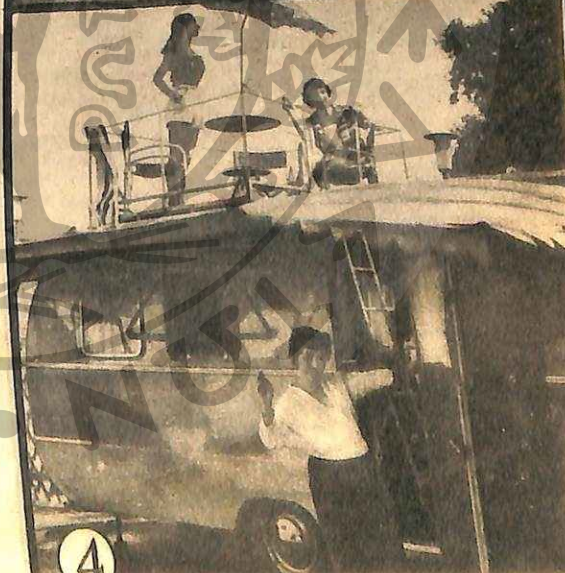
Όπως γλοι οι ζητιάνοι, έτσι και οι επαγγελματίες κωφάλαλοι έξερουν ένα σωρό τεχνάσματα και δεν μπορεί να ξεχωρίσει κανείς τους πραγματικούς από τους ψεύτικους. Ο μόνος ίσως τρόπος για να τους ξεσκεπάσει, όπως βεβαιώνει ο Πήτερσον, είναι να τους ζητήσει κάποιο επίσημο πιστοποιητικό, που να επιβεβαιώνει την κατάστασή τους.

1 «Υστερα από μακρόχρονη παραμονή στην Αμερική ξαναγύρισε στη Ρώμη η μικρή βιολίστρια Φλόρικα Ρεμετιέ, ηλικίας 10 ετών. Το νέο αυτό-θαύμα άρχισε να σπουδάζει βιολί στη Ρώμη. Έφυγε όμως μαζί με τους γονείς της στην Αμερική, όπου και τελειοποιήθηκε. Το πρώτο ταλέντο της εκεί την έκανε περιζήτητη. Έχει δώσει δε μέχρι σήμερα 437 κονσέρτα, σ' όλες σχεδόν τις πόλεις των Ηνωμ. Πολιτειών.

2 Ο γιατρός Γκοττλι της Βιέννης, αν και τυφλός, είναι, ωστόσο, αθηνία για τις ρευματικές παθήσεις. Τα μάτια του αντικαθιστούν τα χέρια του. Ψάει μ' αυτά τους ασθενείς του και βοηθούμενος από δυο επίδοξους συνεργάτες του, κάνει τη διάγνωση που κι' εφαρμόζει την ανάλογη θεραπεία, που του κι' συνιστάται κυρίως σε μασάζ με διάφορα ηλεκτρικά μηχανήματα και σε ασυρή διαι-ήλεκτρικά μηχανήματα. Έδωσε αρχές με τη δύναμη των περιφημών «Εκδότην διαιτολογίων Μπρεσέ και Φράντς Μάιρ. Στη φωτογραφία, μας ο Γκοττλι, ενώ χειρίζεται ένα μηχανήμα, μας ο Γκοττλι, ενώ χειρίζεται ένα μηχανήμα, που προκαλεί κραδασμούς, με τους οποίους θεραπεύει τις νευραλγίες.

3 Ένα ωραιότατο φλαμεντίνο μοντέλλο α-νοϊατικού πρώηνου φορέματος περιπαιχ-επίδεικνυι στη φωτογραφία μας το γοητευ-τικό μαννικέν Έλεττα. Στο μοντελλάκι αυτό το ή μπροντούρα της φούστα γαννίρεται με τεχνητά τριαντάφυλλα.

4 Το ρυμουλκούμενο αυτό σύγχρονο άνεσης προσφέρει όλες τις σύγχρονες ανέσεις μπορεί να προσεθί στο κάθε αυτόκινητο και να μεταφερθή σε οποιαδήποτε τοποθεσία. Έ-κτός από τρία κρεβάτια διατεθέντα, η-λεκτρική κουζίνα, σύστημα θερμάνσεως, ή-κωφες, ηλεκτρικό ψυγείο, τουαλέτα, ακόμα δέ και ταράτσα. Στοιχίζει 14.000 μάρκα, δηλαδή 98.000 δραχμές περίπου.

Η γρήγα θεατρίνα ξεψυχοῦσε...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ πού θά σάς διηγηθῶ σήμερα, εἶναι ἀρκετά παλιά: ἀπό τήν ἀρχή ὡς τὸ τέλος τῆς ὁμῶς ἀληθινῆς — τραγικῆς ἀληθινῆς... Πρωταγωνιστριά τῆς μιά ἀπό τίς πρῶτες γυναικὲς θεατρίνες παλαιότερων χρόνων. Μιά θεατρίνα, πού, ἀφοῦ μεσουράνησε στή σκηνή, ἀφοῦ ἐπαιξε τὸν λαμπρὸ καὶ φανταχτερό τῆς ρόλου σάν ἀσυνκρίτη, σάν ἀπαράμιλλη πρωταγωνίστρια, βασίλευσε σὸ τέλος στὰ βάθη τῆς πρῶτης δραματικῆς μίζερας, σάν ἀπερίγραπτο ἀνθρώπινο κούρελι...

Ἐν ἀπόγεμα, σὸ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο μου μπήκε μιά γυναίκα. Ἦταν γρήγα καὶ ντυμένη λιγάκι παράξενα: Φοροῦσε ἕνα μικρὸ καπελλάκι στὴν κορφή τοῦ κεφαλοῦ της, κι' ἕνα ξεφτισμένον σάλι τῆς σκέπαζε τοὺς ὤμους. Ζύγωσε σὸ γραφεῖο μου δισταχτικά, καὶ μούπε μὲ τὴ σπασμένη φωνή της, δίνοντάς μου ἕνα γραμμένο χαρτί:

— Οἱ θεατρίνες πού σάς παρακαλοῦνε νὰ τοὺς γράψετε κάτι, εἶναι νέες κι' ὁμορφες. Κάντε σήμερα μιά ἐξαίρεσι καὶ δεχτήτε νὰ σάς παρακαλέσῃ μιά γρηά...

Ἐσβίξα μιά ματιά στὸ χαρτί. Ἐγραφε πὺς ἡ παλαιάμαχος καλλιτέχνης... θά ἔδινε τὴν ἀποχαριτευσμένην παράστασιν τῆς ζωῆς της μὲ τὸ ἔργον «...».

Μεμιάς πετάχτηκα ὀρθός. Αὐτὴ!.. Ἦταν αὐτὴ πούχα τώρα ἐδῶ, μπροστά μου... Τὴν κύτταξα μὲ συγκίνησι. Σάν πρῶτος, δὲν τὴν εἶχα προφτάσει νὰ παίξῃ. Σάν ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου ὁμῶς, σάν Ἀθηναῖος, σάν Ἑλληνας, τὴν ἤξερα... Τὴν ἤξερα καλὰ... Τ' ὄνομά της, σὰ φωτεινὸ μετέωρο, εἶχε ἀλλοτε φωτίσει ἐκτυφλωτικὰ τὸ καλλιτεχνικὸ μας στερέωμα, εἶχε γεμίσει τοὺς τοίχους καὶ τίς στήλες τῶν ἐφημερίδων, εἶχε γίγει σύμβολο, ἐνθουσιασμός, παραλήρημα... Καὶ τώρα, ἡ ἴδια γυναίκα δὲν ἦταν παρά μιά ἀπλή γρηούλα ντυμένη πασάρενα, πού, μέσ' σὸ ρυτιδωμένον τῆς πρόσωπο, μόνο δυὸ κατάμαυρα μάτια πετούσανε φωτιές.

Τῆς ὑποσχέθηκα πὺς θάγραφα γιὰ τὴν παράστασί της καὶ πὺς θά πῆγαίνα σ' αὐτήν. Πῆγα πραγματικά. Λίγοι ἄνθρωποι, λίγες σειρὲς καθισμάτων... Κι' ἦταν φυσικὸ αὐτό: Οἱ παλαιοὶ τῆς θαυμαστῆς, ὅσοι δὲν εἶχαν πεθάνει, βρισκόντουσαν χωρὶς ἄλλο καθήμενοι στὰ κρεβάτια τοὺς ἀπὸ ἀσθρητικά... Πῶς νὰ πάνε σὸ θέατρο!... Ὑστερα, ἡ παράστασι ἦταν ἕνα δράμα... Ἐνα σπαρταχτικὸ δράμα, πού δὲν παίχτηκε μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ συγγραφέα του, μὰ μὲ τὴ νέα πλοκή πού τοῦχε δώσει ἡ τύχη: Αὐτὴ ἡ βαρμένη γρηά, πού ἀγωνιζόταν νὰ ἐναρμόσῃ τὸ ρεῖο μιάς νέας κι' ὡραίας γυναικας, ἦταν ἀπλοῦστα ἀξιοβήρητη!

Οἱ θεατὲς, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ κριτικοί, ἀποσιωπήσανε τὴν οἰκτρὴ ἐντύπωσι, ἐπιηρεασμένοι ἀπὸ τὴν ἀπάνταστὴ δυστυχία πού ἀπλωνόταν ὁλόγυμνη μπροστά τους. Ἐγὼ ὁμῶς, ἔβλεπα τὰ μά-

τια καὶ εἶδα τὸ ἴδιο ἔργο παιγμένο ἐδῶ καὶ χρόνια, ἀπ' τὴν ἴδια γυναίκα, ἀπ' τὴν ἴδια φωνή, ἀπ' τὴν ἴδια ψυχὴ...

Κι' ἔτσι, σβύνοντας τὸ οἰκτρὸ παρὸν, δόθηκα στὴ φανταστικὴ γοητεία τοῦ λαμπροῦ παρελθόντος, καί, τὴν ὥρα πού κλείσει ἡ αὔρα, χειροκρότησα μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ συγκίνησι τὴν οἰκτρὴ ἀποχαριτευσμένην παράστασι τῆς γρηᾶς θεατρίνας...

Πέρασε λίγος καιρὸς. Κι' ἕνα ἀπόγεμα, ὁ διευθυντὴς μου μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ... πέθαινε. Καὶ μ' ἔστειλε σὸ σπῆτι της νὰ γράψω κάτι γιὰ τίς τελευταῖες τῆς στιγμὲς. Πῆγα. Κατέβηκα τίς σκάλες ἑνὸς ὑπογείου, σὲ μιά ἀθηναϊκὴ γειτονιά, ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος βασιλεύοντας σκόρπιζε μενεξέδες στὰ σύννεφα τῆς δύσεως. Στὸν προθάλαμο, πέντ' ἕξη γυναῖκες τῆς γειτονιάς σιγομιλοῦσαν περιμένοντας φιλοσοφικὰ τὸ θάνατο μιάς ἄλλης...

Κι' ὁ θάνατος, σὸ διπλάνο δαμάτιο εἶχε ἀπλώσει τὰ φτερά του ἀπάνω σ' ἕνα φτωχικὸ κρεβάτι. Γύρω στοὺς τοίχους, φωτογραφίες ξεχωρισμένες ἀπὸ παλαιοὺς θεατρίτους: «Ἄμλετ», «Ἀδριανὴ Λεκουδέρη», «Φρανσιγιάν», «Φαῖδωρα», «Κυρία μὲ τίς καμέλιες»... Κι' ἀπάνω σὸ φτωχικὸ κρεβάτι τῆς πρῶτης μίζερας, ἀπάνω σ' ἕνα τζιζιδινὸ στρώμα, σκεπασμένη μὲ τρυπτες κουβέρτες — ἡ πρωταγωνίστρια! Θεέ μου, τί κατάντημα!... Δάκρυσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ζύγωνα σιγά-σιγά τὰ κούρελια πού ἀγκαλιάσανε τὴν ξεφτισμένη δόξα... Ἡ γρηά θεατρίνα ξεψυχοῦσε. Καὶ τὸ παραλήρημα τῶν τελευταίων τῆς στιγμῶν, ἦταν κι' αὐτό — τί περίεργο... — θέατρο. Τελευταία πράξις. Φινάλε... Ἐσκυθα ἀπάνω της, καὶ μάζεμα μὲ κόπο τὰ κούρελια μερικῶν λέξεων, πού κατὰφερα νὰ τίς συναρμολογήσω σὲ φράσεις:

— Τὰ λουλούδια!... πού τὰ βάλατε τὰ λουλούδια; Σκορπίστε τα στὰ βάθα... Μοῦ ξεζεύουνε τὰ ἄλογα... Μοῦ σέρνουνε τὸ ἀμάξι στοὺς δρόμους μὲ χειροκροτήματα... Τί ὡραία!... Εἶχαμε ἐπιτυχία ἀπὸψε!... Ἐ... Θεοῖς!... Εἶμαι τόσο συγκινημένη...

Σ' ἕνα δράμα στερεὸ ἔβλεπε τὸ παρελθόν της νὰ τὴν τυλίγῃ γὰ πού ξεζεύονταν ἀπ' τὸ πλῆθος, ὕστερα ἀπὸ τὸ θρίαμβο, καὶ χειροκροτήματα καὶ δῶρα... Κοιτικὲς γεμῆτες ἐνθουσιασμοῦ... Φινάλε ἐπιτυχίας θεατρικῆς. Μ' ἕναν ὄμιον μόνο θεατὴ: Ἐθένα... Τὸ μετὰφερα τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἐφημερίδα μου, κι' ἔτσι οἱ ἀναγνώστες τῆς γίνανε κι' αὐτοὶ θεατῆς... Ἐβόλα κι' ἕναν τίτλο πούχε, νομίζω, κάποια ἐπιτυχία: «Ἡ κυρία μὲ τὰς καμελίας πεθαίνει».

Πολλοὶ δοκίμασε μὲ τὴν περιγραφή. Κι' ὅμως δὲν ἦταν παρά ἡ ἐρῶ ἐξιστόρησι υἱᾶς οἰκτρῆς παρασηματικῆς, πού ἀποτελεῖ σχεδὸν πάντα τὸν ἐπίλογο τῆς δόξας...

Ἡ γρηά θεατρίνα πέθανε καὶ ξεχάστηκε. Ἡ ἱστορία τῆς ὁμῶς ἀποτελεῖ πρότυπο: Διαβάζοντάς τὴν, ἔχετε μπροστά σας, μὲ μικρὲς παραλλαγές, τὴν ἱστορία, τὴν τραγικὴ ἱστορία κάθε καλλιτέχνη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΠΛΑΣΙΕ

— Θὰ ψωνίσετε, κυρία, ἢ νὰ ξεναπεράσω, ὅταν θὰ εἶναι ἐδῶ ὁ σύζυγός σας;...

(Τοῦ Α. Θεοφύλου)

Ο Λουί Μπεντάμ γύρισε το φύλλο του βιβλίου κι' εξακολούθησε το διάβασμα:

«... Έξαφνα, ή θεία φώναξε:

— Είχα το καθήκον να σε συμβουλευώ. Άλλά δεν είμαι τόσο σκληρή ώστε να σ' εμποδίσω... Δεν θέλω να μου παραπονεθής μια μέρα πώς έγινα αίτια να χάσης την ευτυχία σου...

»Το πρόσωπο του Τόμ φωτίστηκε. Σηκώθηκε κι' έτρεξε ν' αγκαλιάσει τη γρηά θεία του, κατασυγκινημένος».

Ο Λουί σταμάτησε το διάβασμα. Κι' ή κυρία Άμπεν είπε, με μία λάμψη στα μάτια:

— Δεν μπορούσα να καταλάβω και να δικαιολογήσω το κακό πείσμα αυτής της γρηάς θείας! Ευτυχώς που το τέλος του μυθιστορήματος σώζει την κατάστασι....

Ο Λουί δέ μίλησε. Κούνησε μονάχα το κεφάλι του. Φαινότανε σαν άφηρημένος...

Η κ. Φρίντα Άμπεν ήταν λίγο μεγαλύτερη από 30 χρονών, μά είχε διατηρήσει όλη τη δροσερή χάρη της πρώτης νεότητος. Είχε παντρευτή πολύ νέα κι' είχε χιρρείει γρήγορα. Από τότε, γύριζε τον κόσμο, μονάχη. Η μεγάλη περιουσία της της επέτρεπε αυτά τα ταξίδια.

Τώρα είχε αποφασίσει να ξεχειμωνιάσει στο μικρό

καλά, είπε ξαφνικά. Πιστεύετε όμως πραγματικά πώς γίνεται το ίδιο και στην αληθινή ζωή;

Η Φρίντα στράφηκε και τον ρώτησε εκπληκτική: — Πιστεύετε δηλαδή σεις ότι ή πραγματική ζωή είναι πολύ διαφορετική;

— Όχι μόνον το πιστεύω, άλλ' είμαι βέβαιος! Θα σας φέρω ένα παράδειγμα: "Ας υποθέσουμε πώς έγώ, που είμαι φτωχός κι' ανάξιος για τη συμπάθεια μίας ωραίας και πλούσιας κυρίας, σας έρωτεύομαι και σας το εξομολογούμαι. Πώς θα το δεχόσαστε;

Η κυρία κύτταζε προσεκτικά το νέο, καθώς της μιλούσε. Τα μάτια της φανέρωναν μία δυνατή συγκίνησι. Ήταν σαν να μάθαινε ένα γεγονός ικανό να μεταμορφώσει μία ολόκληρη ζωή...

Ο Λουί σηκώθηκε όρθιος και πρόσθεσε:

— Η σιωπή σας είναι ή πιο σαφής κι' ή πιο εύγλωττη απάντησι. Νά λοιπόν που σας απέδειξα πώς ή αληθινή ζωή δεν έχει καμμία σχέση με τα μυθιστορήματα! Και τώρα, μετά την εξομολόγησι που σας έκανα με τόσο ειλικρίνεια, ανοίγοντάς σας επιτέλους την καρδιά μου, δεν μου μένει παρά να φύγω...

Κι' απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα. Η κ. Άμπεν τον κύτταζε, απ' τη βεράντα του ξενοδοχείου. Για πρώτη φορά, ύστερα από τόσα χρόνια, ένοιωσε τον έαυτό της άησυχο και σαν φοβισμένο...

Πάνω στο τραπέζακι, κοντά της, βρισκόταν ακόμα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΕΛΟΣ

έκείνο ξενοδοχείο του Κάπ Άλάρ. Μά ό τόπος δεν της πρόσφερε πολλές διασκεδάσεις. Για να περνάει λοιπόν την ώρα της, ζήτησε απ' το Λουί, τον άνηψό του ξενοδόχου, να διαλέγη διάφορα βιβλία και να της τα διαβάξη, κρατώντας της συγχρόνως συντροφιά.

Ο νέος αυτός ήταν έξυπνος, μορφωμένος, εύγενικός μά δειλός κι' άναποφάσιτος. Τον κολάκεψε ή πρότασι της πλούσιας κυρίας και δέχτηκε προθυμώτατα.

Γρήγορα όμως κατάλαβε τις δυσκολίες που παρουσίαζε ή δουλειά εκείνη. Η Φρίντα είχε κατορθώσει πιά να κλείσει τη ζωή της στον κύκλο μίας ήρεμης και ψυχρής γαλήνης. Και δεν ήθελε να την ταραξει τίποτε στον κόσμο... ούτε κι' ή πλοκή ενός μυθιστορήματος.

Απέκλειε λοιπόν όλα τα βιβλία που τελείωναν άσχημα, που είχαν τραγικό ή απλώς δραματικό επίλογο.

Ο Μπεντάμ εξάντλησε γρήγορα όσα μυθιστορήματα μ' ευχάριστο τέλος υπήρχαν στη βιβλιοθήκη του. Άγόρασε όλα όσα βρήκε στο μοναδικό βιβλιοπωλείο του τόπου... Μά άνησυχούσε που δεν εύρισκε πιά άλλα, γιατί φοβότανε πώς δεν θα μπορούσε πιά να βρείται και κάθε μέρα δίπλα στην ωραιοτάτη εκείνη γυναίκα!

Και τότε κατέφυγε σ' ένα παράξενο τέχνασμα: Τροποποίησε το τέλος των βιβλίων, σύμφωνα με τα γούστα της κ. Άμπεν! Έργαζότανε τις νύχτες, στην κάμαρά του, για ν' αλλάξει το κείμενο, όπου χρειαζότανε.

Τ' άπόγεμα εκείνο, οι άχτίδες του ήλιου καθρεφτίζονταν στο άσπρο πρόσωπο της νέας κυρίας και στα ξανθά της μαλλιά. Ο Μπεντάμ ένοιωσε να χτυπάει γοργότερα ή καρδιά του...

— Σας άρέσουν τα μυθιστορήματα που τελειώνουν

το βιβλίο που της είχε διαβάσει, ό Λουί. Η Φρίντα το πήρε νευρικά και το ξεφύλλισε, προς το τέλος του.

Στην άρχή δεν κατάλαβε γιατί, πάνω απ' τις τυπωμένες σελίδες, υπήρχαν κάτι φύλλα άσπρο χαρτί, σκεπασμένα μ' ένα λεπτό και πυκνό γράψιμο και κολλημένα στα περιθώρια του βιβλίου... Ύστερα τα ξεκόλλησε με τα νύχια της και ξεσκέπασε έτσι το γνήσιο κείμενο του μυθιστορήματος.

Μπόρεσε τότε να διαβάσει:

«... Ο νέος σηκώθηκε, χλωμός, άπελπισμένος κι' άποφασιστικός μαζί. Στράφηκε στη γρηά θεία του, που έπέμενε στις αντιρρήσεις της και της φώναξε:

— Καταλαβαίνω πώς δεν πρόκειται ν' αλλάξετε σκέψι. Θα φύγω... και δεν θα με ξαναδείτε πιά!

Άνοιξε την πόρτα και χάθηκε, μέσ' στη νύχτα...»

Η Φρίντα άφισε να πέσει απ' τα χέρια της το βιβλίο. Ήταν συγκινημένη, άναστατωμένη, καταλαβαίνοντας τώρα το τέχνασμα του Λουί και την αίτια του.

Τά μελίγρια της χτυπούσαν, τά μάτια της θόλωναν... Τότε ή νέα γυναίκα φοβήθηκε ξαφνικά... Σκέφθηκε πώς μπορούσε ν' άπελπιστεί κα εΐς από έρωτα...

Το μυθιστόρημα δεν τελείωνε με τη συγκρατηθεί της θείας και το γάμο των έρωτευμένων, όπως είχε νομίσει, άλλα με την άπόγνωσι και την εξαφάνισι του νέου...

Με φωνή αλλοιωμένη ή κ. Άμπεν φώναξε:

— Κύριε Μπεντάμ!...

Κι' όταν ό νέος ξαναφάνηκε στη βεράντα, έτρεξε κοντά του και του είπε τρεμουλιαστά, άπλώνοντάς του τά χέρια:

— Δεν θέλω να φύγετε, Λουί... ποτέ πιά!

B. ΜΠΡΙΝΤ

Ρωμαϊκοί Ερωτες

ΕΚΕΙ πάνω, στο Καπιτώλιο, η Ταρπηία ήταν ολόμοναχη. Κανείς δεν την πρόσεχε πιά. Οι άντρες είχαν τρέξει στον πόλεμο. Κι' αυτοί οι φρουροί είχαν φύγει.

Η Ρώμη, νεοσύστατη κι' αδύνατη πολιτεία ακόμη, έπρεπε ν' αντιμετώπιζε όλους τους γειτονικούς λαούς, που είχαν ξεσηκωθεί με λύσσα για να ξεπλύνουν τη μεγάλη, την ανόσια προσβολή.

Ο Ρωμύλος όταν τους προσκάλεσε δόλια στη γιορτή των Κονσουαίων, έπλεξε πως το τελειωμένο γεγονός θα τούδινε τη συγγνώμη και θάσθηνε από το μυαλό των ανθρώπων την ανάμνησι του ανασιουργήματός του. Τί θα μπορούσαν να πούν οι πατέρες κι' οι αδελφοί των παρθένων, που οι Ρωμαίοι είχαν αρπάξει, από τη στιγμή που θα τις είχαν κάμει γυναίκες τους; Και βέβαια, θάσκυβαν το κεφάλι μπροστά σ' αυτό που είχε γίνει, αφού δεν υπήρχε τρόπος για να διορθωθεί το κακό.

Αλλά έγινε το αντίθετο από εκείνο που περίμενε. Οι κάτοικοι της Φιδίνης, του Κρουτουμερίου, της Κανίνας, των Άντεμων κι' οι ισχυρότεροι απ' όλους, οι Σαβίνοι, ήθελαν να πάνε πίσω τα κορίτσια τους και να τιμωρήσουν τους άρπαγες. Ούτε υποχώρησι έκαναν, ούτε συμβιβασμό δέχονταν.

Έτσι η Ρώμη βρέθηκε, ξαφνικά, περικυκλωμένη από εχθρούς. Αλλά η ανδρεία των κατοίκων της πολλαπλασιάσθηκε στη σκέψι ότι οι γειτονικοί λαοί τους καταφρονούσαν και δεν ήθελαν νάχουν επικοινωνία μαζί τους. Θα τους έδειχναν τώρα τι αξίζουν και τί μπορούσαν να κάμουν.

Η αλήθεια είναι πως οι ίδιοι οι εχθροί τους βοήθησαν στη νίκη τους. Παρασυρόμενοι από τον πόθο της εκδικήσεως, ούτε τις απαραίτητες παρασκευές έκαναν, ούτε συνεννοήθηκαν μεταξύ τους για να συντονίσουν τις προσπάθειές τους. Καθένας τους διεκδικούσε την τιμή να γίνει ο τιμωρός των Ρωμαίων, προλαμβάνοντας τους άλλους.

Έτσι ο Ρωμύλος δεν δυσκολεύτηκε να τους νικήση τον ένα έπειτα από τον άλλον.

Μόνο οι Σαβίνοι έδειξαν σύνεσι και ψυχραιμία. Πήγαν να στρατοπεδεύσουν μπροστά στη Ρώμη, αλλά δεν βιάστηκαν στην επίθεσί τους. Ήθελαν να μελετήσουν πρώτα την κατάσταση, να γνωρίσουν καλά την περιοχή όπου θα πολέμοιαν και να κουράσουν τους αντιπάλους τους με τις καθημερινές επιδείξεις τους και τις δοκιμαστικές κρούσεις τους σε διάφορα σημεία.

Πάνω από το Καπιτώλιο, η Ταρπηία τα έβλεπε όλα κι' η αγωνία έσφιγγε την ψυχή της. Ο άντρας της, ο ανδρείος Τάτιος, ο βασιλιάς των Σαβίνων, περνούσε κάθε νύκτα από τα τείχη, οδηγώντας τους πολέμιούς του πότε προς το ένα μέρος και πότε προς το άλλο.

Κάθε φορά που ζύγωνε, η Ταρπηία έσκυβε πάνω από το τείχος και κουνούσε απεγνωσμένα τα χέρια της ή άφηνε μικρές πέτρες να κατακυλούν προς τα κάτω, για να προκαλέση την προσοχή του. Αλλά του κάκου. Ο Τάτιος απομακρυνόταν με τους πολεμιστές του, χωρίς να σηκώση προς τα πάνω τα μάτια του. Κι' άλλωστε, πως θα μπορούσε ν' αναγνωρίση τη γυναίκα του στο ύψος που βρισκόταν;

Η Ταρπηία ήταν ένα από τα θύματα της άρπαγής. Οι Ρωμαίοι είχαν κλέψει μόνο παρθένας. Αλλά ξεγελάστηκαν από τα νεύματα και την όμορφή της βασίλισσας των Σαβίνων και την πήραν κι' αυτήν μαζί με τις άλλες. Όταν κατάλαβαν το λάθος τους, έτρεξαν να την πάνε στο βασίλειό τους. Αυτός θ' αποφάσιζε για την τύχη της.

Ο Ρωμύλος θυμήθηκε τότε τις διαταγές που είχε δώσει στους συντρόφους του να μην περάσουν παντρεμένες γυναίκες κι' η πρώτη του σκέψι ήταν ν' αφήση ελεύθερη την Ταρπηία.

Μά η όμορφή της τον είχε αναστατώσει. Κι' αφού πάλεψε κάμποση ώρα με τη συνείδησή του, αποφάσισε, στο τέλος, να την κρατήσει κοντά του. Από εκείνη τη στιγμή, ούτε οι παρακαλήσεις της, ούτε τα δάκρυά της τον συγκίνησαν.

— Αν θέλη ο Τάτιος και μπορεί, ας έρθη να σέ πάρη, της είπε. Τώρα, όμως, είσαι δική μου. Αφού, λοιπόν, ξεουσιάζω το όμορφο κορμί σου, θάπρεπε να μου δώσης μαζί και την καρδιά σου. Αυτό θα ήταν το καλύτερο και για σένα και για μένα.

Η δυστυχισμένη Ταρπηία είχε υποταχθή στη βία, αλλά η καρδιά της είχε μείνει πιστή στον Τάτιο. Αυτών μόνον αγαπούσε κι' άλλο δεν σκεφτόταν παρά πως να ξαναγυρίση κοντά του.

Στο μέρος όπου ύμνωναν το Καπιτώλιο, το τείχος είχε θεωρηθή περιττό. Βρισκόταν εκεί ένας μεγάλος κι' απόκρημνος βράχος, που ήταν απρόσιτος από το μέρος της πεδιάδας. Το τείχος συνεχίζονταν δεξιά κι' αριστερά απ' αυτόν.

Στη βάση του τείχους, κρυμμένη ολόκληρη από το βράχο, βοίσκονταν μια νερή δρύϊνη πόρτα, που προστατευόταν από μεγάλους σιδερένιους σύρτες. Πίσω απ' αυτήν έστεκε πάντα ένας φρουρός.

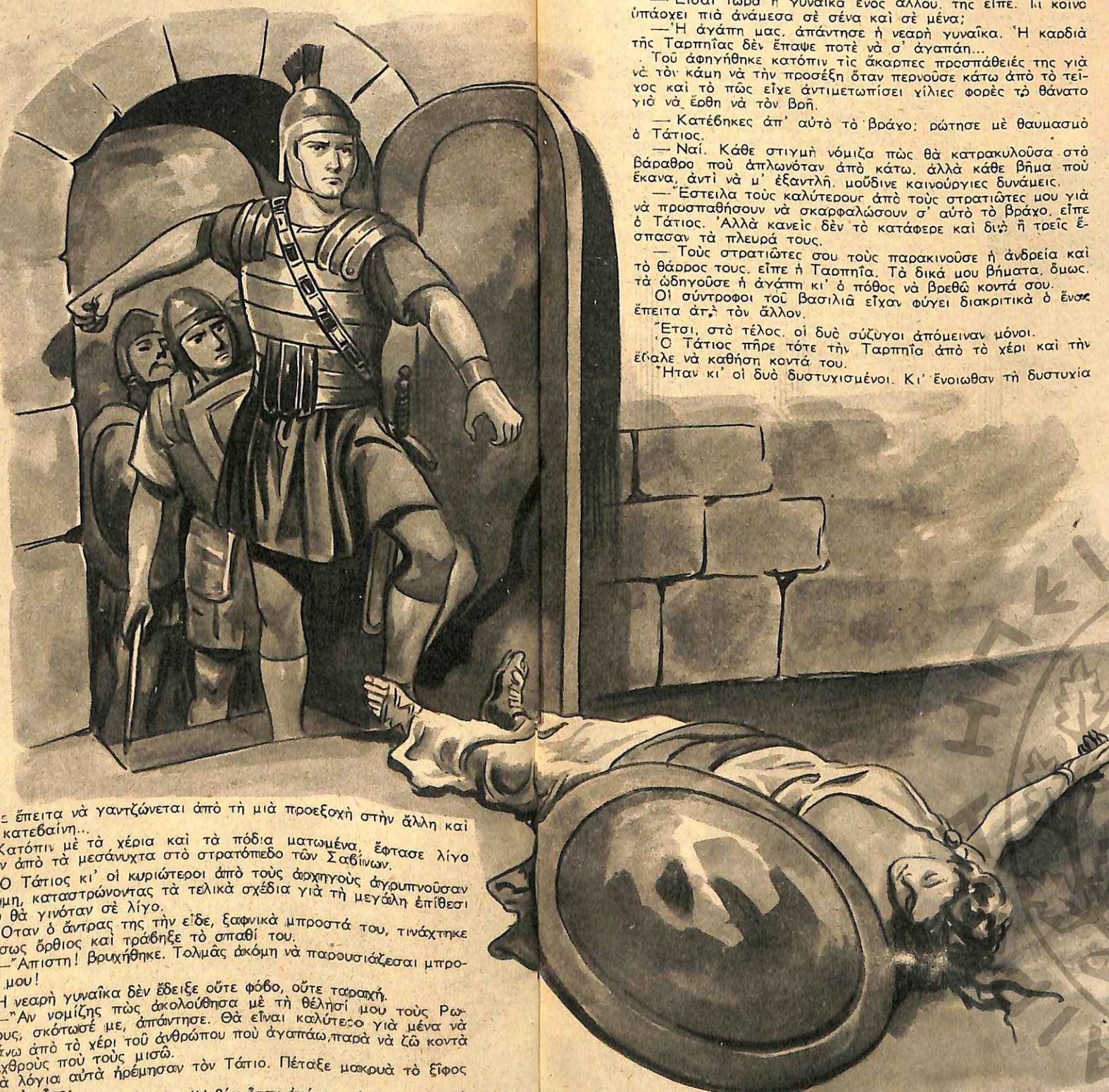
Η Ταρπηία σκέφτηκε στην αρχή να τον ξεγελάση, λέγοντάς του ότι θα πήγαινε να φέρη δροσερό νερό από μια πηγή που βρισκόταν λίγο πιο κάτω. Αλλά φοβήθηκε μήπως την υποπτευθή κι' άφησε αυτή τη σκέψι. Όχι, δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να φύγη εκτός από τον απόκρημνο βράχο.

Όταν πήρε αυτή την απόφασι, άρχισε να τρέχει πάνω στα τείχη, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη κάποιο πέρασμα, κάποιο μο-

νοπάτι ή τουλάχιστον ένα μέρος που να ήταν λιγώτερο απόκρημνο για να μπορέση να κατεβή.

Κυττάζοντας ολόενα το βράχο, τον είχε αποτυπώσει σχεδόν στο μυαλό της. Μ' όλο που δεν είχε ανακαλύψει κανένα πέρασμα, της φαινόταν, ωστόσο, πως θα μπορούσε και με κλειστά ακόμη τα μάτια να κατεβή.

Μια σκοτεινή νύκτα, τέλος, γλύστρησε έξω από το τείχος. Αι-

χιως έπειτα να γαντζώνεται από τη μια προεξοχή στην άλλη και να κατεβαίνει...

Κατόπι με τα χέρια και τα πόδια ματωμένα, έφτασε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα στο στρατόπεδο των Σαβίνων.

Ο Τάτιος κι' οι κυριότεροι από τους άρχηγούς άγρυπνούσαν ακόμη, καταστρώνοντας τα τελικά σχέδια για τη μεγάλη επίθεσι που θα γινόταν σε λίγο.

Όταν ο άντρας της την είδε, ξαφνικά μπροστά του, τινάχτηκε αμέσως όρθιος και τράβηξε το σπαθί του.

— Απίστη! βρυχήθηκε. Τολμάς ακόμη να παρουσιάξεσαι μπροστά μου!

Η νεαρή γυναίκα δεν έδειξε ούτε φόβο, ούτε ταραχή.

— Αν νομίζης πως ακολουθώ με τη θέλησή μου τους Ρωμαίους, σκότωσέ με, απάντησε. Θα είναι καλύτερο για μένα να πεθάνω από το χέρι του ανθρώπου που αγαπάω, παρά να ζω κοντά σε εχθρούς που τους μισώ.

Τα λόγια αυτά ήρεμσαν τον Τάτιο. Πέταξε μακριά το ξίφος του και είπε:

— Έχεις δίκιο, Ταρπηία. Η βία ήταν άνωτερη από την αρετή σου. Δεν πρέπει να κατηγορώ εσένα, αλλά τη δική μου ευπιστία.

Συζητούσα αμέριμνος με το Ρωμύλο και τους πατέρες της Ρώμης, ενώ οι νέοι λίγο πιο πέρα έκλεβαν τη γυναίκα μου και τα κορίτσια των συντρόφων μου. Είχαμε πάει άοπλοι σ' αυτή τη γιορτή χωρίς να υποπτευώμαστε το δόλο...

Πήγε κοντά στην Ταρπηία και την έσφιξε με συγκίνηση στην αγκαλιά του. Αλλά, καθώς έσκυβε για να την φιλήση τα μάτια του άστραψαν και το πρόσωπό του πήρε μια σκληρή έκφρασι.

— Είσαι τώρα η γυναίκα ενός άλλου, της είπε. Τί κοινό υπάρχει πιο ανάμεσα σε σένα και σε μένα;

— Η αγάπη μας, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Η καρδιά της Ταρπηίας δεν έπαψε ποτέ να σ' αγαπά...

Τού άφηγήθηκε κατόπι τις άκαρπες προσπάθειές της για να τον κάμει να την προσέξη όταν περνούσε κάτω από το τείχος και το πως είχε αντιμετώπισει χίλις φορές το θάνατο για να έρθη να τον βρή.

— Κατέβηκες απ' αυτό το βράχο; ρώτησε με θαυμασμό ο Τάτιος.

— Ναι. Κάθε στιγμή νόμιζα πως θα κατακυλούσα στο βάραθρο που άπλωνόταν από κάτω, αλλά κάθε βήμα που έκανα, αντί να μ' εξαντλή, μουδινε καινούργιες δυνάμεις.

— Έστειλα τους καλύτερους από τους στρατιώτες μου για να προσπαθήσουν να σκαρφαλώσουν σ' αυτό το βράχο, είπε ο Τάτιος. Αλλά κανείς δεν το κατάφερε και διώ η τρείς έσπασαν τα πλευρά τους.

— Τους στρατιώτες σου τους παρακινούσε η ανδρεία και το θάρρος τους, είπε η Ταρπηία. Τα δικά μου βήματα, όμως, τα ώδηγούσε η αγάπη κι' ο πόθος να βρεθώ κοντά σου.

Οι σύντροφοι του βασιλιά είχαν φύγει διακριτικά ο ένας έπειτα απ' τον άλλον.

Έτσι, στο τέλος, οι δυο σύζυγοι απόμειναν μόνοι.

Ο Τάτιος πήρε τότε την Ταρπηία από το χέρι και την έβαλε να καθήση κοντά του.

Ήταν κι' οι δυο δυστυχισμένοι. Κι' ένοιωθαν τη δυστυχία

τους πιο πολύ τώρα που βρίσκονταν ο ένας πλάι στον άλλον. Ο Τάτιος λαχταρούσε να σφίξη στην αγκαλιά του τη νεαρή κι' όμορφη σύζυγό του. Αλλά, κάθε φορά, που επιχειρούσε να το κάμει, τα χέρια του ξαναφεύγαν άτονα. Κι' η Ταρπηία, από τ' άλλο μέρος, βασανιζόταν, γιατί καταλάβαινε πως η αγάπη της δεν είχε εξαντλήσει μέσα στη σκέψι του σύζυγού της την αθάνητη βεβήλασι του κορμιού της.

— Θα ήταν καλύτερο ίσως να μην είχα έρθει, είπε σιγά.

Και, βλέποντας πως ο άντρας της δεν απάντησε, σηκώθηκε. Αλλά, ξαφνικά, μια σκέψι πέρασε σαν άστραπη από το μυαλό της.

— Διαβάζω στα μάτια σου τον πόθο της εκδικήσεως, είπε στον άντρα της. Κι' ο δικός μου πόθος δεν είναι μικρότερος. Μπορώ να σε βοηθήσω αν θέλεις.

Ο Τάτιος σήκωσε το κεφάλι του.

— Με ποιά τρόπο; ρώτησε.

— Θα ξαναγυρίσω στη Ρώμη.

— Από τον ίδιο δρόμο;

— Μ' έφερε ως εδώ η αγάπη μου για σένα. Είμαι βέβαιη πως το μέρος για το δόλιο Ρωμύλο θα οδηγήση τα βήματά μου το ίδιο σίγουρα στο Καπιτώλιο.

Ο Τάτιος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Ότι σκέφτεσαι να κάμης τώρα θάπρεπε να το είχες κάμει από την πρώτη στιγμή, είπε. Δεν μπορείς πιά να σκοτώσης το Ρωμύλο, γιατί μου ανήκει και πρέπει όπωσδήποτε να πεθάνη από το χέρι μου.

— Δεν σκέφτομαι να σκοτώσω το Ρωμύλο, απάντησε η Ταρπηία.

— Αλλά τί τότε;

— Εκείνο που θέλω είναι να σου παραδώσω τη Ρώμη. Τα μάτια του Τάτιου άστραψαν.

— Μπορείς να το κάμης; ρώτησε.

Η Ταρπηία του μίλησε για τη μικρή πόρτα που βρισκόταν στη βάση του τείχους.

— Την ώρα που θα έμφανισθής μαζί με τους στρατιώτες σου, πόρτα αυτή θα είναι ανοιχτή, του είπε.

— Μπορείς να το κάμης αύριο;

— Γιατί αύριο κι' όχι απόψε; είπε η Ταρπηία. Πιστεύω πως θ' αγγίξω στη Ρώμη αρκετά νωρίς για ν' ανοίξω την πόρτα προτού τελειώση η νύκτα.

— Αλλά μου είπες πως αυτή η πόρτα φρουρείται.

— Όταν θαρρήτε εκεί, θα είναι ολόνοιγτη μπροστά σας. Απάντησε η Ταρπηία νωρίς να δώση άλλες εξηγήσεις.

Βγήκε κατόπι απ' τη σκηνή και γάθηκε μέσα στη νύκτα.

★

Ο στρατιώτης που φρουρούσε πίσω από τη μικρή πόρτα του τείχους άκουσε, ξαφνικά, ένα ανάλαφρο βήμα πίσω του.

Γύρισε απότομα κι' είδε μπροστά του την Ταρπηία.

Τί γύρευε αυτή την ώρα;

— Δεν άκουσες τίποτα; τον ρώτησε η νεαρή γυναίκα πηγαίνοντας κοντά του.

— Όχι...

— Μου φάνηκε πως άκουσα θόρυβο από το μέρος της πεδιάδας... Οι Σαβίνοι έρχονται σίγουρα προς τα δώ...

Ο στρατιώτης κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του. Αλλά, θέλοντας να έχη ήσυχη τη συνείδησή του, πήγε στην πόρτα και κόλλησε το αυτί του πάνω στο χοντρό ξύλο.

Η Ταρπηία έδωσε τότε ένα μαχαίρι που είχε κρύψει κάτω από το γιγώνα της και το βύθισε με όρμη ανάμεσα στις άμωπλάτες του.

Ο στρατιώτης κυλίστηκε κάτω νεκρός, χωρίς να βγάλη λέξι από το στόμα του.

Η νεαρή γυναίκα παρυσέρισε τότε το πτώμα, πιάνοντάς το από τα πόδια κι' έπειτα άνοιξε αδόρυβα την πόρτα.

Έπειτα από κάμποση ώρα έφτασαν οι Σαβίνοι, που τους ώδηγούσε ο ίδιος ο Τάτιος.

Με πάση λαχτάρα περίμενε η Ταρπηία τον ερχομό του! Ήταν βέβαιη τώρα ότι ο άντρας της θα της συγχωρούσε το άκουσιο λάθος της κι' ότι η ζωή τους θα ξανακυλούσε εύτυχισμένη όπως και πριν.

Τον είδε, τέλος, στο ανοίγμα της πόρτας. Γονάτισε τότε κι' έσκυψε το κεφάλι της.

Ο Τάτιος ένοιωσε την καρδιά του να γυτπά δυνατά μέσα στο στήθος του.

Ήταν έτοιμος κι' όλος να σκύβη για να την σηκώση και να την σφίξη στην αγκαλιά του.

Αλλά, ξαφνικά, μια σκέψι πέρασε από το μυαλό του. Αυτή τη γυναίκα ένας άλλος την είχε κρατήσει στην αγκαλιά του και την είχε κληιδώσει με τον ανιέρω πόθο του.

Μέσα στο αδύνατο φως της αύγης, μια εφιαλτική εικόνα χοροπήδησε μπροστά του. Τού φαινόταν πως έβλεπε το Ρωμύλο να ξεσχίζει τα ρούχα της Ταρπηίας και να βεβηλώνη το κορμί της, ενώ εκείνη χαμογελούσε νικημένη από το βίαιο πάθος του...

Σήκωσε τότε την άσπιδα του και την πέταξε με όρμη πάνω στο βδελυρό σύμπλεγμα.

Η βαρεία άσπιδα βρήκε τη δυστυχισμένη Ταρπηία στο κεφάλι και την ξάπλωσε στο χώμα.

Οι άλλοι Σαβίνοι, ακολουθώντας το παράδειγμα του άρχηγού τους, πέταξαν κι' αυτοί τις άσπιδες τους πάνω της.

Έπειτα όλοι μαζί ώρμησαν μέσα στην πόλι με φωνές κι' άλλα-λα-μους θοιάμβου.

Η βαρεία άσπιδα βρήκε τη δυστυχισμένη Ταρπηία στο κεφάλι και την ξάπλωσε στο χώμα...

Ο ΟΥΡΑΙΟΣ

ΜΑΡΙΑ

ΔΟΥΝΑΒΙΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η βραδυά είν' εξαιρετική στους Μοντιέ. Γιορτάζουν τους άρραβώνες της κόρης τους, της Θρανοσουά. Όμοια οδ' όμως πώς όλος αυτός ο κόσμος, όλος αυτός ο θόρυβος, μου δίνει λίγο στα νεύρα, κι' ας είναι όλα ωραία, από το μπουφέ με τούς εκλεκτούς μεζέδες και τα ποτά ως τις γοπευτικές κυρίες που χορεύουν στους ήχους της τζαζ, θέλω να φύγω, μα εξαφνα τὸ βλέμμα μου πέφτει πάνω σ' εὐνική. Κι' εκείνη με κυττάει με κάποια έκπληξη...

— Άν δεν κάνω λάθος, της λέω ευγενικά καθώς την πλησιάζω, νομίζω πως γνωρίζαστε, κυρία...

— Ίσως, απαντά μ' ένα χαμόγελο, ἀλλ' από τότε που φαίνεται πως πέρασαν πολλά χρόνια... Ναι, θυμάμαι: θά πέρασαν ίσως είκοσι χρόνια...

— Είμαι η' όρίτοι Βέμπερ, μου λέει γλυκά η γυναίκα αυτή και μου δίνει τὸ χέρι της.

Βιέννη 1936. Ήμουν τότε είκοσι χρόνια και δούλευα στην πιο μεγάλη επιμερίδα. Γνώρισα τὸν όρίτοι μὴ Κυριακή, στις όχθες τοῦ Γαλάζιου Δουνάβι. Ήταν τρεις κοπέλλες που έκαναν μπάνιο: η Μίτσι, η Λίτσι, η όρίτοι. Η όρίτοι ήταν η πιο όμορφη από τις τρεις. Τη γνώρισα κι' από εκείνη την ημέρα τη συναντούσα συχνά. Σιγά-σιγά μ' έρωτεύθηκε ἀλλ' ἀνὰ δὲν ήθελα περιπέτειες. Έκείνο που μ' ἐνδιέφερε ήταν η καριέρα μου. Γι' αυτό τὸ λόγο, στην τελευταία μας συνάντησι στην Βιέννη με τὸν όρίτοι, δὲν της είπα πὸς την άλλη μέρα θαφεύγα. «Είμαι ένα κοριτσάκι στο βάθος, σκεφτόμουν, δεκάξι χρόνων. Σε μία βδομάδα θά με ξεχάσει...»

—Θάβελαι, της λέω όταν τη συνάντησα, νά ξαναπαίξε εκεί κάτω στο Δουνάβι... Δέχθηκε με χαρά. Η όρίτοι ήταν αριστέως, με τὸ ρόζ φόρεμά της, ἀλλ' εκείνο που μ' άρεσε σ' αυτήν ήταν τα φωτεινά μάτια της και τὴ μακρεία, με ταξένια ξανθά μαλλιά της.

Όταν φτάσαμε εκεί στο ποτάμι, νοίκισα μία καμπίνα. Σὲ λίγο, η όρίτοι βγήκε με ένα μαύρο κοστούμι τοῦ μπάνιου και μία ψάθα στο κεφάλι. Καθίσαμε στη ζεστή άμμο. Έπειτα, κάναμε τὸ λουτρό μας κι' όταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ Δουνάβι, την τράβηξα στην άγκαλιά μου και της είπα:

—Θά ήταν ωραίο, όρίτοι, νά περάσουμε ἀπόψε τὴ νύχτα μας ἐδῶ. Θά τρώγαμε τὸ βράδυ στο Στάντλαου...

Δὲν ἀπάντησε, μόνο χαμογέλασε.

—Τὰ μάτια σου έχουν τὸ γαλάζιο χρώμα τοῦ Δουνάβι, της είπα και τὴ φίλησα.

—Φοβάμαι, είπε η όρίτοι.

—Φοβάσαι; Γιατί;

—Δὲν ξέρεις, προσέθετε, ὅτι μεις οἱ Βιεννέζοι πιστεύουμε σ' ένα θόρυβο; Όταν νυχτώνει, στις όχθες τοῦ Δουνάβι φανερώνεται ένας άκρας με σιδερένια πανοπλία.

Όταν δύο έρωτευμένοι τὸν ἀντικρύσουν, τότε δὲν θά παντρευτούν ποτέ...

—Είσαι ένα άνόητο κοριτσάκι, της ἀπάντησα γελώντας. Είμαι ἡ νύχτα που μὰς κάνει μελαγχολικούς, όρίτοι. Τίποτ' ἄλλο... Πάμε νά κρυφτούμε γιὰ νά μὴ δοῦμε τὸν άντρα με τὴ σιδερένια πανοπλία!

Γυρίσαμε στην πόλι τὴν άλλη μέρα τὸ πρωί, με τὸ πρώτο τράμ. Τὴν έσφιξα πάνω μου κι' εκείνη χαμογέλασε γλυκά στην άγκαλιά μου.

—Φρβουάρ, άγάπη μου, μου είπε, χαμογελώντας γλυκά.

—Φρβουάρ, άγάπη μου, της ἀπάντησα με τὸ πρῶτο χαμόγελο.

Τὴν κύτταξα που ἀπομακρύνόταν, με νοσταλγία...

—Είμαι ἡ όρίτοι Βέμπερ, είπε ἡ κυρία γλυκά.

—Ναι, όρίτοι, της λέω φιλώντας τὸ χέρι της. Ίσως, νά μὴν ξεχάσεις κι' ἐν τ' ὀνόμα μου...

—Οχι, Ζωρζ, δὲν τὸ ξεχάσα, ἂν καὶ δὲν ἀλλάξεις πολύ.

—Ούτε καὶ σὺ ἀλλάξεις, μόνο που τώρα είσαι πιο ωραία.

—Εχεις πάντα τὰ θαυμάσια μαλλιά σου...

—Μὲ συγκορῆς, πρέπει νά πηγαίνω. Μὲ περιμένει ὁ Άρμάν.

—Ο άντρας σου;

—Οχι, Ζωρζ. Ὁ Άρμάν Μοντιέ, ο υιός τοῦ Θρανοσουά Μοντιέ.

Τοῦ μαθαίνω γεμνατικά. Είναι ἕξι χρόνων παιδάκι.

—Ὅστε δὲν είσαι παντρεμένη, όρίτοι;

—Οχι, δὲν παντρεύτηκα...

—Πρέπει νά σὲ δῶ, σὺ ὀφείλεις μίαν ἐξήγησι...

—Εξήγησι; Γιὰ ποίό λόγο, Ζωρζ;

—Άκουσέ με όρίτοι. Θάβελαι νά σὲ συναντήσω κάπου, νά μιλήσουμε, Άρμίο τ' ἀπόγεμα είσαι ἐλεύθερη;

—Άρμίο; Φιθυρίζει. Οχι, δὲν φαντάζομαι...

—Όρίτοι, ἐγὼ θά σὲ περιμένω, ἀπὸ τίς 6 ὡς τίς 6 — της λέω και της δίνω τὴ διεύθυνσι ἐνός κέντρου.

—Όρίτοι, δὲν μπορῶ νά γάρθω, πάρε τὸν αριθμό τοῦ τηλεφώνου μου καὶ τηλεφώνησέ μου.

Και της δίνω τὴν κάρτα μου...

Πέρασαν οἱ ἕξι, σίγουρα ἡ όρίτοι δὲν θάρρη. Η' νύχτι δὲν ήρθε. Πέρασαν δύο μέρες, πέρασε μία βδομάδα και ἡ όρίτοι δὲν έδωσε σημεία ζωῆς. Γιὰ ποίό λόγο νά ἐνδιαφερῇ γιὰ μένα ἕπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια; Περνοῦν δέκα, δώδεκα, μέρες, ένας μήνας σκεδόν. Τότε, τηλεφώνω στους Μοντιέ γιὰ νά πληροφορηθῶ ἀπὸ ἐκεῖ, μία καὶ κάνει μάθημα στο μικρό... Έκεί θά ξέρουν νά μου πουνε. Στο τηλεφώνο, είναι ἡ Θρανοσουά.

—Ναι, τὴ θυμάμαι, τὴ φρουλαίν όρίτοι Βέμπερ. Μά λείπει πάνω ἀπὸ τέσσερες βδομάδες... Είναι σὲ μία κλινική. Ναι, κάποια χειρουργική επέμβασι ἀρκετὰ σοβαρή. Ό! ναι, ἡ ἐγχείρησι πέτυχε... Τ' ὄνομα της κλινικῆς... Άμείως... Σημειώστε...

Όταν μπαίνω στο θάλαμο, με μία ἀνθοδέσμη στο χέρι μου, νοιώθω μία βαθειά συγκίνησι μπρὸς στο κλινό της πρόσωπο.

—Όρίτοι, της λέω, πέρασα ένα μήνα ἀγωνίας και μόνο σήμερα τὸ πρωί έμαθα...

—Γιατί δὲν μου είπες τίποτα;

—Μου λέει σιγά, μουκοφαν τὰ ωραία μαλλιά μου. Είμαι τώρα σὰν άγόρι! Είχα μία κότσι στο κεφάλι, ἀριστερά, λίγο πάνω ἀπὸ τ' αὐτί. Πονούσα πολύ και είχα ζαλάδες... Δοδόνουν τόσο, που χίλιες δυὸ ιδέες πέρασαν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Δὲν ήξερα, βλέπεις, τί με περίμενε. Κι' όταν σὲ είδα εκείνο τὸ βράδυ, στους ἀρραβώνες της Θρανοσουά, θυμήθηκα τὸν ωραίο γαλάζιο Δουνάβι, θυμήθηκα τὴν άνόητη, τὴ ρομαντική μικρή όρίτοι...

—Μά είσαι ἡ ίδια ἡ όρίτοι, όπως και τότε... και ξέρεις κάτι... ὅλες αὐτές τίς μέρες σὲ σκεφτόμουν... Είμαι ἀκόμα έρωτευμένος μαζί σου. Ξέρω τί σκεφτόσαι, μὰ δὲν έχεις δικιο...

—Είμαι άσχημη πιά και γρηά, Ζωρζ.

—Είσαι ἐξάσια και νέα!

—Είμαι τριάντα δυὸ χρόνων και δὲν ἔχω πιά τὰ ωραία μαλλιά μου που σ' άρεσαν τόσο πολύ...

—Θά ξαναμεγαλώσουν πιο ωραία ἀπὸ πρὶν. Μοῦ άρέσουν τὰ μάτια σου, όρίτοι... Τὰ μάτια σου τὰ γαλανά σαν τὸ Δουνάβι. Πές μου, φοβάσαι ἀκόμη τὸν άντρα με τὴ σιδερένια πανοπλία; Οχι, δὲν είν' έτσι; Μόνο οἱ έρωτευμένοι που τὸν βλέπουν δὲν παντρεύονται...

—Μά ζητῶς νά με παντρευτῆς; ρώτησε χαμογελώντας, ἐνῶ ἡ φωνή της έτρεμε λίγο.

—Θάλεις τὴν όρίτοι γιὰ γυναίκα σου; Μοῦ λές ἀλήθεια;

—Άλήθεια, όρίτοι. Σ' αγαπῶ...

Η όρίτοι με κυττάει και τὰ ωραία μάτια της είναι γεμάτα δάκρυα. Τὸ ἄρμα τῶν λουλουδιῶν γεμισε τὸ θάλαμο.

Σὲ δύο μέρες ἡ μνηστή μου θά βγῇ ἀπὸ τὴν κλινική.

Χαμογέλαει εὐτυχισμένη και τὸ χαμόγελό της φωτίζει τὸ πρόσωπο της πιο όμορφης κοπέλλας που συνάντησα στις όχθες τοῦ γαλάζιου Δουνάβι.

ΜΑΡΣΕΛ ΣΥΒΑΖΟΝ

Τὴν έσφιξα πάνω μου κι' εκείνη χαμογέλασε γλυκά στην άγκαλιά μου...

Οι τελευταίες

ΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Που έχει φτάσει ὁ άγώνας με τὸ θάνατο

ΕΝΑ βρέφος που θά γεννηθῇ σήμερα, μπορεί νά έλπιζῃ πως θά ζῇσὲ περί τὸ 69 χρόνια. Αὐτός είναι τώρα ὁ μέσος ὀρος διάρκειας της ζωῆς, ἐνῶ τὸ 1900 δὲν περνοῦσε τὰ 47 χρόνια. Τὰ πρόσθετα αὐτὰ 22 χρόνια ζωῆς ὀφείλονται στις ἀλματώδεις ιατρικές προόδους που σημειώθηκαν στὸν αἰῶνα μας ἐναντίον τῶν ὀξέων νοσημάτων (εὐλογίας, διαφθερίτιδος, τύφου, πνευμονίας, φυματίωσης, ἐλονοσίας, κλπ.) που θέριζαν ἀλλοτε τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐνῶ προηγουμένως ἡ ιατρική ήταν μάλλον μία ἐμπειρική τέχνη, στὰ τελευταία χρόνια έγινε μία πραγματική ἐπιστήμη, ικανή νά παλέψῃ νικηφόρα με τὸ θάνατο.

Ἀς δοῦμε ὅμως σὲ ποίό σημειῶ βρίσκεται σήμερα ὁ άγώνας ἐναντίον τῶν κυριωτέρων ἀσθενειῶν. Οἱ ἀριθμοὶ που θ' ἀναφέρουμε, αφορῶν τίς Ἡνωμ. Πολιτείες και προέρχονται ἀπὸ ἀμερικανικές στατιστικές. Μποροῦν ὅμως νά πουμε πως ίσχύουν και γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀναλογικά βέβαια με τὸν πληθυσμό της.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.— Ἀπὸ κάθε τέσσερες ἀνθρώπους που ζοῦνε σήμερα, ὁ ένας είναι προωρισμένος νά πάθῃ καρκίνο, ἐνῶ πρὶν ἄργότερα, ἐφόσον δὲν βρεθοῦν στὸ μεταξὺ καινοῦργιοὶ τρόποι προφυλάξεως ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὕτη. Σήμερα υπάρχουν 700.000 Ἀμερικανοὶ καρκινοπαθεῖς, άντρες, γυναίκες και παιδιά, πεθαίνουν δὲ 200.000 κάθε χρόνο. Ἡ ἐγχείρησι και οἱ ἀκτίνες Χ ἀποτελοῦν τὰ κλασσικά μέσα θεραπείας. Ἐχουν ὅμως πῶς δώσει ἐνθαρρυντικά ἀποτελέσματα οἱ ὁρμόνες, τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα και ὁρίσμενα χημικά φάρμακα. Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα είναι ἡ ἐγκαιρὴ διάγνωση. Γιὰ τίς έρευνες κατὰ τοῦ καρκίνου οἱ Ἀμερικανοὶ δαπανοῦν 25.000.000 δολάρια τὸ χρόνο.

ΚΑΡΔΙΑΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ.— Προκαλοῦν τὰ 50% περίπου της συνολικῆς ἐννομιότητας. Προσβάλλουν δὲ ένα μεγάλο ἀριθμό ἀτόμων στὰ πιο παραγωγικά τους χρόνια. Πολὺ συνηθισμένη είναι ἡ θρόμβωσις της στεφανιαίας ἀρτηρίας, δηλαδή ἡ ἀπόφραξις τοῦ αἰμοφόρου ἐκείνου αγγείου που τροφοδοτεῖ με αἷμα τὸν καρδιακὸ μύη. Προκαλεῖται ἀπὸ στένωσι τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων της, ἐξ αἰτίας μίας λιπαρῆς οὐσίας που ἐπικαθεται ἐνῶ τους. Ἀποτελεῖ μυστήριο ἀκόμη τὸ γιὰτί παθαίνουν αὕτη τὴν ἀλλοίωσι οἱ ἀρτηρίες ὀρισμένων ἀνθρώπων κι' ἄλλων ὀχι. Διάφορες θεωρίες τὴν ἀποδίδουν στὴ διαίτα, στὶς συνηθειές, στὴ γυναικότη, στὸν περιβάλλον, στὰ φυλετικά χαρακτηριστικά. Καμμία ὅμως ἀπ' αὐτές τίς θεωρίες δὲν έχει ἀποδειχθῇ ἀκόμη. Σήμερα οἱ χειρουργοὶ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τίς φθαρμένες ἀρτηρίες ἡ νά διορθώσουν ὀρισμένα ἐλαττώματα της καρδιάς.

ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΕΣ.— Ὑπολογίζεται ὅτι 9.000.000 Ἀμερικανοὶ πάσχουν ἀπὸ κάποια μορφή ψυχοπαθείας. Κι' ὅτι, σὲ κάθε 12 ἀτόμων, τὸ ένα πρόκειται νά περάσῃ ἕνα μέρος της ζωῆς του σὲ ψυχιατρεῖο. Τὰ αἷτια τῶν ψυχοπαθειῶν μένουν μυστηριώδη. Ἀλλοι, τὶς ἀπέδιδαν κυρίως στὸν περιβάλλον και στὴν κληρονομικότητα. Σήμερα ὀρισμένοι ἐπιστήμονες πιστεύουν στὸ ὅτι δὲν μὴν πρόέλευσι. Οἱ περισσότεροι ὅμως συμφωνοῦν στὸ ὅτι δὲν ἀπὸτελεῖται ἀπὸ ἕνα μόνο παράγοντα. Οἱ περιπτώσεις θεραπείας είναι τώρα περισσότερες, χωρίς στὰ νέα φάρμακα, που καταπραῦνουν τοὺς ψυχοπαθεῖς χωρίς νά ἔχουν ὑπνωτική ἐπίδρασι, κι' έτσι τους κάνουν πιο ἐπιδεκτικούς στὴ θεραπεία.

ΔΥΜΑΤΙΩΣΙΣ.— Ἀπ' τὸ 1940 ὡς σήμερα, οἱ θάνατοι ἀπὸ φυματίωσι ἐλαττώθηκαν κατὰ 60%. Ἡ σημαντική αὕτη νίκη ὀφείλεται στὴ στρεπτομυκίνη, τὸ ΠΑΣ και τὴν ἰσονιαζίδη, καθώς και στὶς ἀπὸ τελεβίς της χειρουργικῆς. Ὄστόσο ἡ φυματίωσις ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖ μία σοβαρὴ ἀπειλή κι' είναι ἡ δεκάτη κατὰ σειράν αἷτια θνησιμότητας. Μεταδίδεται κυρίως με τὸ βήχα τῶν ἀρρώστων, ἀλλὰ και με τὸ γάλα φυματικῶν ἀγελάδων. Προσβάλλει συνήθως τοὺς πνεύμονες, σπανιότερα δὲ τὸ δέρμα, τὰ ὅσα ἡ ἀλλὰ ὄργανα τοῦ σώματος. Ὑπάρχουν διάφορα προφυλακτικά ἐμβόλια, ἀλλ' οἱ γιατροὶ διαφωνοῦν γιὰ τὴν ἀσφάλεια και τὴν ἀποτελεσματικότητά τους.

ΔΙΑΒΗΤΗΣ.— Μόνο οἱ μισοὶ διαβητικοὶ ξέρουν τὴν πάθησι τους, που ἀποτελεῖ ὡστόσο σοβαρὴ ἀπειλή κατὰ της ζωῆς τους ἂν δὲν καταπολεμηθῇ. Ὁ διαβήτης είναι ἰσως κληρονομικός πάνω ἀπὸ 40 ἔτων. Στους διαβητικούς, τὸ σάκχαρο ἀπ' τίς τροφές συγκεντρώνεται στὸ αἷμα, ἀντὶ νά καίγεται μέσα στὸν ὀργανισμό καὶ νά παρέχῃ θερμότητα και ἐνέργεια. Αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ ἐλάφι ἰνσουλίνης, μίας ὁρμόνης που παράγεται ἀπ' τὸ πάγκρεας και που συντελεῖ στὴν καύσι τοῦ σακχάρου. Γι' αὐτὸ, οἱ διαβητικοὶ χρειάζονται συνεχῶς ἐνέσεις ἰνσουλίνης, γιὰ νά ζοῦνε.

Ἡ ἀλλοίωσι σὲ διάφορα φαγώσιμα κι' ἄλλες οὐσίες ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα πρόβλημα. Σχυνά, προκαλοῦν ἀλλεργικά φαίνόμενα ὅ' ἕνα πα ἰδι οἱ τρίχες της γάτας ἡ τοῦ σκύλου, που παίζει μαζί.

σκεδόν κα' ἰονικά. Τώρα δοκιμάζεται ἕνα χάπι, που θ' ἀντικαταστήσῃ ἰσῶς τίς ἐνέσεις αὐτές.

ΑΛΛΕΡΓΙΑ.— Ἡ αἷτια της είναι άγνωστη. Ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν σὲ ὀσμωτικό παράγοντα κι' ἄλλοι σὲ ψυχικό. Πάντως, χαρακτηρίζεται ἀπὸ εὐαισθησία τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ μιά ὀρισμένη οὐσία, που τὸ ὡ προκαλεῖ πυρετό, ἐξάνθημα, ὄσθμα, στομαχικές διαταραχές, ἀνωμαλίες στὰ μάτια, στ' αὐτιά, στὴν καρδιά, στὸ κυκλοφοριακό και στὸ νευρικό σύστημα. Ὄταν ἡ οὐσία αὕτη μὴ στὸν ὀργανισμό, προκαλεῖ ἔκκρισι ἰσταμίνης μέσα στὸ αἷμα. Ἡ ἰσταμίνη είναι ἡ χημικὴ οὐσία ἀδραστή, που ὑπάρχει κανονικά στους ἰστούς τοῦ σώματος. Σὲ περιπτώσι ὀσμωτικῆς ἀλλεργίας, περνάει στὸ αἷμα, και προκαλεῖ τότε τὰ συμπτώματα που ἀναφέρουμε. Ὁ ἀριθμός τῶν «ἀλλεργιογόνων» οὐσιῶν είναι ἀπερίοριτος. Ὑπάρχουν πολλὰ φάρμακα που ἐξουδετερώνουν τὴν ἰσταμίνη κι' ἀνακουφίζουν τὸν πάσχοντα. Συγχρόνως ἐφαρμόζεται ἡ καταλλήλη διαίτα και μία θεραπεία με ἐνέσεις ἀποεναισθητοποιήσεως.

ΕΛΚΟΣ.— Ἐχει ἐπονομασθῇ «αἷμα τοῦ πολιτισμοῦ», προσβάλλει δε τὰ 10% τῶν ἀνθρώπων σὲ κάποια περίοδο της ζωῆς τους. Είναι συχνότερο στὶς ηλικίες 39-60 ἔτων, και τέσσερες φορές πιο συχνὸ στους άντρες παρά στις γυναίκες. Παρουσιάζεται ὀκμα και σὲ μικρὰ παιδιά. Τὸ ἔλκος δημιουργεῖται, όταν μία μόλυνσις ἡ τοπική, βλάβη ἐλαττώσι τὴ φυσική αἵμυα τοῦ στομάχου ἐναντίον τῶν ὀξέων που παράγει αὐτός ὁ ἴδιος. Τὸ πλεονάσμα τῶν ὀξέων αὐτῶν ὀρρίζει τότε νά κατατρώγῃ και νά πληγιάτῃ τὰ ἐσωτερικά τοιχώματα τοῦ στομάχου. Στὰ περισσότερα άτομα, υπερέβησι τοῦ ἔλκους είναι ἡ νευρική καταπόνησι, και σ' ἄλλα οἱ ἐρεθιστικές τροφές.

Ἡ θεραπεία ἀποβλέπει στὴν ἐλάττωσι ἡ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ὀξέων με διαίτα, οὐσίες ἀλκαλικές και φάρμακα που καταπραῦνουν τὰ νεύρα τοῦ στομάχου.

Κυρίως ὅμως πρέπει ν' ἀποφεύγυνται οἱ στενωχώριες. Ἐν ἀποτύχη καθεῖς ἄλλη θεραπεία, γίνεται ἐγχείρησι.

ΑΡΘΡΙΤΙΣ.— Ἡ ἀρθρίτις και οἱ ρευματισμοὶ ἀποτελοῦν τὴν κοινότερη χρόνια ἀσθένεια.

Τὰ 97% τῶν ἀνθρώπων που ἔχουν περάσει τὰ 50, ὑποφέρουν ἀπὸ κάποια μορφή αὐτῆς της πάθησεως.

Ἀρχίζει ὕπουλα, ἀπὸ άγνωστη αἷτια, χειροτερεύει σιγά-σιγά και προκαλεῖ μερικὴ ἀναπηρία.

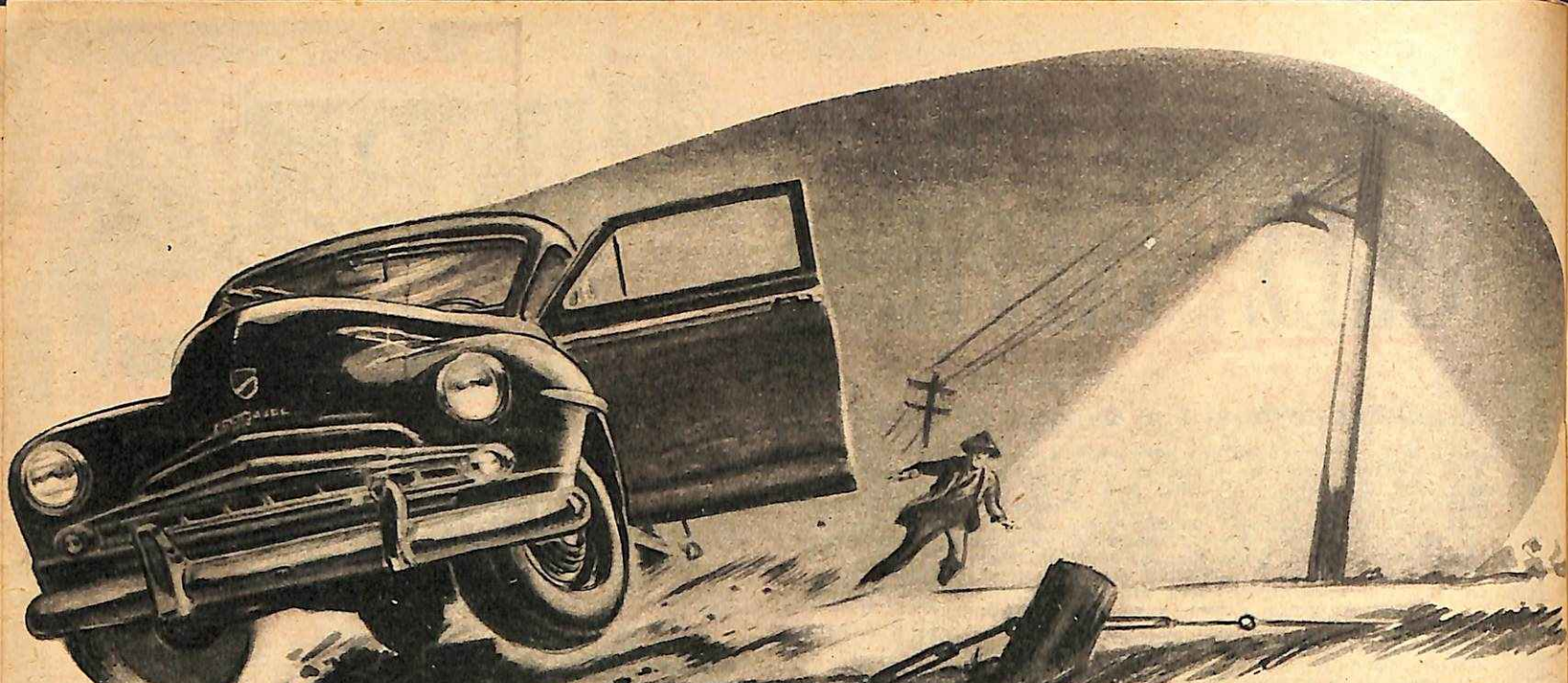
Εἶναι συνηθέστερη σ' ὄσους ἐργάζονται στὸ ὑπαίθριο ἡ κάνουν χειρωνακτικὴ δουλειά. Προσβάλλει περισσότερο τίς φτωχές τάξεις.

Δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἐιδικὴ θεραπεία της, ὀρισμένα ὅμως νέα φάρμακα ἀναχατίζουν τὴν ἐξέλιξι της και ἐλαττώνουν τὰ συμπτώματα.

Τὰ ἀποτελεσματικότερα είναι τὰ ἄλατα χρυσοῦ, ἡ κορτιζόνη, ἡ ΑΣΤΗ και ἄλλες χημικές οὐσίες. Καθεὶς ὅμως ἀπ' αὐτὰ έχει τὸς περιορισμούς του και δὲν ὀφείλει ὄλους τοὺς πάσχοντας ἐξ ἰσού. Ἡ χορήγησι τους πρέπει νά παρακολουθεῖται ἀπὸ γιατρό, γιὰ τὴν ἰσχύ νά παρουσιάσουν παρενέργειες.

Ἡ γραφικὴ αὕτη παράστασι δεικνύει καθαρά πὸς ἐλαττώθηκε στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες ἡ θνησιμότης ἀπὸ ὀξείες ἀσθένειες κατὰ τὰ πρώτα 50 χρόνια τοῦ αἰῶνος μας. Ὁσικό ἐπακολούθημα ήταν ἡ αὐξητῇ ἀντιστοιχῶς τὸ ποσοστὸ θνησιμότητας ἀπὸ χρόνιες ἀσθένειες. Οἱ ἀριθμοὶ της κατακόρυφης στήλης σηματοῦν τοὺς θανάτους ἐπὶ κάθε 100.000 ἀτόμων. Στὴν περίοδο 1917-18, πέθαναν 400.000 ἄνθρωποι πάρα πάνω, ἀπ' τὴ φοδερὴ ἐπιδημία γρίπης.

Μία στιγμή όμως πριν απ' αυτή τη βουτιά, κάποιος πήδησε από το αυτοκίνητο κι' εξαφανίστηκε...

πού είχε νοικιάσει το σπίτι του.

Ο Παλίνο κατηγορήθηκε τότε για δολοφονία του Χένρυ Άμπος. Προφανώς είχε καταστρώσει το σχέδιο του ψεύτικου θανάτου του, για να εισπράξει την ασφάλεια με τη βοήθεια κάποιου συνενόχου του. Είχε γνωρίσει τυχαίως ο ένα μπάρ τον Άμπος, τον είχε παρασύρει στο σπίτι του και τον είχε δολοφονήσει, φροντίζοντας να φανή πως το πτώμα ήταν το δικό του.

Η δική του όριστηκε για το τέλος του φθινοπώρου. Προσωρινώς αφέθηκε έλευθερος, με έγγραφο.

Στις 15 Σεπτεμβρίου, η παράξενη αυτή ιστορία είχε μια καινούργια εξέλιξη. Μέσα στα νερά του Μισισσιππί, ο άρκετο βάθος, βρέθηκε το αυτοκίνητο του Παλίνο! Το τραβήξαν έξω. Άλλα δεν βρέθηκαν το παραμικρό ίχνος του δολοφόνου.

Οι ντετεκτίβ έκολλούσαν στο καινούργιο αυτό ίχνος. Ανακάλυψαν λοιπόν ότι ο Παλίνο είχε αγοράσει το ρέσο προ δλίγων ημερών, προφανώς για να μεταμφιεσθεί μ' αυτό. Δεν εξακριβώθηκε όμως αν το είχε χρησιμοποιήσει, καθώς...

Τα χαρακτηριστικά του Παλίνο στέλθηκαν ταχυδρομικώς, τηλεγραφικώς και τηλετυπικώς, όλες τις αστυνομικές υπηρεσίες της χώρας. Διάφορα άτομα παρουσιάστηκαν κι' ανέφεραν πως τον είχαν ιδεί, εδώ ή εκεί. Καμιά όμως απ' αυτές τις πληροφορίες δεν απέδωσε κάτι το θετικό...

Στο μεταξύ, ένας συμπαθητικός νέος είχε αναλάβει τη διεύθυνση ενός μικρού ξενοδοχείου, στην Καλιφόρνια της Καλιφόρνιας. Όταν βρήκε ένα πρωί στην αλληλογραφία του μια αστυνομική εγκύκλιο για τον καταζητούμενο Παλίνο, την έσκιζε σε πολλά κομμάτια...

Παρόμοια όμως εγκύκλιο είχε πάρει και η διεύθυντρια του μικρού ταχυδρομείου του τόπου. Την κτύπησε με προσοχή, καθώς την τοιχοκολλούσε μέσα στο ταχυδρομείο... κι' αναγνώρισε άμεσα τον καταζητούμενο. Ήταν ο καινούργιος και αξιανάπητος διευθυντής του ξενοδοχείου!

Είδοποιος άμεσα την αστυνομία, κι' ο Παλίνο ξασταυελλήφθη. Τον πήγανε στο Σαϊν-Λούις, όπου έγινε η δική του για τη δολοφονία του Χένρυ Άμπος.

Ο εισαγγελέας μπόρεσε να πείσει τους ενόρκους ότι ο κατηγορούμενος είχε μεθύσει τον Άμπος, ώπου έχασε τις αισθήσεις του, κι' ύστερα είχε βάλει φωτιά στο ζύλινο σπίτι.

Μία νοσηρή περιέργεια τον έσπρωξε κατόπιν κοντά στην εκκλησία, όπου γινόταν η «κηδεία» του.

Στις 6 Ιουνίου 1955, ο Παλίνο καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Καθώς τον έπαιρναν ύστερα απ' το δικαστήριο, έτυχε να κωριστη, απ' το φουρούνι του για μία στιγμή, στο άσπαστρο του κτηρίου των φυλακών. Κι' ενώ οι αστυνομικοί κι' οι δημοφύλακες τρέχανε εδώ κι' εκεί και τον αναζητούσαν, αυτός έφυγε ήσυχος απ' την αναστασιμότητα και κατέβηκε τη σκάλα μ' ήρεμο τον τήν ηούχια...

Βρέθηκε στο γκαράζ, όπου περιμενε ένα αυτοκίνητο. Λίγα μέτρα μακρύτερα, ήταν ανοιχτή μία πόρτα προς την έλευθερία... Δεν υπήρχε εκεί παρά ένας δεσμοφύλακας, κι' αυτός έτοιμαζόταν να τρέξει απάνω για να συμμετάσχει στο φάσμα. Μα ο Παλίνο τον πλησίασε, τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο και του είπε:

«Εγώ είμαι ο άνθρωπος που ζητάνε. Τι καλάνε έτσι τον κόσμο;...»

Γιατί το έκανε, αυτό; Είχε βαρεθεί πια να κοροϊδεύη την αστυνομία και τη δικαιοσύνη;

Πάντως, με το θεατρικό αυτό (κόλπο) τελείωσε η πολυτάραχη σταδιοδρομία του. Τώρα βρίσκεται κλεισμένος στις φυλακές της πολιτείας του Μισούρι.

ΘΑ ΠΑΨΟΥΜΕ

ΝΑ ΤΡΩΜΕ;

Τά πλεονεκτήματα τών συνθετικών τροφών

ΚΑΘΕ φυσική τροφή είναι ένα μίγμα χημικών ουσιών, που δεν προορίζεται καθόλου για ανθρώπινη κατανάλωση. Το άμυλο της πατάτας π.χ. αποτελεί μία παρακαταθήκη τροφής για το ίδιο το φυτό. Το γάλα της αγελάδας προορίζεται κανονικά για τα μοσχάρια. Κι' η Φύσις δεν έπλασε βέβαια τα αρνιά ή τα βόδια με το σκοπό να τα σφάζουν και να τα τρώνε οι άνθρωποι...

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι το να τρώμε φυσική τροφή είναι... τελείως ασύμφορο! Άλλωστε αποδεικνύεται κι' απ' τη χημική σύσταση τών πρωτεϊνών τών ζώων και τών φυτών, που διαφέρουν τόσο πολύ από τις ανθρώπινες, ώστε δεν μπορεί ν' αφομοιωθούν απ' τον οργανισμό μας αν δεν τις διασπάσει προηγουμένως το πεπτικό μας σύστημα στα συστατικά τους (τά αμινοξέα).

Έξ' άλλου, οι φυσικές τροφές περιέχουν άφθονες ουσίες δηλητηριώδεις για τον άνθρωπο. Ένα τέτοιο δηλητήριο περιέχεται σε ώρισμα είδη φασολιών. Έπισης το «ακατορί», σε μεγάλη ποσότητα, μπορεί να προκαλέσει μία ειδική διαταραχή του κεντρικού νευρικού συστήματος. Ένα επικίνδυνο δηλητήριο βρέθηκε τελευταίως στα λάχανα του κουνουπίδια, τα μπρόκολα και τα γογγύλια.

Το «φυτικό οξύ», που υπάρχει στο σιτάρι, στη βρώμη και σ' άλλα δημητριακά, βλέπτε στην υγεία, γιατί παρεμποδίζει την αφομοίωση σιδήρου και ασβεστίου από τον οργανισμό μας. Το ωμό άσπραδι του αυγού περιέχει το επικίνδυνο δηλητήριο «αβιδόνη».

Ισχυρά δηλητήρια είναι επίσης τα όξαλικά αλάτα, που υπάρχουν σε διάφορα χορρικά. Η καφείνη του καφέ και του τσαγιού και η θεοβρωμίνη του κακάου είναι επικίνδυνα δηλητήρια. Βλαβερό στην υγεία είναι και το όξινο οξύ, που περιέχεται στο ξυδι.

Ωστόσο, ο άνθρωπος έμαθε να περιορίζει τις δόσεις τών δηλητηρίων που υπάρχουν στις τροφές του, κι' έτσι μπόρεσε να επιζήσει. Απ' τη συνεχή όμως και ύπουλη επίδρασή τους παθαίνει ένα σωρό χρόνιες ασθένειες.

Μ' άλλα λόγια, οι φυσικές τροφές αποτελούν ως επί το πλείστον ένα ακατάλληλο μίγμα άχρηστων ή βλαβερών ουσιών. Κι' όμως είναι απαραίτητες για τη διατροφή μας, γιατί δεν μπορούμε ως τώρα να επιτύχουμε τις απαιτούμενες χημικές ουσίες με μορφή εύπεπτη και άβλαστη συγχρόνως.

Η λύσι του προβλήματος θα είναι οι συνθετικές τροφές. Για να γίνουν όμως πραγματικότητες, απαιτούνται ακόμη πολλές έρευνες και πειράματα.

Ίδιως θα περάσει πολύ καιρός, ώπου να εξακριβώσουν οι επιστήμονες την πολυπλοκότητα χημική σύνθεσι τών πρωτεϊνών του κρέατος και να μπόρουν ύστερα να τις παρασκευάσουν τεχνητά. Δεν είναι όμως απαραίτητα να γίνει αυτό. Μπορούμε απλούστερα ν' αντικαταστήσουμε το κρέας με άλλα φυσικά προϊόντα, που να περιέχουν αντίστοιχες πρωτεΐνες. Σ' αυτό δε μπορεί να μας βοηθήσουν ώρισμένοι μικροοργανισμοί.

«Όπως έμαθε ο άνθρωπος να τιθασεύει τα άγρια ζώα και ν' ανατρέφει καινούργιες ράτσες τους, έτσι θα τιθασεύει βακτηρίδια και μικροοργανισμούς, για την εξυπηρέτησή του», είπε τελευταίως ένας διακεκριμένος βιοχημικός.

Πράγματι, στο δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, επινοήθηκε στη Μεγ. Βρετανία μία οικονομική μέθοδος καλλιέργειας της ζυθοζύμης (μαγιάς της μπύρας), που είναι πλουσιωτάτη σε πρωτεΐνες και μπορεί να

προστεθεί σε σούπες και σ' άλλα διάφορα φαγητά.

Άλλη ανεξάντλητη πηγή πρωτεϊνών αποτελεί το «πλαγκτόν» που επιπλέει στη θάλασσα. Μ' αυτό τρέφονται όχι μόνο τα ψάρια, αλλά και οι πελώριες φάλανες, τα μεγαλύτερα ζώα του κόσμου.

Τρίτη λύσι του προβλήματος τών πρωτεϊνών είναι η καλλιέργεια ενός φυκιού, που λέγεται «χλωρέλα». Υπό ευνόικες συνθήκες, τα φυκία αυτά επταπλασιάζονται σε όγκο μέσα σε μία μέρα! Υπολογίσθηκε δε θεωρητικά ότι ένα στρέμμα «καλλιεργημένο» με χλωρέλα μπορεί ν' αποδώσει 7½ τόνους πρωτεΐνης, δηλαδή 60 φορές περισσότερη απ' την έησια απόδοσι ίσης έκτασεως γης καλλιεργημένης με σόγια! Κι' όμως η σόγια θεωρείται πλουσιωτέρη σε πρωτεΐνη απ' όλα τα σπαρτά.

Για την «καλλιέργεια» της χλωρέλας χρειάζεται μόνο νερό, διοξείδιο του άνθρακος της ατμοσφαιρας, λίγο νίτρο και ίχνη άλλων στοιχείων. Η δαπάνη λοιπόν είναι μόλις 50 λεπτά για κάθε κιλό χλωρέλας.

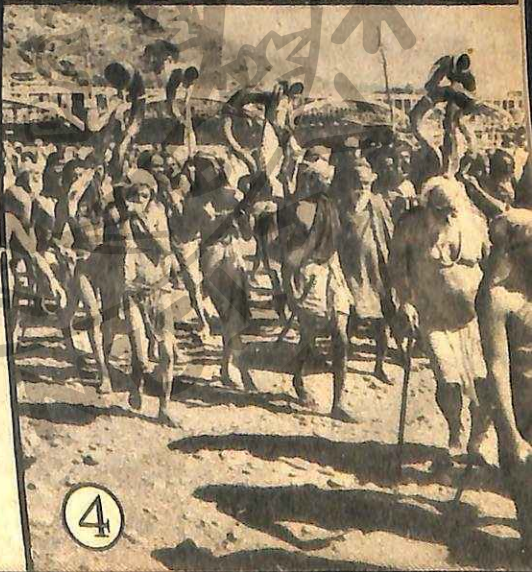
Αντίθετα προς τις πρωτεΐνες, τα αμινοξέα που τις αποτελούν είναι σχετικά άπλες ουσίες, με γνωστούς χημικούς τύπους. Έχουν δε παρασκευασθεί όλα τεχνητά, αλλά με μικρή δαπάνη κι' άλλα με μεγαλύτερη. Ένα απ' αυτά π.χ., η «ετυποφόνη», κοστίζει 12.000 δραχμές το κιλό, άλλ' η ποσότης που χρειάζεται ένας άνθρωπος ημερησίως είναι μόλις 250 χιλιοστά του γραμμαρίου, στοιχίζει δηλαδή μονάχα 3 δραχμές.

Είναι λοιπόν δυνατόν ν' αντικαταστήσουν οι φυσικές πρωτεΐνες με κατάλληλα μίγματα αμινοξέων, που θα τα παίρνουμε σε χάπια, λυωμένα σε νερό... Όσο για κείνους που δεν θα μπόρουν να στερηθούν την γαστρεντερική απόλαυσι της κρεωφαγίας, θα υπάρχει ένα «ανάπληρωμα», που θα έχει τη γεύσι και την ύφή του κρέατος — όχι και τις πρωτεΐνες του.

Μ' αυτό το σύστημα, θα γίνουν άφθονες, φτηνές και προσιτές σ' όλο τον κόσμο οι πρωτεΐνες του κρέατος, που είναι σήμερα ένα απ' τα ακριβότερα τρόφιμα.

Λίγα χημικά εργαστήρια θ' αντικαταστήσουν τα κοπάδια τών ζώων και τις βιομηχανίες κατεργασίας του κρέατος. Τα σφαγεία θα λείψουν, και για να δη κανείσι ένα βώδι θα πρέπει να πάη... στο ζωολογικό κήπο!

Τα εγγόνια μας θα δυσκολεύονται ίσως να πιστέψουν πως ήμασταν τόσο πρωτόγονοι και βάρβαροι, ώστε να τρώμε πτώματα νεκρών ζώων για να διατηρηούμε στη ζωή!...

1-2 Το πρωτότυπο αυτό καπελλάκι (άνω) μεταβάλλεται εύκολα σε μία εύρωχη τσάντα (κάτω). Πρόκειται για ένα μοντέλο οίκου μόδας της Ρώμης, που σχεδιάστηκε για να εξυπηρετεί δύο σκοπούς: να χρησιμεύει δηλαδή ως τσάντα για τις εκδρομές και ως καπέλλο για το άνετο έπαλωμα στην πλάς και την προστασία τών μαλλιών απ' τη σκόνη.

3 Το αμερικανικό Πεντάγωνο στο όποιο στεγάζονται τα πολεμικά όπλα των Η.Η. των Πολιτειών είναι ένα τεράστιο μέγαρο με διαδρόμους που εκτείνονται πολλές φορές σε μήκος 1000 μέτρων. Για να μεταφέρει περή μία υπάλληλος ένα έγγραφο σε κάποιο γραφείο και να επιστρέψει στη θέση της, χρειάζεται συχνά μισή ώρα και πλέον. Για εξοικονόμηση χρόνου οι υπάλληλοι μεταχειρίζονται, όπως βλέπετε, πατίνια με λαστινούς τροχούς, στα όποια τους επιτρέπουν στην πλάς και την προστασία τών μαλλιών απ' το ξεκούραστο!

4 Κάθε χρόνο, στις 21 'Απριλίου, στο Χάρντσορ, μία περιοχή τών 'Ινδιών, γίνεται μία στάσι 230 χλμ. από το Δελχί, γίνεται μία στάσι τις πιο θεματικές και επιλεκτικές θρησκευτικές τελετές τών 'Ινδιών. Η περιοχή σκευάζεται ιερή και εκατομμύρια πιστών έρχονται για να λουσθούν στα νερά του Γάγγη, που επίσης ιερού ποταμού τών 'Ινδιών. Στη φωτογραφία μας ένα μέρος της στέψης της πομπής τών πιστών που οδηγούν προς το Χάρντσορ. Μερικοί απ' αυτούς κρατούν μεγάλα μουσικά κέρατα οι ηχοί τών όποιων συνοδεύουν από αιώων την επιβλητική τελετή.

Οι αγαπημένοι του Τερουέλ

ΠΟΥ πηγαίνει ο Δόν Ζουάν ντε Μοντλίια, πά-
νω στ' άσπρο αλογό του, ντυμένος με βε-
λουδένιο κοστούμι και δίχως σπαθί;... ΕΙ-
ναι πολύ πρωί ακόμα. Χτυπούν οι καμπάνες του άρθρου.

Ο άπλοφόρος που φρουρεί έξω απ' τ' άρχοντικό του Δόν Έ-
στεβάν ντε Σεγκούρα, άρπάζει τη λάγχη του, όταν βλέπει να φτά-
νει ο Δόν Ζουάν. Γιατί ένα προαιώνιο και άσπυδο μίσος χωρί-
ζει τις δυο αυτές οικογένειες του Τερουέλ.

— Δεν βλέπεις πώς είμαι δίχως όπλα; λέει ο Δόν Ζουάν στο
στρατιώτη. Πήγαινε να μ' αναγγείλεις στον άφέντη σου...

... Όταν έρχοταν, ο νέος τραγουδούσε. Φεύγοντας τ'ώρα κλαίει.
Ξέρει πια πώς δεν θα παντρευτεί ποτέ τη Δόνα 'Ισαβέλλα, την πεν-
τάμορφη κόρη του Δόν Έστεβάν, πώς δεν θα του την δώσει ποτέ ο
πατέρας της. Ο έρωτάς τους, που γεννήθηκε μία μέρα που πρω-
τοιδάθηκαν στην έκκλησία, είναι άδύνατος!

— Ανάμεσα απ' τα μαύρα σύννεφα πρόβαλλε κάπου-κάπου το
χλωμό φεγγάρι. Ένας καβαλλάρης, με πανοπλία, προχωρούσε
μέσο στο δάσος. Όταν ξεπέζεψε στο μέρος του ραντεβού, φάνηκε
μία άσπρη μορφή. Μία γυναίκα λαχανιασμένη ρίχτηκε στην άγκα-
λιά του.

— Μπορέσα να ξεφύγω για λίγο, πολυαγαπημένο μου, του
είπε. Φεύγεις λοιπόν;

— Ξέρεις πώς ο βασιλιάς μας θέλει να πολεμήσει με τους Μαν-
ριτανούς. Ένα ολόκληρο τάξιμο να πάρω μέρος στον πόλεμο επί
πέντε χρόνια. Ίσως να μάς συγχωρήσει τότε ο Θεός για το άβέλ-
ητο άμάρτημά μας; γιατί αγαπηθήκαμε στην έκκλησία, την ώρα
της λειτουργίας! Κι' ίσως να κάνη ν' αναβλύσει απ' την πέτρινη
καρδιά του πατέρα σου το νερό της εύσπλαχνίας.

Ένας λυγμός φούντωσε το στήθος της Δόνας 'Ισαβέλλας.
Σφίχτηκε πιο πολύ πάνω στην πανοπλία του αγαπημένου της.

— Δός μου το τελευταίο φιλή, της είπε εκείνος. Για να το πάρω
μαζί μου...

Τους φάνηκε πώς ο χρόνος σταμάτησε, πώς βρίσκονταν έξω
απ' τον κόσμο, ενώ έπιναν ο ένας την ψυχή του άλλου απ' τα χείλη του...

Ξαφνικά, ο νέος έσπρωξε μακριά την κοπέλλα, πήδησε πάνω στ' αλογό του και τής φώναξε:

— Μη με κάνης να χάσω το θάρρος μου!... Πρέπει, ο Θεός το θέλει! Περί-
μενέ με. Θα γυρίσω σε πέντε χρόνια ά-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κρίβως, ζωντανός ή νεκρός...

Όταν έπαψε πιά ν' ακούγεται το ποδοβολητό
του αλόγου του, η Δόνα 'Ισαβέλλα σωριάστηκε
χάιμω, σαν κερανοχτυπημένη...

Γιατί σημαίνουν οι καμπάνες του Τερουέλ; Γιατί είν' ανθο-
στολισμένες οι πλατείες; Για ποιά γιορτή μαζεύτηκε εκεί τόσο
άρχοντολοι;

Όλοι το ξέρουνε: Σήμερα ο Δόν Έστεβάν ντε Σεγκούρα παν-
τρεύει την κόρη του, την 'Ισαβέλλα.

Γύρισε λοιπόν ο Δόν Ζουάν; Όχι... Είν' άπιστη η Δόνα 'Ισα-
βέλλα. Ούτε κι' αυτό. Μά έχουν περάσει ακριβώς πέντε χρόνια
από τότε που έφυγε ο αγαπημένος της.

Κάθε ώρα, κάθε λεπτό, όλον αυτό τον καιρό, η ψυχή της βρι-
σκόταν μαζί του.

Στα τρία τελευταία χρόνια, αναγκαζόταν ν' αντίστέκεται κάθε
στιγμή στον πατέρα της, που ήθελε να την παντρεύη, γιατί είχε
βοή το γαμπρό της έκλογής του: έναν άρχοντα τόσο ευγενή και
πλούσιο, ώστε κανείς πρίγκιπας δεν θα του άρνιότανε το χέρι της
κόρης του. Είχε μεταναστεύσει η 'Ισαβέλλα κάθε γυναίκαία πονη-
ρία, κάθε πρόφασι, για ν' άποφύγη το γάμο εκείνο. Έκανε την άρ-
ρωστη, έπικαλέστηκε φανταστικά ταξίματα που την έμποδίζαν
δένει να παντρευτεί...

Στο τέλος, ο πατέρας της την έβαλε να του όρκιστή στα άγια
λείψανα πώς θα ύποχωρούσε στη θέλησή του, μία μέρα που της
ώρισε αυτός. Η κοπέλλα κατάρθωσε μόνο νάναί η μέρα εκείνη
μετά πέντε χρόνια απ' την άναχώρησι του Δόν Ζουάν, με την έλ-
πίδα πώς θα γύριζε ως τότε ο αγαπημένος της, όπως της είχε
υποσχεθί.

Μά ο καιρός πέρασε κι' η μοιραία μέρα έφτασε, χωρίς να φανή
ο Ζουάν.

Δέ βάδισε η Δόνα 'Ισαβέλλα προς το "Άγιο Βήμα. Δεν πρό-
φεραν τα χείλη της το έπίσημο «ναί». Δεν της πέρασαν στο δά-
χτυλό της το γαμήλιο δαχτυλίδι, τον πρώτο κρίκο μιας άσκήκωτης
άλυσίδας... Στη θέση της βρισκόταν μία σκιά, ένα κορμί
δίχως ψυχή, ένα φάντασμα...

Στο σπίτι των Σεγκούρα το τραπέζι ήταν φορτω-
μένο με κρέατα και φρούτα. Τα όργανα ήταν έτοιμα
για το χορό. Οι ψηλές λαμπάδες είχαν μισολυώσει.
Έτοιμαζόταν η τιμητική ακολουθία που θα συνάδευε
τους νεόνυμφους ως το κατώφλι του νυφικού θαλάμου.

Ξαφνικά ακούστηκε, στην αλή ένας μανιώδους καλ-
πασμός αλόγου, κλαγγές σπαθιών, φωνές... Όλοι κυτ-
τάχτηκαν, σαστισμένοι. Τι συνέβαινε;...

Στην πόρτα της μεγάλης σάλλας παρουσιάστηκε, λα-
σπαμένος, αιμόφυρτος, μ' ένα πρόσωπο που δεν είχε τί-
ποτε το ανθρώπινο απ' την άγωνία, το θυμό και την έ-
ξάντλησι: ο Δόν Ζουάν ντε Μοντλίια! Μία κραυγή βγή-
κε απ' όλα τα στόθη. Ο Δόν Έστεβάν κι' ο σύζυγος
τράβηξαν τα σπαθιά τους.

Δίχως να τους κυττάξη, δίχως να τους δη καν, ο Δόν
Ζουάν προχώρησε προς την 'Ισαβέλλα. Σε κάθε βήμα
του, το αίμα του στάλαζε στο πλακόστρωτο...

— Έτσι λοιπόν με περίμενες, 'Ισαβέλλα; είπε ο Δόν
Ζουάν. Είσαι πια γυναίκα ενός άλλου, μπροστά στο
Θεό. Μά θα περάσης πάνω απ' το πτώμα μου, για να
φτάσης στο νυφικό σου κρεβάτι!

Ένα μαχαίρι άστραψε. Το αίμα πισίλισε το άσπρο
φόρεμα της νύφης. Κι' ο Δόν Ζουάν έπεσε νεκρός, σκο-
τωμένος απ' το ίδιο του το χέρι.

Άντήχησε τότε μία φωνή σπαρτακτική, σαν να ξεκο-
λούσε μία ψυχή απ' το κορμί της. Κι' η 'Ισαβέλλα σω-
ριάστηκε, νεκρή κι' αυτή, μέσ' στο αίμα του αγαπη-
μένου της...

Στους περιηγητές που επισκέπτονται το Τερουέλ, ο
όδηγός δεν παραλείπει να δείξη τη σαοκοφάγο με το
γυάλινο σκέπασμα, όπου κοιμούνται η Δόνα 'Ισαβέλλα
κι' ο Δόν Ζουάν, ο ένας στην άγκαλιά του άλλου επί-
τέλους. Διηγείται τη δραματική ιστορία τους, προσθέ-
τοντας πώς εκείνος που ύπηρεσε σύζυγος της Δόνας 'Ισα-
βέλλας για λίγες ώρες, έδειξε τη μεγαλειότητα είνεμια
ιπλής, ενώωντας θεληματικά στο θάνατο αυτούς που
είχε χωρίσει άθελα στη ζωή.

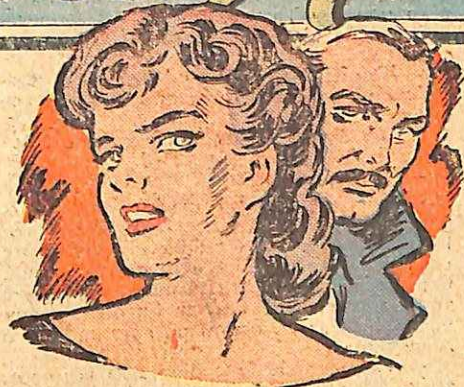
Οί καλοί 'Ισπανοί, με τις δεισιδαιμονίες τους, άποδι-
δουνε σε θάμια το ότι διατηρήθηκαν τα ποδάρια και
τα σώματα των δυο έραστών σαν ζωντανά. Είτε όμως
είναι θάμια, είτε ένα καλό βολσώμιας, πάντως οι
'Αγαπηνένοι του Τερουέλ αποτελούν ένα σύμβολο της νί-
κης του έρωτα κατά του θανάτου. Μπαίνουν κι' αυτοί
στην ουσάνιο χο-ο των άθάντων ζευγαριών, δίνοντας
τό νέο στην 'Αφροδίτη και τον 'Αδωνι, τον Τριστόνο και την
'Ιζόλδη, τον 'Αβελάρδο και την 'Ελσίτα, το Δάντη και
τη Βεατρίκη, το Ρωμαίο και την 'Ιουλιέττα.

ΜΑΡΑ ΜΠΩΠΡΕ

—Δός μου το τελευταίο φιλή, της είπε. Για να το πάρω μαζί μου.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρι

Η 'ενοχή μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Έπειτα από τις πλήρεις άποκαλύψεις
που τους κάνει ο Λαρόκ, ο Τριστό και ο Πι-
βολό πείθονται για την άθωπότη του κρι
δεχονται να τον βοηθήσουν για ν' ανα-
καλύψη τον άληθινό ένοχο. Του συνιστούν
να συγκεντρώση τις άναμνήσεις του, κι'
αυτός θυμάται ένα παλιό περιστατικό βα-
σιζόμενο στην όμοιότητα του Λουβεράν
μαζί του. Οι δυο ντέκτεκτιβ ακολουθούν το
ίχνος αυτό και εξακριβώνουν ότι ο Λου-
βεράν δεν είναι παρά ο γερμανικής κα-
τανγωγής Ματίας Ζουμπέρ. Ο Λαρόκ θυ-
μάται τότε το έπεισδίο που είχε συμβή
στον πόλεμο μ' αυτόν τον άνθρωπο και
έξηγει το γιατί θέλησε να τον εκδικηθί.
Για να τον άποκαλύψη λοιπόν, καταστρώ-
νει ένα σχέδιο. Με τη μεσολάβησι κάποιου
τραπέζιτη, φίλου του Τριστό, έρχεται σ'
έπαφή με το Λουβεράν.

21^{ον} 'Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο
Λαρόκ.

Ο ντ' Άντοινώ είχε άλλους
τέσσερις προσκεκλημένους, όλους
απ' τον κόσμο του. Τους σύστησε στο Λα-
ρόκ. Και τελείωσε με το Λουβεράν.

Εκείνος πηλασίασε το Λαρόκ και τον
χαϊρέθηκε ευγενικά. Ο Λαρόκ άπάντησε
στο χαϊρέτισμό του με την ίδια ευγένεια.
Μά για την ώρα, δεν άλλαξαν άλλη λέξι.

Στο τραπέζι, ο Λαρόκ κύτταξε ποσε-
κτικά το Λουβεράν.

Ο τελευταίος ήταν ψηλός, εύσωμος, με
φαρδείες πλάτες, με σωματική διάπλασι
σαν τη δική του. Ένώ όμως αυτός είνε ά-
σπρίσει, τα μαλλιά του Λουβεράν είχαν
μείνει μαύρα, μονάχα με λίγες άσπρες τρί-
γες στους κροτάφους. Είχε φυσιογνωμία
πονηρή και ψυχρή, μέτωπο χαμηλό και συ-
τιδωμένο ανάμεσα στα μάτια, πρόσωπο
χλωμό. Τα μαυρα και λαμπερά μάτια του
φανέρωναν παυουργία.

Όστοςό ήταν ώραιος άντρας — ώραιό-
τερος απ' όσο ήταν ποτέ ο Ροζέ, άκούη
και στα νεϊάτα του, και μικρότερος απ' αυ-
τόν έφτα η όχτύλ γούνια.

«Αυτός είν' ο δολοφόνος του Λαρουέτι;»
άναρωτιόταν ο Λαρόκ, κρυφοκυττάζοντάς
τον.

Αναπολούσε τα δραματικά χρόνια του
πολέμου. Μέσα όμως στις τόσες μεγάλες
και τραγικές σκηνές που είχε ζήσει, δεν
είχε άφίσει καθόλου το άποτύπωμά της ή
μορφή του Ματίας Ζουμπέρ. Θυμόταν μονά-
χα πώς ήταν ένα γεροδεμένο και ψηλό παλ-
λκάκι, με κακή φυσιογνωμία. Τίποτε πα-
ραπάνω.

Μπορούσε νάταν αυτός, ο Λουβεράν. Μά
κι' αν τον βεβαίωνε κάποιος πώς δεν είχαν
καμιά σχέση μεταξύ τους αυτοί οι δυο άν-
θρωποι, δε θάρρισκε στη μνήμη του κανέ-
να έπινείσημα για να ύποστηρίξη τώ αντί-
θετο.

Μετά το φαγητό, πιάσανε κουβέντα. Ο
Λαρόκ είχε πάρει ένα ύφος καλοκάγαθο,
θαυμάσια προσποιημένο. Τον έξυπνετούσε
πολύ ή ξενική προφορά του, καθώς κι' ή ά-
γνοια που φαινότανε νάχη για τα παρσι-
νά πράγματα. Έθερε τη συζήτηση στους
οικονομικούς κύκλους, που έλεγε πώς τους
ήξερε ελάχιστα, γιατί είχε περάσει το με-
γαλειότερο και καλλίτερο μέρος της ζωής
του με τις έρευνες τα πειράματα και τις
έφευρέσεις του.

Δεν έκρυψε πώς είχε άποκτήσει μεγάλη
περιουσία. Άλλωστε ο ντ' Άντριώ είχε
προειδοποιήσει με λίγες λέξεις το Λουβε-
ράν ότι ο Ουίλλιαμ Φάρνεϋ ήταν πλουσιώ-
τατος και συνέταιρος μιας μεγάλης έπιχει-
ρήσεως στη Νέα Υόρκη.

Όσο για την οικονομική κατάσταση του
Λουβεράν, την είχε πληροφορηθί το πρωί
εκείνο ο Λαρόκ, μ' ένα λακωνικό τηλεγρά-
φημα του Τριστό.

Σ' ένα μήνα, είχαν γίνει στενοί φίλοι.
Δεν είχαν πιά μυστικά ο ένας για τον άλλο
— φαινομενικά τουλάχιστον, γιατί, όπως ο
Λαρόκ έπαιξε κωμωδία στο Λουβεράν, το
ίδιο έκανε κι' εκείνος και του έλεγε μόνον
όσα θεωρούσε σκόπιμο να μάθ.

Έτσι, του παρουσιάστηκε σαν πολύ
πλούσιος, ενώ ο Λαρόκ ήξερε την άλήθεια
γι' αυτό το ζήτημα, χωρίς στον Τριστό. Έ-
κείνος λοιπόν απ' τους δυο τους, που δια-
τηρούσε μία ύπεροχη άπέναντί του άλλου,
ήταν ο Ροζέ.

Σ' ένα μήνα, έγινε εκείνο που πρόδλεπε
ο Λαρόκ: Ο Λουβεράν του πρότεινε να
συνεταιρισθί μαζί του σε διάφορες έπιχει-
ρήσεις που σκόπευε να βάλη μπροστά και
για τις όποιες χρειαζότανε σημαντικά κε-
φάλαια.

Ο Ροζέ δίστασε λίγο, για τους τύπους,
και ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Φαι-
νόταν ότι έπαιρνε τις προφυλάξεις του. Τό-
κανε όμως μονάχα για ν' άπομακρύνη κάθε
πιθανή ύποψια του Λουβεράν.

Ύστερα συγκατέθηκε. Κι' ο Λουβε-
ράν έβαλε εις ένεργείαν την πρώτη έπιχει-
ρησι. Έπρόκειτο για την άνακάλυψι και την
έκυετάρλωση κάποιων πετρελαιοπηγών στη
Γουατεμάλα. Χάρις στην έπιδεξιότητα του
Λουβεράν, οι μετοχές της νέας έταιρείας
πουλήθηκαν όλες μέσα σε λίγες μέρες.

Ύστερα απ' την πρώτη αυτή έπιτυχία
του, που τούδινε κάποιο κύρος στο Χρημα-
τιστήριο, ο Λουβεράν έτοιμαζε και άλλη,
όταν έαφνικά τον σταμάτησε μία κατα-
στροφή...

Νά τί είνε συμβή: Ο Λαρόκ πήγε και
βρήκε τον ντ' Άντοινώ και του είπε:

— Έρχομαι, κύριε, να σας παρακαλέσω
να με έξυπηρετήσετε, όπως μου το ύποσχε-
θήκατε.

Εκείνος έκανε ένα νόημα, που σήμαινε
πώς τον άκουγε.

— Έδωσα στον κ. Λουβεράν ένα μέρος
των κεφαλαίων που γοειάζοτανε για την έ-
πιχειρήσι των πετρελαίων της Γουατεμά-
λας... Ξερετε, βέβαια, αυτή την ύποθεσι.

—Θάναί ή καταστροφή μου αν δεν με βοηθήσετε... φώναξε ο Λουβεράν. Μου χρει-
ζονται λεφτά, λεφτά!...

«Ο ντ' Αντριώ μόρφασε κι' απάντησε: Κάνετε μιὰ άνοησία, κύριε. Λυπάμαι δέ, γιατί σάς συνέσπασα εγώ στο Λουβερ- σαν και θα γίνα ίσως αίτία να χάσετε τὰ λεφτά σας!... Πιστεύετε λοιπόν πώς δέ θα έπιτύ- χη ή επιχείρησή αυτή; — Δέ μπορώ να σάς πω με βεβαιότη- τα... 'Ο Λουβερσάν είναι έξυπνος, δραστή- ριος... Μά, γιά να προχωρήσει αυτή ή δου- λειά, θα χρειαστούν πολλά λεφτά άκόμη, χωρίς νάναι και πάλι βεβαία ή επιτυχία. — Λίγα με νοιάζει!... — Φαίνεται πως δέν με καταλάβατε, κύ- ριε... Έχω τή γνώμη ότι κινδυνεύει ένα μέ- ρος τών χρημάτων σας— άν όχι όλα—στα χέρια τού Λουβερσάν. — Σας τó ξαναλέω: Λίγα με νοιάζει! — Με συγχωρήτε. Νομίζα πώς δέν είχα άκούσει καλά... — Άν άποτύχη αυτή ή επιχείρησι, ό Λουβερσάν θα καταστραφή τελείως. Ξέρω τήν περιουσιακή του κατάσταση. — Όχι μόνο θα καταστραφή, αλλά και τόν περιμένει ίσως ή φυλακή. — Αυτό λοιπόν θέλω κι' εγώ: να κατα- στραφή. — Ά. Έτσι: είπε ό τραπεζίτης, με μιὰ κίνηση έκπληξης. Μά αυτό θα σάς κοστί- σπ άκριβά! — Έίμαι πλούσιος. — Όίσα πλούσια κι' άν είσαστε, κύριε, μιὰ τέτοια τερραστία ζημία είναι ύπολογί- σιμη άκόμη γιά ένα πρίγκιπα. — Εγώ δέν είμαι πρίγκιπας. Είμαι Ά- μερικάνος. — Θέλετε λοιπόν να έκδικηθήτε τó Λου- βερσάν; — Δέχεσθε να με βοηθήσετε, χωρίς να μου κάνετε ερωτήσεις: 'Ο τραπεζίτης δίστασε γιά πολύ. 'Ο Λαρόκ φαινότανε ταραγμένος. Θέλοντας να τόν πείσι τελικά, τού είπε: — Θά τά μάθετε όλα άργότερα. Δέν θα σάς κρύψω τίποτε, όπως δέν τάκρυψα κι' άπ' τó φίλο σας τόν Τριστό. Προσπαθώ ν' ανακαλύψω κάποιο μυστικό τού Λουβερ- σάν, που άφορά τή ζωή του και τή τιμή του. Θά διαθώσώ όλόκληρη τήν περιουσία μου γι' αυτό, άν παραστή ανάγκη! — Όπως καταλαβαίνω, σας έκαμε κά- ποιο μεγάλο κακό ό Λουβερσάν. — 'Ο Λαρόκ άναστήναζε κι' απάντησε: — Έτσι πιστεύω τουλάχιστον. — Δέν είσαστε βέβαιοι; — Όχι. Άν ήμουν βέβαιοι!... — Μά, άν κάνετε λάθος; Άν ό Λουβερ- σάν είναι άδίκος; — Θά έπανορθώσω τότε τó κακό που τού έκανα. Τά χρηματικά ζητήματα κανονίζον- ται εύκολα. — Έστω λοιπόν. Τί θέλετε από μένα; — Δέν ξέρω τίποτε από Χρηματιστήριο.

«Η γ ό η σ α ι: Άντε, εισπράττω, φέρε γρήγορα και τή δική σου, γιατί θα κατέβω!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Μπορείτε σεις να καταστρέψετε τó Λου- βερσάν; — Βεβαίως, άν χρησιμοποιήσω τήν πε- ριουσία σας, γιατί ή δική μου δέν θ' άρ- κούσε. — Όυτε και θέλω να τήν διακινδυνέψω. Σας τó άπαγορεύω. — Μήν άνησυχήτε, είπε ψυχρά ό τραπε- ζίτης. «Όσο άφοσιωμένος κι' άν είμαι στο φίλο μου τόν Τριστό, δέν θα φτάσω ποτέ στο σημείο να καταστραφώ γιά τó γατήρι του. — 'Ωραία! Αυτό θέλω κι' εγώ... Πώς σκο- πεύετε να φτάσετε στο σκοπό που σας κα- θώρισα; — Τό άγνοώ άκόμη. Μου άφίνετε έλευ- θερία ένεργείας; — Άπόλυτη. — Θ' αγοράσώ ένα μεγάλο αριθμό με- τοχών τής «Εταιρείας Πετρελαίων τής Γουατεμάλας». Ύστερα θα τις πείσω όλες μαζί στην αγορά, με έξευτελιστική τιμή. Θά προκαλέσω κατακύλημα τής αξίας τους, πανικό, και θα τόν διατηρήσω όσο χρειαστή, γιά να φτάση σέ κρίσιμη θέσι ό Λουβερσάν. — Πολύ καλά. Σας δίνω έδώ κάμποσα τσέκ. Νά και ή διεύθυνσι μου στην έξοχή, καθώς κι' ή διεύθυνσι τής επιχείρησέ μου στη Νέα Υόρκη. Ξοδέψετε όσα θα χρεια- στούν, χωρίς κανένα περιορισμό! — 'Ο τραπεζίτης κούνησε καταφατικά τó κεφάλι του. Ύστερα, άφού σκέφθηκε λίγο, είπε: — Πρέπει να περιμένετε πώς ό Λουβερ- σάν, όταν ιδή ότι κινδυνεύει, θα καταφύγη σέ σας, γιά νέα κεφάλαια. — Αυτό άκριβώς περιμένω! ψιθύρισε ό Λαρόκ. Χαιρέτησε ύστερα τόν τραπεζίτη κι' έ- φυγε. Τis έπόμενες δεκαπέντε μέρες δέν εξα- νείδε τόν ντ' Αντριώ. Συναντούσε όμως καθημερινώς τó Λουβερσάν. Έκείνος φρόν- τιζε να τόν κρατήσει ένήμερο τής καταστά- σεως τής «Εταιρείας Πετρελαίων», γιά να τόν ξεγελάει προφανώς με ψευδαισθήσεις. 'Ο Λαρόκ προσπαθούσε να διαβάσει στη φυσιογνωμία του τήν αλήθεια που τού έ- κρυβε. Τis πρώτες μέρες, δέν διέκρινε τί- ποτε. Ύστερα όμως ό Λουβερσάν έγινε ξα- φνικά, νευρικός και ευερέθιστος. — Ένα πρωί, ό Ροζέ τόν βρήκε χλωμό και καταταραγμένο. Όταν τόν ρώτησε, εκείνος δέν έπιχείρησε ν' άνηθή. — Καταστραφίκαμε! είπε. «Η μάλλον, καταστράφηκα εγώ, γιατί έσείς είσαστε πλούσιος και θα συνέλθετε εύκολα. Η έπι- χείρησι τών πετρελαίων ναύαγησε... Όλο τó Χρηματιστήριο μου κήρυξε τόν πόλεμο... Ά, τούς παληανθρώπους! Πώς θάβελαι να τούς λυώσω μέσ' στα δυά μου χέρια!... » Δέν σας κρύβω τίποτε, έφόσον θα τά

μάθετε όπωσδήποτε άπ' άλλου! Κι' ύστε- ρα, έχετε βάλει πολλά λεφτά σ' αυτή τήν επιχείρησι. Ήταν καθήκον μου να σας ει- δοποιήσω. — 'Ο Λαρόκ προσποιήθηκε τόν άνήσυχο. — Μά πώς έγινε;... ρώτησε. Αυτή ή δου- λειά φαινότανε τόσο άραία, τόσο βετική, με μεγάλα και γρήγορα κέρδη... Έτσι δέν μούχατε πη; — Κι' όμως ναυάγησαν όλα, καταστρά- φηκαν, σας λέω!... — Πώς συνέβη αυτό; Έξηγήστε μου!... — 'Ο Λουβερσάν τού έδωσε τις εξηγήσεις, άφρίζοντας από μανία και σφίγγοντας τις γροθιές του: Ένώ ή δουλειά πήγαινε θαυ- μάσια, προσφέρθηκαν ξαφνικά άφθονες με- τοχές τής επιχείρησέως στο Χρηματιστή- ριο κι' έπιασε ραγδαία ή τιμή τους. Έπρε- πε να τις αγοράσουν, να προκαλέσουν και πάλι τήν άνατίμησι τους. Μά χρειαζό- ταν λεφτά γι' αυτό, πολλά λεφτά. Η συννομία αυτή γινόταν από γραφεία του Λουβερσάν, στην όδó Μπερζέρ. 'Ο χρ; ματιστής πηγαίνονερχότανε νευρικά μέσα σ' ένα δωμάτιο κομψά έπιπλωμένο, όμοιο μάλ- λον με σαλόνι, παρά με γραφείο επιχείρη- ματι. Σταμάτησε ξαφνικά μπροστά στο Λαρόκ και πρόσθεσε: — Άκούσατε;... Θάνατι ή καταστροφή μου... άν δέν με βοηθήσετε... Μου χρειάζον- ται λεφτά, λεφτά! Κι' έχωνε τά νύχια του στις χούφτες του. 'Ο Λαρόκ έμεινε ήρεμος. Κούνησε τó κε- φάλι του κι' απάντησε: — Ναι, τ' άκούσα. Θέλετε λεφτά... — Μπορώ να βασισθώ σέ σας... δέν είν' έτσι; Αυτοί που θέλουν να παίξουν εις βρά- ρος μου στο Χρηματιστήριο, θα τó πληρώ- σουν άκριβά! Θα γελάση καλλίτερα όποιος γελάσει τελευταίος! — 'Ο Λαρόκ εξακολουθούσε να κουνά τó κεφάλι του. — Δέν θα μπορέσω, δυστυχώς, δήλωσε. Θά ξέρετε τήν παροιμία που λέει: «Ό- ποιος καμή με τó χυλό, φούσκει και τó για- ούριτι». Εγώ λοιπόν κάμω με τó χυλό... — 'Ο Λουβερσάν χλωμάισε και δάγκασε τó χείλη του, τόσο που κόντεψε να τά μά- τωσι. — Μά, σας τó ξαναλέω, ή επιχείρησι είναι χαμένη τελείως, άν δέν με βοηθήσετε! — Έπείνε. — Θά λυπηθώ πολύ, αλλά... — Μά γιατί; Γιατί;... Με μιὰ χρηματι- κή ένίσχυσι εκ μέρους σας, σώζεται ή κα- τάστασι. Θά μπορέσω ν' άντιμετωπίσω τόν πόλεμο τών συνασπισμένων έχθρών μου. — Δέ με πείσατε με τά επιχειρηματά σας. — Τί μπορώ λοιπόν να σας πω γιά να σας πείσω;... Άν έπρόκειτο μόνο γιά τήν περιουσία μου, δέ θα σας παρακαλούσα έτσι. Έδώ όμως κινδυνεύει ή τιμή μου! Θά χρεωκοπήσω... θα με κλείσουν στη φυλακή! Τó καταλαβαίνετε, κύριε Φάρνευ; — 'Ο Λαρόκ τόν άκούε και τόν κύτταζε προσπαθώντας να ελχρήση ως τά άδυτε τής κλειστής καρδιάς του. Δέν ήταν βέβαιος γιά τήν έννοχή αυτού του ανθρώπου. Ίσως και νάταν άθώος. Κι' όμως δέν τόν συγκινούσαν τά παρακάλια του... Κανένα άπ' τά λόγια του δέν έφτανε ως τήν ψυχή του!... Τού φαινότανε πώς ό Λουβερσάν είχε πε- ρισσότερο τρόπο, παρά πεποίθησι, κι' ότι δέν λυπότανε πολύ βαθεία γιά τόν κίνδυνο τής τιμής του. Η ματιά του ήταν γεμάτη μίσος άμείλι- κτο!... Στα μάτια του λάμπανε άδάμαστα πάθη!... Σέ κάθε ήρεμη άρνησι τού Λαρόκ, μισά- νοιγε τά χείλη του, δείχνοντας τά δόντια του, μ' ένα νευρικό μορφασμό θυμωμένου άγριμιού... και κύτταζε τó συναμιλητή του με μανία και άπληστία... Έκείνος τόν άφισε να μιλά γιά πολύ. Στο τέλος, φάνηκε πως είχε μισποισθή. Δέν είπε άκόμη τó ναι, άλλ' απάντησε: — Πρέπει να τó σκεφθώ... Όσο κι' άν είμαι πλούσιος, μού κοστίζει να χάσω τό- σα λεφτά... Δέν ξέρω εγώ άπ' τις δουλειές του Χρηματιστηρίου. Έδωσα πίστι στις ύ- ποσχέσεις σας, στη βεβαιότητα που είχα- τε πως θα έπιτύχετε. Μά διστάζω να ξα-

νοιχτώ άκόμα πιο πολύ... Πρέπει να σκε- φθώ. — Μά δέν ύπάρχει πιά καιρός γιά να σκεφθήτε! Πρέπει να τ' άποφασίσετε άμέ- σως. — Κι' άν άκόμα έπαίρνα τώρα τήν από- φασι, δέν θα μπορούσα να σας δώσω τó ποσόν πρίν περάσουν τρεις-τέσσερες ήμέ- ρες... Άλήθεια, πόσα χρειάζοσαστε γιά να τά βγάλετε πέρα; — 'Ο Λουβερσάν δίστασε. Ύστερα πήρε θάρρος κι' απάντησε, μισοκλείνοντας όμως τά μάτια του, γιά να μην ιδή ό άλλος τήν άπληστη λάμψη τους: — Είναι άπαραίτητο ένα έκατομμύριο. — 'Ο Ούίλλιαμ Φάρνευ δέν άνασκήρτησε κα- θόλου. 'Ο Λουβερσάν άνάσανε μ' άνακού- φισι, και στέγνωσαν ό χοντρές στάλες ή- δρώας άγωνίας, που είχαν βρέξει τó μέτω- πό του. — Πολλά είναι, είπε ό ψευτο- Άμερικα- νός. Μά περίμενα πως θα ζητούσατε άκόμα περισσότερα. Τελος πάντων, θα τó σκεφθώ. — 'Ο Λουβερσάν έκαμε μιὰ άπελπισμένη χειρονομία. — Σέ πόσες μέρες θα σας χρειαστούν αυτά τά λεφτά; ρώτησε ό Λαρόκ. — Σέ τέσσερες, τó άργότερο. — Θάχετε λοιπόν ως τότε τήν απάντησι μου. — Ό, θα τ' άποφασίσετε! Δέν μπορεί να γίνη άλλωθί!... — Δέν σας λέω ούτε ναι ούτε όχι... Έ- λάτε να με βρήτε σπίτι μου, σέ δυά μέρες... δηλαδή τó Σάββατο... — Πού; Στο Παρίσι, στην όδó Άμστερ- νταιμ; — Όχι. — Έκτός άπ' τήν όμορφη Άσπρη Βίλλα, ό Ροζέ είχε κι' ένα κομψό διαμέρισμα στο Παρίσι. Δέν είχε πη στο Λουβερσάν που έμεινε, στην έξοχή. Δέν ήξερε ό χρηματι- στής, παρά μόνο τó διαμέρισμα τής όδού Άμστερνταιμ, όπου είχε πάει συχνά. — Έξ άλλου, ό Λαρόκ είχε νοικιάσει τó σπίτι εκείνο τού Βιλ-ντ' Άβραί, όπου εί- χε γίνει άλλοτε ή δολοφονία τού Λαρουέτ, και τó οποίο είχε μείνει άκατοίκητο από τότε, άκριβώς γι' αυτό τó λόγο. Δέν είχε κάμει καθόλου λόγο στην κόρη του γι' αυ- τή τήν έννοικίασι. — Πού θα σας δώ λοιπόν; ρώτησε ό Λουβερσάν. — Στο έξοχικό μου σπίτι... απάντησε ό Ούίλλιαμ Φάρνευ. Μια φανερή και άκατανίκητη ταραχή τόν έμπόδιζε να συνεχίση. Στήλωσε τά μάτια του στο Λουβερσάν. — Όπως ξέρετε, ζω πολύ άπλά, αγαπή- τέ μου φίλε. Είμαι μόνος, δίχως οικογένεια, χωρίς πολλές ανάγκες. Βρήκα λοιπόν και νοίκιασα, ένα συμπαθητικό σπιτάκι στο Βιλ-ντ' Άβραί, γιά να περάσω εκεί τó καλοκαίρι. — Μ' άρέσει τó Βιλ-ντ' Άβραί. Έχει δροσιά, νερό, δέντρα... Και τó σπίτι είναι μοναχικό, όπως τó θέλω. Σας δίνω λοιπόν εκεί ραντεβού, γιά τó Σάββατόβραδο. Θά- μαι σπίτι μου άπ' τ' άπόγεμα τού Σαβ- βάτου. Δέν θα βγώ καθόλου, θα σας πε- ριμένω... Παρ' όλη τήν αυτοκυριαρχία του, ό Λου- βερσάν ταραχθηκε στην αρχή. Τό όνομα εκείνου τού Βιλ-ντ' Άβραί τόν είχε συγκλονίσει, σαν ηλεκτρική έκκένωσι. Είχε στεγνώσει τó σάλιο του. — Πού άκριβώς μένετε; πρόφερε με κό- πο, με φωνή άλλωθωμένη. Τό Βιλ-ντ' Ά- βραί είναι μεγάλο. — Δέν έχει αριθμό τó σπίτι μου, αλλά μπορείτε εύκολα να τó βρήτε. Ξέρετε τó μέρος; — Όχι, απάντησε ό Λουβερσάν προσπα- θώντας να ξαναβρή τήν ψυχραιμία του. Πέ- ρασα μόνο κάποτε από κεί μ' αυτοκίνητο... έδώ και πολλόν καιρό... — Δέν θα δυσκολευθήτε... Ζητήστε να σας δείξουνε τήν όδó Παρισίων. Όταν φτά- σετε στην άκρη τής, κοντά στο δάσος, τó τελευταίο σπίτι δεξιά είναι τó δικό μου... 'Ο Λουβερσάν είχε χλωμάσει φριχτά. Τά μάτια του είχαν γεμίσει τρόμο. 'Ο Λα- ρόκ τόν κύτταζε... — Είναι γνωστό άλλωστε αυτό τó σπίτι, συνέχισε. Φαίνεται πως, πρίν από πολλά χρόνια — δεκαπέντε ή είκοσι, δέν ξέρω

άκριβώς — έγινε εκεί ένα έγκλημα... Δο- λοφονήθηκε ένα γεροντάκι. Κι' από τότε τó σπίτι πήρε τ' όνομά του: Τό λένε «τó σπίτι του Λαρουέτ». Όποιον κι' άν ρωτήσετε, θα σας τó δείξω... Τά πόδια τού Λουβερσάν λυγίζανε. Κά- θισε βαρεία σέ μιὰ πολυθρόνα. Τό μέτω- πό του είχε μουσκευτή και πάλι από ιδρώ- τα, που τόν σκούπιζε μηχανικά με τήν ά- νάποδη τού χεριού του. — Τί έχετε; τόν ρώτησε ό Ροζέ, που τόν παρακολουθούσε. — 'Ο Λουβερσάν ξανασηκώθηκε άπότομα. — Τίποτα... είπε. Έχω έκνευρίσθ ή- γάκι άπ' όλ' αυτά που συμβαίνουν... Ό- μολογώ πως ποτέ δέν είχα βρεθί σέ τόσο κρίσιμη θέσι, κι' αυτό με ταραίζει... Συχω- ρέστε με άν σας κουράζω, αλλά θα σας παρακαλέσω να μου έπαναλάβετε τή διευ- θυνσι σας... — Στο Βιλ-ντ' Άβραί, όδός Παρισίων, τελευταίο σπίτι δεξιά, κοντά στο δάσος... τó σπίτι τού Λαρουέτ. Μ' αυτά τά στοι- χεία, είν' άδύνατο να κάνετε λάθος. — Τό Σάββατο λοιπόν;... — Ναι, τó Σάββατο. — Και θάχω μιὰ όριστική απάντησι; — Ναι, θάμαι σέ θέσι τότε να σας τή δώσω. — Εύνοϊκή; — Αυτό, δέν σας τó έγγωμαι. Θα σκε- φθώ... θα δώ... — Κύριε Φάρνευ, σας ίκετεύω γιά τε- λευταία φορά!... — Ένα έκατομμύριο είναι πολλά λεφτά. — Ό, είναι τόσο λίγα γιά σας!... Σας τó ξαναλέω: Θά μου σώσετε τή ζωή και τήν τιμή. — Τελος πάντων, θα δώ, σας είπα... Μπορείτε να έλπιζέτε... Κι' ό Φάρνευ σηκώθηκε να φύγη. 'Ο άλ- λος τόν συνάδεψε ως τήν πόρτα. Ύστερα, όταν βρέθηκε μόνος, έμεινε όρθιος μιὰ στι- γμή, σκυθρωπός, με τά μάτια χαμηλω- μένα. — Βιλ-ντ' Άβραί... ψιθύρισε. Όδός Παρισίων!... Τό σπίτι τού Λαρουέτ!... Τό πεπρωμένο με ξαναφέρνει εκεί, ύστερα από δώδεκα χρόνια!... 'Ο Ροζέ Λαρόκ δέ γύρισε εκείνο τó βράδυ στην Άσπρη Βίλλα. Είδοποίησε μ' ένα τηλεγράφημα τήν κόρη του, γιά να μην άνησυχή, κι' έφυγε ύστερα γιά τó Βιλ-ντ' Άβραί. Δέν είχε κατοικήσει άκόμη καθόλου στο σπίτι εκείνο που είχε νοικιάσει. Κι' ήθελε να βρεθί εκεί τουλάχιστον δυά μέρες πρίν τόν έπισκεφθί ό Λουβερσάν. Οι κληρονόμοι τού Λαρουέτ είχαν πάρει τά έπιπλα. Άλλ' ή έπιπλωσι τού δωματίου όπου είχε γίνει τó έγκλημα — κι' όπου τόν είχαν φέρι σ' αντιπαράστασι με τó θύμα — είχε μείνει άποτυπωμένη ανεξά- λειπτα στη μνήμη τού Λαρόκ, σαν νάταν κάτι χρετινό... Ξανάβλεπε άκόμη τά δυά άνοιχτά παρά- θυρα, άντίκρυ στα παράθυρα και στο μπαλ- κόνι τού τότε σπιτιού του. Ξανάβλεπε τó μικρό γραφείο, κοντά στον τοίχο τού βί-

θους, άπέναντι στην πόρτα άπ' όπου είχε μπη ό δολοφόνος... Ξανάβλεπε στή μέση τó τραπέζι, που είχε άναποδογυρίστ άπ' τήν πάλη τού Λαρουέτ με τó φονιά... Είχε μπορέσει λοιπόν εύκολα ν' άπομι- μηθί και πάλι τήν έπιπλωσι αυτής τής κά- μαρας — τής μόνης που είχε δει: Άφού γνώριστκε με τó Λουβερσάν, φρόντισε να τού στείλουν εκεί ένα γραφείο από άκα- ζού, ένα στρογγυλό τραπέζι, μερικές πολυ- θρόνες με βελούδο (σαν τού Λαρουέτ) και δυά-τρία χάλκινα καντηλιέρα. Έδωσε στο δωμάτιο αυτό τήν όψι τού κατοικημένου, σκορπίζοντας έδώ κι' εκεί έ- φημεριές, ρίχνοντας καμένα σπρίτα. Κι' άποτσιγάρα μέσα στα σταχτοδοχεία. Τά ρολόϊ λειτουργούσε, πάνω στο τζάκι. Στα παράθυρα κρέμονταν μακριές κουρτίνες. Και στο γραφείο ύπήρχαν χαρτιά, κοντυλο- φοροί, μελάνι, φάκελλοι, καρφίτσες... Η κυρα-Ντονταιν — ή ίδια εκείνη πα- ραδουλεύτερα που είχε βρή, έδώ και δώ- δεκα χρόνια, τó πτώμα τού Λαρουέτ—είχε σκουπίσει, ξεσηκώσει και συγυρίσει όλο τó σπίτι. Δέν είχε παραλείψει, φυσικά, να διηγη- θή στο Λαρόκ τήν ιστορία τού Λαρουέτ. Άν είχε ξεχάσει αυτός τις λεπτομέρειες, θα τού τις υπενθύμιζε εκείνη... 'Ο Ροζέ ένιωσε μιὰ βαθεία μελαγχολία, όταν ξαναβρέθηκε στο Βιλ-ντ' Άβραί. Είχε να πάει εκεί άπ' τήν ήμέρα που έπι- σκεφθηκε τόν τάφο τής γυναίκας του — και που τού φάνηκε πως είδε τήν κόρη του, τή Σουζάν! Όταν βράδυασε, άκούμπησε τούς άγκώ- νες του στο παράθυρο και κύτταζε γιά πολ- λή ώρα τήν άντικρυνή βιλλίτσινα, όπου είχε περάσει τόσο εύτυχισμένα χρόνια με τή γυναίκα του και τó παιδί του... Ξαναγύριζαν στο μυαλό του χίλιες λε- πτομέρειες αυτής τής ευτυχίας, που τήν είχε διακόψει ξαφνικά ένας κεραυνός. Ξανάβλεπε τή γυναίκα του, γλυκεία και χαριτωμένη, να τόν περιμένει κάθε βράδυ με τήν ίδια άνυπομονησία. Ξανάβλεπε τήν κόρη του, χαρούμενη, γελαστή και καλή σαν τή μη- τέρα τής. Τήν ξανάβλεπε τώρα, όπως άλ- λότε, τις Κυριακές που έμεινε σπίτι του κι' έπαιζε μαζί τής, τρέχοντας άνάμεσα στα λουλούδια. Κι' άκούγε καθαρά — σαν νάρχόταν άπ' τó άντικρυνό σπιτί, τó θαμένο μέσ' στο νυχτερινό σκοτάδι — μιὰ φωνή κρυστάλλινη που τραγουδούσε ένα παιδιάστικο τραγου- δάκι!... Ήταν τόσο έντονη ή άναπόλησι, τόσο ζωντανή, ώστε έσκυψε μηχανικά τó κεφάλι του προς τά έξω γιά ν' άκούση καλλίτερα. Μά ή κίνηση αυτή τόν άπέσπασε άπ' τις όνεροπολήσεις του. Άναστήναζε βαθεία τις ψιθύρισε: — Άλλοίμονο! Όλ' αυτά δέν ύπάρχουν πιά... δέν θα ξαναγυρίσουν ποτέ!... Ό θάνατος, τó αίμα, ή ντροπή, πέρασαν από πάνω τους και τά σβύσανε... Άπομακρύνθηκε άπ' τó παράθυρο. Τού

— Έν τάξει! Μπορείτε να τó ξανασυναρμολογήσετε!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

φαίνονταν πώς ένα σκληρό χέρι εσφίγγει και βασανίζει αλύπητα την καρδιά του. Προσπάθησε να σκεφθεί κάτι άλλο. Θέλησε να πλαγιάσει στο κρεβάτι που του είχε στρώσει η κυρα-Ντουνταίν, μα ο ύπνος δεν έρχόταν...

Όλα τα περασμένα περνούσαν μπροστά από τ' ανοιχτά μάτια του. Τέλος, σκέφθηκε, ντύθηκε και βγήκε έξω. Όταν βρέθηκε στο δρόμο, μονολόγησε: — Πού πάω; Τρελλάθηκα;... Ναι, σίγουρα θάχω τρελλάθω, αφού ζητώ να πο- νέσω!

Κατέβηκε προς τη μικρή λίμνη. Ο κήπος της Βίλλας Μονταλάι άπλωνόταν ως την όχθη της. Προς το μέρος εκείνο, υπήρχε μία πόρτα ξεκλειδωτή. Ο Λαρόκ μπήκε από εκεί στον κήπο.

Η Βίλλα Μονταλάι είχε μείνει ξενοίκιαστη. Καμείς λοιπόν δε μπορούσε να δει το Λαρόκ να στριφογυρίζει στα έρημα δρομάκια του κήπου. Τα αγριόχορτα είχαν φυτρώσει παντού.

Ο Λαρόκ κάθισε σ' ένα πάγκο, σε μία γωνία, και βυθίστηκε σε όνειροπολήσεις.

Πάσες καταστροφές είχαν μεσολαβήσει, απ' την ημέρα που είχε αφήσει τον κήπο εκείνο, τον τόσο περιποιημένο κι ανθισμένο, ως σήμερα που τον ξανάβλεπε, παραμελημένο κι αξιοθρήνητο!

Τέτοια ήταν κι' η κατάσταση της καρδιάς του: Άλλοτε γεμάτη ζέση κι' ελπίδα, σήμερα νεκρή κι' άτελειομένη!

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του. Σηκώθηκε κι' άρχισε να προχωρή με μεγάλα βήματα, για ν' αντιδράσει σ' αυτή την αδυναμία.

Έφτασε κοντά στο σπίτι, δίχως να το καταλάβει.

Ω, πόσο θάθελε να μπη μέσα — Έστω και κρυφά, σαν κακοποιός — εκεί που έμεινε άλλοτε σαν αγαπητός αφέντης κι' όπου τον υποδέχονταν με φωνές χαράς!

Εσπρώξε την εξώπορτα. Τη βρήκε, φυσικά, κλειδωμένη.

Η πόρτα όμως της κουζίνας ήταν μονάχα συρτάκι από μέσα, και τού φάνηκε πως μ' ένα δυνατό σπρώξιμο ο σύρτης θα υποχωρούσε. Πραγματικά, την εσπρώξε γερά, την τράνταξε και την άνοιξε.

Η καρδιά του χτυπούσε άταχτα.

Πέρασε το κατώφλι, ανέβηκε τη σκάλα. Μέσ' στο σκοτάδι, με τα κλειστά παράθυρα και τις καταβασμένες κουρτίνες, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα. Ήσαν όμως τόσο ζωντανές οι αναμνήσεις του, ώστε δεν μπορούσε να γελαστεί...

Εκεί βρισκόταν το σαλόνι, όπου ευρίσκε σχεδόν πάντα τη γυναίκα του, στο γυρισμό του, να κεντάει ή να διαβάει, κοντά στη Σουζάν που έπαιζε ή μελετούσε το μάθημά της.

Εκεί, η τραπέζια. Πιο πέρα η κάμαρα της γυναικας του — η κάμαρα όπου είχε πεθάνει η Άνριέτ.

Εβγαλε το καπέλό του, σαν ναμπαινε σ' έκκληση, και γονάτισε κοντά στο κρεβάτι. Τα χέρια του αναζήτησαν μηχανικά άλλα χέρια, ανύπαρκα. Κι' αυτή τη φορά τρέσανε τα δάκρυά του...

— Φτωχή μου Άνριέτ!... μουρμούρισε. Καλή κι' όμορφη Άνριέτ μου, που σ' αγαπούσα τόσο!...

Διέσχισε πάλι το σαλόνι και μπήκε στο γραφείο του. Εκεί έγραζότανε, συχνά ως άργα, τα βράδια, όταν κοιμόνταν η γυναίκα του κι' η Σουζάν — γιατί δεν τού έφτανε η μέρα όλη για τις δουλειές του. Ή προτελευταία νύχτα που είχε περάσει εκεί, ήταν τόσο προμερη, τόσο απελπιστική, με την προσμονή της καταστροφής, της χρεωκοπίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Βαπτίσεις

Την Κυριακή 13 Μαΐου 1956 ή κ. Πελαγία Σ.Τ. Τελώνη ανέθεσε εκ της κολυμβήθρας το χαριστικό κορίτσι του κ. Αθανασίου Τελώνη, όνομασας αυτό Εδωθία. Είς τους εύχαις γονείς εύχαιμα να τους ζήσει.

Σ.π. Μπ.

Με τη βοήθεια των φίλων τους, οι δύο νέοι έκλεισαν τις κοπέλλες από τα χέρια των συνοδών τους.

Οι «λέσχές άπαγωγών» ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Παράδοξες οργανώσεις του 18ου αιώνα

Από τότε που οι άνθρωποι άρχισαν να νοιώθουν τον έρωτα — μ' άλλα λόγια από τότε που υπάρχουν — η άπαγωγή είναι η καλύτερη λύσι, στην οποία καταφεύγουν οι έρωτευμένοι, όταν δεν μπορούν να κερδίσουν άλλοιώς την αγαπημένη τους.

Ήταν μάλιστα μία έποχή, που οι άπαγωγές κοριτσιών με σκοπό το γάμο, ήταν οργανωμένες επιχειρήσεις και αποτελούσαν πραγματικές εκστρατείες από τα μέλη ώριμων λεσχών, που τα ένωνε αυτός ακριβώς ο σκοπός.

Κατά τη διάρκεια του 18ου αιώνα, υπήρχαν σε πολλές περιοχές της Ίρλανδίας ειδικές λέσχές άπαγωγών, που τις αποτελούσαν κυρίως οι γυναικες άριστοκρατικών οικογενειών. Σύμφωνα με τους νόμους της χώρας αυτής, ο πρωτότοκος γιός κληρονομούσε το μεγαλύτερο μέρος — και συχνά όλη την πατρική περιουσία — και τα υπόλοιπα παιδιά έπαιρναν ελάχιστα πράγματα, όταν τάπαρναν κι' αυτά...

Όπως ήταν φυσικό, λοιπόν, οι γονείς που είχαν κόρες με προίκα, προτιμούσαν να κυνηγούν τους πρωτότοκους γιούς και άγνοούσαν έντελώς όσους δεν είχαν ελπίδες να πάρουν μερίδιο από την πατρική περιουσία.

Για τους τελευταίους πάλι, η καλύτερη λύσι που άπόμεινε, για να φτιάξουν τη ζωή τους και να ξεχρεώσουν, ήταν να κάνουν έναν καλό γάμο. Και έπειδή δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν μία πλούσια νύφη με το καλό, φρόντιζαν να την άπαγάγουν!

Μάλιστα, για να κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους, οργανώσαν τις περιφημες στον χώρο τους «λέσχές άπαγωγών», που για μεγάλα χρονικά διαστήματα έγιναν ο φόβος και ο τρόμος όσων είχαν κόρες τις παντρεύει.

Με τον καιρό, η συμμετοχή σε μία τέτοια ομάδα έγινε μία σοβαρή επαγγελματική άπασχόλησι για τους ευγενείς της Ίρλανδίας. Οι λέσχές είχαν αξιοθαύμαστη όργανωσι. Κάθε καινούριο μέλος, ώρριζόταν ότι θα έκανε, ό,τιδήποτε για να βοηθήσει ένα άλλο μέλος, που θα αποφάσιζε να κλέψει μία κοπέλλα.

Οι νεαροί άριστοκράτες φρόντιζαν να παρενδύονταν στις δεξιότητες και σε όλες τις δημόσιες συγκεντρώσεις, όπου μπορούσαν να συναντήσουν τις κόρες των πλούσιων οικογενειών, που φρόντιζαν με κάθε τρόπο να τις πλουσιάζουν και να κινούν το ενδιαφέρον τους.

Οι λέσχές δεν άφιναν τίποτα στην τύχη και γι' αυτό τοποθετούσαν σε όλα σκεδόν τα πλούσια σπιτία με κορίτσια της παντρειάς υπέρτες, που ήταν άφοσιωμένοι σ' αυτούς και τους έδιναν χρήσιμες πληροφο-

ρίες. Έτσι, όταν ένα από τα μέλη άποφάσιζε να κλέψει μία κοπέλλα — άλλοτε με τη συγκατάθεσι της και συχνότερα χωρίς εκείνη να ξέρη τίποτα — είχε στα χέρια του λεπτομερείας πληροφορίες για τη διαρρύθμισι του σπιτιού, τις συνθήκες των ένοικων του και κάθε τι που θα τον βοηθούσε να φέρει σε πέρας το σκεδίο του.

Με την άρτια όργανωσι τους και τις συλλογικές ενέργειές τους, οι λέσχές αυτές εξεπληρώναν συνήθως τον προορισμό τους. Ή δρσι τους είχε μεγάλη επιτυχία όχι μόνο ανάμεσα στις κόρες των άριστοκρατικών οικογενειών, αλλά με τον καιρό εξαπλώθηκε και στις κόρες των πλούσιων κτηματιών. Τα κρούσματα άκουσιών άπαγωγών έγιναν τόσο συχνά, ώστε οι ευγενείς άπαίτησαν και πέτυχαν να θεωρηθεί η άκούσια άπαγωγή μιάς γυναίκας σαν έγκλημα και να τιμωρηθεί με θάνατο.

Ο νόμος αυτός ανέκοψε κάπως την δράσι των λεσχών, χωρίς όμως και να την σταματήσει έντελώς, γιατί οι νεαροί ευγενείς εύρισκαν άπειρους τρόπους να ξεφύγουν από τις συνέπειες του νόμου.

Έρμινεύοντας π. χ. κάποιον παλιό, αλλά εν ισχύ νόμο, υποστήριζαν, ότι αν μία γυναίκα άπνιγε τον άνδρα, εκείνος δεν είχε καμία ευθύνη άπέναντι στο νόμο.

Έτσι, όταν έκλεβαν μία κοπέλλα, την έβαζαν να καθήσει στη σάλλα του αλόγου τους και εκείνοι καθόντουσαν από πίσω, φροντίζοντας να τους δούν μερικοί άξιόπιστοι μάρτυρες και να φανεί έτσι ότι ο άνδρας ήταν το θύμα!...

Με παρόμοια τεχνάσματα και χάρις στο γεγονός ότι ήταν πάντοτε έτοιμοι να καταφύγουν σε σκληρά μέτρα για να πετύχουν το σκοπό τους, οι νεαροί άπαγωγείς εξασφάλιζαν σχετικά εύκολα την άτιμωρησία, ως τον καιρό που δύο Ίρλανδοί ευγενείς πλήρωσαν με τη ζωή τους την άπαγωγή των θυγατέρων μιάς πλούσιας χήρας.

Οι δύο κοπέλλες ήταν η Κάθριν Κέννεντυ, που συνδέθηκε με τον Γκάρρετ Μπάρν και η άδελφή της Άννα, που συνδέθηκε με τον φίλο του Μπάρν, Τζαίμς Στρέννιτς. Οι δύο φίλοι, ήταν μέλη της ίδιας λέσχης άπαγωγών, και έπαιρναν ότι η χήρα Κέννεντυ δεν έπρόκειτο να τους δειχτεί για γαμπρούς, εξ αίτιας της κακής τους φήμης από τις καταθέσεις τους στον γυναικόκοσμο και τις συνεχείς μονομαχίες τους.

Η μόνη λύσι που σκέφτηκαν, ήταν να πάρουν δια της βίας τις δύο πολύφερνες νύφες, που δέχτηκαν το σκεδίο τους. Ή άπαγωγή ώριστηκε για τις 14 Απριλίου 1779, όποτε η χήρα Κέννεντυ, οι κόρες της και μερικοί φίλοι τους θα παρακοιλούσαν μια θεατρική παράστασι σε μία γειτονική πόλι.

Λίγο πριν από την κανονισμένη ώρα, όμως, η Κάθριν και η Άννα άλλαξαν γνώμη και μίλησαν στη νύμφα τους για τα σκεδία τους. Η χήρα ζήτησε τη βοήθεια των φίλων της και όλοι μαζί κλεισθηκαν σ' ένα σπίτι, για να άποφύγουν το μπλέξιμο με τους έπικινδυνους νεαρούς.

Άλλα ο Μπάρν και ο Στρέννιτς, μαζί με άρκετους άπληκμένους φίλους τους, μπήκαν δια της βίας στο σπίτι και πήραν τις δύο άδελφές από τα χέρια των συνοδών τους.

Τα δύο ζευγάρια ξεκίνησαν άμέσως για μία άλλη έπαρχια της Ίρλανδίας, συνοδεύμενα από τα μέλη της παράνομης όργανώσεως, που είχε αναλάβει να τους προστατεύει. Για να μην τους ανακαλύψουν, ταξίδευαν συνεχώς και έκαναν τους γάμους τους σ' ένα χωριό που σταμάτησαν για μία νύχτα.

Στο μεταξύ, όμως, η Κάθριν και η Άννα μετάνοισαν και ζήτησαν να διαλύσουν τους γάμους τους, αλλά οι δύο νέοι τις άνάγκασαν με σκληρότητα να υποταχθούν. Ύστερα από περιπλανήσεις πέντε έβδομάδων, οι φυγάδες έπαισαν πάνω σε μία ομάδα φίλων της οικογενείας Κέννεντυ, που είχαν έσοικωθεί να τους κυνηγήσουν. Οι δύο άδελφές ξαναγύρισαν στο σπίτι τους και οι άνδρες τους κλεισθηκαν στη φυλακή.

Στη διάρκεια της δίκης που έγινε, φόρτωσαν τους δύο νέους με κατηγορίες και ή στάσι τους συνετέλεσε στο να καταδικαστούν σε θάνατο.

Η κοινή γνώμη όμως είχε τηρήσει μία άνεκτική στάσι άπέναντι στους άπαγωγείς και ο περισσότερος κόσμος ζήτησε να μην εκτελεστοή ή άπόφασι του δικαστηρίου. Τελικά, ο Μπάρν και ο Στρέννιτς πέθαναν στην άγχόνη και ή καταδίκη τους άποτέλεσε μία σοβαρή προειδοποίησι για τα μέλη των «λεσχών άπαγωγών», που σιγά-σιγά διαλύθηκαν κι' έτσι οι έρωτευμένοι άρχισαν να καταφεύγουν στις άτομικές άπαγωγές και πάλι, αλλά πιο σπάνια.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

Υλικά:

- 300 δράμια περίπου άρνι.
- 2 κρεμμυδιά κομμένα σε λεπτές φέτες.
- 150 δράμια τομάτες ή ένα φλυτζάνι τσαγιού χυμό τομάτας.
- Άλάτι και πιπέρι.
- 2 φλυτζάνια τσαγιού νερό.
- 1 όκα πατάτες.
- 1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο.

Εκτέλεσις:

Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΣΤΑ

Υλικά:

- 300 δράμια άρνι (μπούτι ή σπάλα).
- Βούτυρο, άλάτι και πιπέρι.
- 2 κουταλιές τομάτα (πελτέ), ή 150 δράμια τομάτες φρέσκες.
- 3 φλυτζάνια τσαγιού πάστα κριθαράκι ή μακαρονάκι κοφτό.
- 8 1/2 φλυτζάνια τσαγιού νερό ή ζωμός κρέατος.

Εκτέλεσις:

Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το κοκκινίζετε ελαφρά, με λίγο βούτυρο, μέσα σε γιουβέτσι. Κατόπιν προσθέτετε τον πελτέ της τομάτας, άραιωμένο σε νερό, ή τις τομάτες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους και τις κόψετε σε κομματάκια. Προσθέτετε επίσης άνάλογο άλάτι και, εάν θέλετε, λίγο πιπέρι. Το άφινετε να σιγοβράσει σε σιγαλή φωτιά, ή να σιγοψηθεί σε μέτριο φούρνο ως ότου το κρέας μαλακώσει και μείνει με ελάχιστη σάλτσα. Τότε ρίχνετε το νερό, ή, αν έχετε, ζωμό κρέατος ζεστό και, όταν πάρη βράσι, προσθέτετε την πάστα. Άνακατεύετε το φαγητό και το άφινετε να σιγοβράσει, σκεπασμένο σε φωτιά μέτρια, ή έσοκπο σε μέτριο φούρνο. Όταν η πάστα γίνει ελαφρώς άπορροφηή όλο το ζωμό, την περιχύνετε με λίγο καυτό βούτυρο.

ΑΡΝΙ ΚΑΠΑΜΑ

Υλικά:

- 1 όκα περίπου κρέας (μπούτι ή σπάλα).
- Άλάτι, πιπέρι και άλεύρι.
- 1 φλυτζάνι τσαγιού περίπου βούτυρο.
- 1 ποτήρι κρασί άσπρο άρετοίνο.
- 1/2 όκα τομάτες φρέσκες ή 2 κουταλιές σούπας (κοφτές) πελτέ τομάτας.
- 2 ως 3 γαρόφαλα.
- 2 καρότα.
- 2 κρεμμυδιά.
- Κανέλα.

Εκτέλεσις:

Κόβετε το κρέας σε κομμάτια μικρά στο μέγεθος αβγού.

Κοκκινίζετε μαζί 2 κουταλιές άλεύρι, 1 κουταλάκι τσαγιού άλάτι και λίγο πιπέρι. Άλευρώνετε το κρέας. Βάζετε σε κατσαρόλα το βούτυρο και, όταν κάψει, ρίχνετε το κρέας και το κοκκινίζετε. Το σβένετε με το κρασί και προσθέτετε τις τομάτες, κομμένες, ή τον πελτέ, τα κρεμμυδιά, αφού κοφρώσετε άπάνω τα γαρόφαλα, τα καρότα, και λίγη κανέλα.

Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Σκεπάζετε την κατσαρόλα και άφινετε τον καπαμά να σιγοβράσει, ως ότου το κρέας μαλακώσει. Τότε το βγάζετε από τη σάλτσα και την περνάτε από τρυπητό. Την ξαναβράζετε για να πήξει λίγο και βάζετε πάλι μέσα το κρέας.

Σερβίρετε τον καπαμά με ρυζι, πιλάφι, μακαρονία ή με πατάτες.

Σ τ η ν κ α τ σ α ρ ό λ α α τ μ ο υ: Βάζετε το βούτυρο στην κατσαρόλα και, όταν κάψει, ρίχνετε το κρέας άλευρωμένο. Το κοκκινίζετε και το σβένετε με το κρασί. Προσθέτετε τις τομάτες, ή τον πελτέ τομάτας, τα κρεμμυδιά, τα καρότα και λίγη κανέλα. Ρίχνετε 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό και σκεπάζετε την κατσαρόλα. Άφινετε τον καπαμά να ψηθεί επί 12 ως 15 λεπτά από τη στιγμή που άρχισή το σφύριγμα της βελίδας. Άποσύρετε την κατσαρόλα απ' τη φωτιά και την άνοίγετε όταν σταματήσει το σφύριγμα — μετά 15 περίπου λεπτά. Ρίχνετε 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό, άλάτι και λίγο πιπέρι. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και άφινετε το κρέας να ψηθεί επί 12 ως 15 λεπτά από τη στιγμή που άρχισή το σφύριγμα της βελίδας. Άποσύρετε την κατσαρόλα από τη φωτιά και την άνοίγετε όταν σταματήσει το σφύριγμα — μετά 15 περίπου λεπτά. Ρίχνετε τις πατάτες και 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό. Σκεπάζετε πάλι την

3 φλυτζάνια τσαγιού νερό.
1 όκα πατάτες.
Άλάτι και πιπέρι.

Εκτέλεσις:

Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το κοκκινίζετε με το βούτυρο. Προσθέτετε το κρεμμυδι, το σωτάρετε μερικά λεπτά και ρίχνετε τον πελτέ τομάτας, ή άνάλογες τομάτες φρέσκες (καθαρισμένες και φιλοκομμένες), το νερό, άλάτι και πιπέρι. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και άφινετε το κρέας να σιγοβράσει επί 1 ώρα, ή ως ότου μαλακώσει. Τότε προσθέτετε τις πατάτες κομμένες σε τέταρτα, ή σε όγδοα και βράζετε το φαγητό ως ότου οι πατάτες γίνουν (25 ως 30 λεπτά).

Σ η μ.: Στην έντράβα αυτή ταιριάζει λίγο κόκκινο πιπέρι.

Σ τ η ν κ α τ σ α ρ ό λ α α τ μ ο υ: Βάζετε μέσα στην κατσαρόλα άτμυό το βούτυρο και, όταν ζεσταθεί, ρίχνετε το κρέας. Το κοκκινίζετε και προσθέτετε το κρεμμυδι. Τα σωτάρετε μερικά λεπτά ως ότου μαλακή το κρεμμυδι και κατόπιν ρίχνετε τον πελτέ τομάτας διαλυμένο σε 1 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό, άλάτι και λίγο πιπέρι. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και άφινετε το κρέας να ψηθεί επί 12 ως 15 λεπτά από τη στιγμή που άρχισή το σφύριγμα της βελίδας. Άποσύρετε την κατσαρόλα από τη φωτιά και την άνοίγετε όταν σταματήσει το σφύριγμα — μετά 15 περίπου λεπτά. Ρίχνετε τις πατάτες και 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό. Σκεπάζετε πάλι την

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

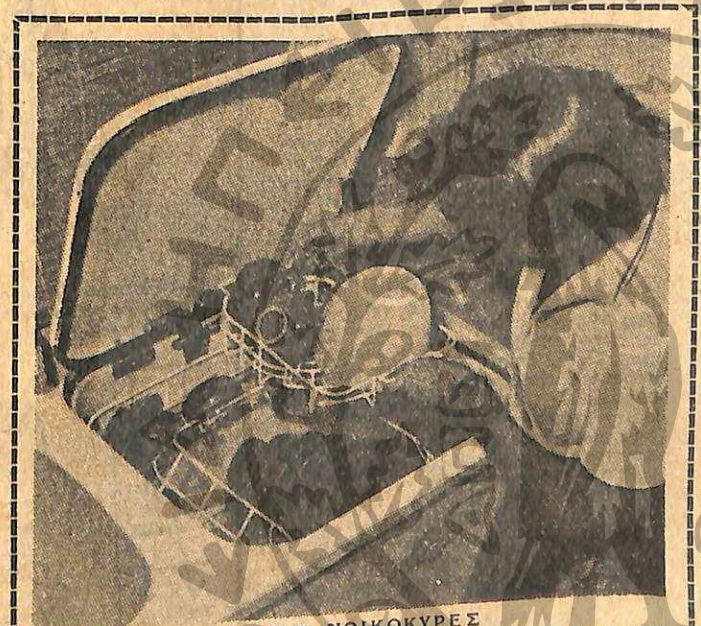
Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Εκτέλεσις: Κόβετε το κρέας σε μερίδες και το βάζετε σε γιουβέτσι. Προσθέτετε τα κρεμμυδιά, τις τομάτες κομμένες, αφού άφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους, ή το χυμό τομάτας, άλάτι, πιπέρι, το νερό και το βούτυρο. Το βάζετε σε φούρνο επί 1 1/2 ώρα, ή ως ότου το κρέας σχεδόν μαλακώσει.

Εν τω μεταξύ καθαρίζετε και κόβετε σε φέτες, ή σε τέταρτα τις πατάτες. Τις ρίχνετε στο κρέας. Βάζετε το γιουβέτσι πάλι στο φούρνο για να ψηθούν οι πατάτες. Θα άπαιτηθούν ακόμη 35 ως 45 λεπτά.

Σ η μ.: Άν θέλετε να γίνει το γιουβέτσι ελαφρότερο, άφαιρείτε τα κρεμμυδιά.

Να και μία νέα ηλεκτρική συσκευή που θα ξεκουράσει αρκετά τις νοικοκυρές. Ή μηχανή αυτή, που έπεδειχθη πρό ημερών σε μία έκθεσι της Στουτγάρδης, πλέγει αυτόματα τα πιάτα και κάθε άλλο μαγειρικό σκεύος με βραστό νερό, τα ξεπλένει κατόπιν με τρία νερά και τέλος τα στεγνώνει με ζεστό άερα. Μπορείτε άφραδα να της έμπιστευθείτε ακόμα και τις πιο άκριβες πορσελάνες, γιατί παρουσιάζει ασφάλεια 100%.

κατσαρόλα και τη βάζετε στη φωτιά. Για να ψηθούν οι πατάτες χρειάζονται 3 ως 5 λεπτά. Κρυώνετε την κατσαρόλα άμέσως κάτω από τη βρύση και άνοείτε την άνοίγετε.

ΑΡΝΙ ΠΙΤΑ

Υλικά:

- 150 δράμια άρνι (Ψαχνό).
- 1 φλυτζάνι τσαγιού κοκκινισμένο άλεύρι.
- 2 φλυτζάνια τσαγιού γάλα.
- 1 αυγό χτυπημένο.
- 1 κουταλάκι τσαγιού (κοφτό) άλάτι.
- Ελάχιστο πιπέρι.

Εκτέλεσις:

Κόβετε το κρέας σε μικρά κομμάτια στο μέγεθος ζαριού και το βάζετε σε βουτυρωμένο ταψάκι. Το πασπαλίζετε με το μισό άλάτι και πιπέρι. Έτοιμάρετε χυλό με το άλεύρι, το γάλα, το αυγό και με το υπόλοιπο άλάτι και πιπέρι. Τον ρίχνετε έπάνω στο κρέας.

Ψήνετε την πίτα σε μέτριο φούρνο επί 1 ώρα. Τη σερβίρετε κατόπιν ζεστή.

ΑΡΝΙ ΣΟΥΒΛΑΣ

Υλικά:

- 1 άρνι.
- Άλάτι και πιπέρι.
- 1—2 λεμόνια.
- Βούτυρο.

ρωπίσμα γοντευμένος και κα-
τάπληκτος.

Και να με λίγα λόγια τι γι-
νόταν: η καυμένη ούλα ή Ντόλ-
λυ — έτσι λεγόταν το ούρι —
είχε μεγάλες στενοχωρίες κι'
έβαζε να βράει ένα σάβανο κι'
άσπρησεν άνθρωπο, που να της
ένεπνε εκτίμησι κι' εμπιστο-
σύνη, για να του εμπιστευθή-
τα σκελικά της και να φύγει έ-
να βάρος από την καρδιά της.

Διάλεξε λοιπόν έμένα. Κι' ά-
φου μου έκανε ένα μικρό πρό-
λογο, μου πρότεινε να μου ά-
φηγηνά λεπτομερώς τη συνέ-
χεια στο σπίτι της.

—Μη χάσεις τέτοιο ούρανοκα-
τέβητο κελεπούρι, άνθρωπε Τη-
λέμαχε! με συμβούλεψε ο έ-
αυτός μου.

Ναί, αλλά πως θ' άργοῦσα
τόσο πολύ να γυρίσω στο σπι-
τι μου;

—Η Λιλή θα με περιποιότανε
χειρότερα από το παρκέ της.
Κι' εύτυχως ότι χάρις σε μία
δευτέρα φαινή εμπνευσί μου,
βρήκα σπουδαία λύσι στο πρό-
βλημα που μ' άπασχολούσε.

—Δυό λεπτά να κάνω ένα τη-
λεφώνημα και φεύγωμε άμέ-
σως, είπα χαρούμενος στη
Ντόλλυ.

Πραγματικά, σηκώθηκα και
τηλεφώνησα στη χρυσόχερα τη
γυναίκα μου, που ήξερα πιά
άπ' έξω κι' άνακατωτά τις ά-
δυναμίες του χαρακτήρος της,
κι' αυτές άλλωστε έπρόκειτο να
έκμεταλλευθώ.

—Εμπρός! άκούστηκε από
την άλλη άκρη ή στριγγή φωνή
της Λιλής.

—Άκουσε, της είπα όσο πιο
αυστηρά μπορούσα, βαρέθηκα
να γυρίζω σάν την άδικη κα-
τάρα! Σε πέντε λεπτά θα εί-
μαι στο σπίτι!

—Γιά κόπιασε, άν σου βα-
σταν! βρυκήθηκε.

—Καλά, έστω! Θάρθω σε μισή
ώρα.

—Ούτε σε μισή ώρα να μην
έρθης!

—Τότε σε μία!

—Ούτε σε μία, ούτε σε δύο,
ούτε σε τρείς! Στις έννιά άκρι-
βώς θα κουβαλήθης! Κι' ούτε
έννιά παρά ένα!

—Χίλια εύχαριστώ! ντάρλινγκ,
μουμυούρια κλείνοντας το ά-
κουστικό.

Τά πάρα κάτω άσφαλώς τα
καταλαβαίνετε. Άν πάλι δέν
τα καταλαβαίνετε, δέν πρόκει-
ται να τα μάθετε από μένα,
γιατί δέν νομίζω πως έχω καμ-
ιά υποχρέωσι να σας μιλάω
σε όλα τα μυστικά της ιδιωτι-
κής μου ζωής. Έξ άλλου, υπο-
σκέθηκα στη Ντόλλυ άπόλυτη
έκρημύθεια, σκετικώς με το τί
μου είπα και το κατά πόσον
μόρεσα να την διευκολύνω οι-
κονομικώς.

Νά σου μάθω εγώ, μαντάμ
Λιλή, να κάνης παρκέ και να
με δώχνης από την οικογενει-
ακή μου εστία!

—Ηθελές τα, κι' έπαθές τα,
όπως λέει συνήθως και ο σο-
φός λασουζίκος...

Γ. ΓΙΑΝ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5-7
ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γωνία ΚΑ-
ΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

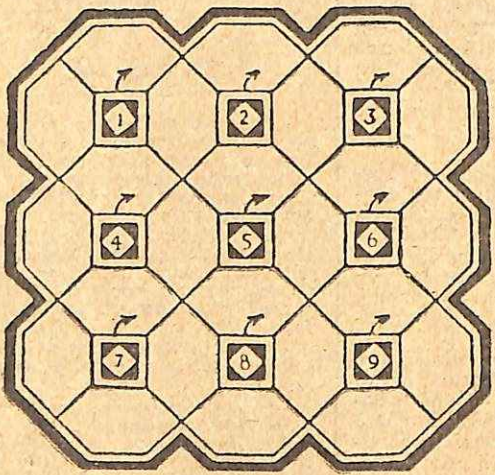
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Άκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

Παιχνίδια

Συλλαβικό ρομβόλεζο

Γύρω από τον κάθε άριθμό του σχεδίου μας θα
τοποθετήσετε μία τετρασύλλαδη λέξι. Θ' αρχίζε-
τε πάντα από το σημείο, όπου βρίσκεται το μικρό
βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνσι που
δείχνει:

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Παθολογικός σχηματισμός λίθων σε διάφορα
όργανα του σώματος.
- 2) Μένει στο βάθος του φλυτζανιού.
- 4) Έπίρρημα που χαρακτηρίζει άκαταστασία.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 4) Χρησιμοποιείται στην κατασκευή χρωμάτων.
- 5) Δέν λείπει από κανένα θέατρο.
- 6) Τοπικό επίρρημα (δημοτ.).

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 7) Συγκεντρώνει κόσμο στις άμμουδιές.
- 8) Έλάττωμα της δράσεως.
- 9) Ένα τέτοιο πρόσωπο δέν μπορεί να άνή-
κη παρά σε εύτυχημένον άνθρωπο.

Ποιά από τις τρείς:

Άπό τις τρείς άπαντήσεις που συνοδεύουν κα-
θεμία από τις καλύτερες ερωτήσεις, η μία είναι
άσωστη. Προσπαθήστε να την βρήτε διαγράφοντας
τις δυό άλλες:

- 1) Στο Βερολίνο ο άριθμός των γυ-
ναικών είναι πολύ μεγαλύτερος από
τον άριθμό των άνδρων. Ποιά είναι ή
διαφορά:
— 220.000 — 430.000 — 600.000.
- 2) Σε ποιά πόλι βρίσκεται το με-
γαλύτερο μαρμαρίνο οικοδόμημα του
κόσμου:
— Στη Νέα Υόρκη — Στο Μιλάνο
— Στο Παρίσι.

- 3) Ποῦ έγιναν οι Όλυμπιακοί Ά-
γώνες του 1932:
— Στο Άδς Άντζελες — Στο Άμ-
στερνταμ — Στο Τόκιο.
- 4) Πως άρχίζουν και άπό τις δυό
πλευρές τα πλίκτρα του πιάνου:
— Με ένα λευκό πλίκτρο — Με δυό
λευκά πλίκτρα — Με ένα μαύρο πλίκ-
τρο.

- 5) Ποῦ έκβάλλει ο ποταμός Δόν:
— Στην Κασπία — Στην Άζοφική
θάλασσα — Στον Ίνδικό Ωκεανό.
- 6) Τι ήταν ο Άγοράκριτος:
— Φιλόσοφος — Πολεμιστής — Γλύ-
πτης.

- 7) Ποίος άρχαίος λαός πρωτοχρη-
σιμοποίησε όδοντόπαστες:
— Οι Έλληνες — Οι Αιγύπτιοι —
Οι Ρωμαίοι.

- 8) Ποιά γλώσσα μιλούν οι περισσό-
τεροι από τους κατοίκους της Έλβε-
τίας:
— Τήν Ιταλική — Τή γαλλική — Τή
γερμανική.

- 9) Σε ποιά χώρα πρωτοεμφανίστη-
κε ή μεταμφίεσις του περρότου:
— Στη Γαλλία — Στην Όλλανδία — Στην
Ίσπαλία.

- 10) Πόσα βρέφη δολοφονήθηκαν κατά διατα-
γήν του αίμοσταγούς Ηρώδη:
— 13 — 300 — 2000.

- 11) Σε ποῖο μουσουργό όφείλεται ή «Χώρα
του μειδιάματος»:
— Στον Λέσχρ — Στον Στράους — Στον
Κάλυαν.

12) Ποίος ρήτωρ της άρχαιότητας έξεφώνησε
τους περίφημους «Φιλιππικούς»;
— Ο Κικέρων — Ο Δημοσθένης — Ο Ίσο-
κράτης.

Στοιχειόγραφος με άναγραμματισμό

Πόλις είμαι της Έλλάδος
όπως έχω άν μ' άφήσης.
Της άοχης μου και του τέλους
έαν τώρα με στερήσης
και τα γράμματα που μένουν
μου τα άναγραμματίσης,
άλλη πόλι της Έλλάδος
παρεῦθς θα σχηματίσης.

Αίνιγμα

Είμαι της γής το κέντρον
άλλ' είμαι και στην άκρη.
Με βρίσκεις με τη λύπη
με χάνεις με το δάκρυ.

Μεταμορφώσεις

- 1) Ο φ θ ό ν ος με πέντε μεταμορφώσεις να γίνη
μ ί σ ος.
- 2) Η Χ ί ος με 4 μεταμορφώσεις να γίνη Π ό-
ρ ος.
- 3) Ο Κ α φ ές με 5 μεταμορφώσεις να γίνη
Σ ω ρ ός.

Θά άλλαζεστε, θά αφαιρήτε ή θά προσθέτετε ένα
γράμμα κάθε φορά.

Στοιχειόγραφος

Είμαι άρχαίος λυρικός
ποιητής και μουσικός.
Άν την κεφαλή μου άλλαξης
στούς άστέρες θά με τάξης.

Συλλαβόεργος

Βάζω ένα φθόγγο μουσικής
στη μύτη μου επάνω.
ένος άρχαίου βασιληά
το γυίο για να σας κάνω.

Άναγραμματισμός

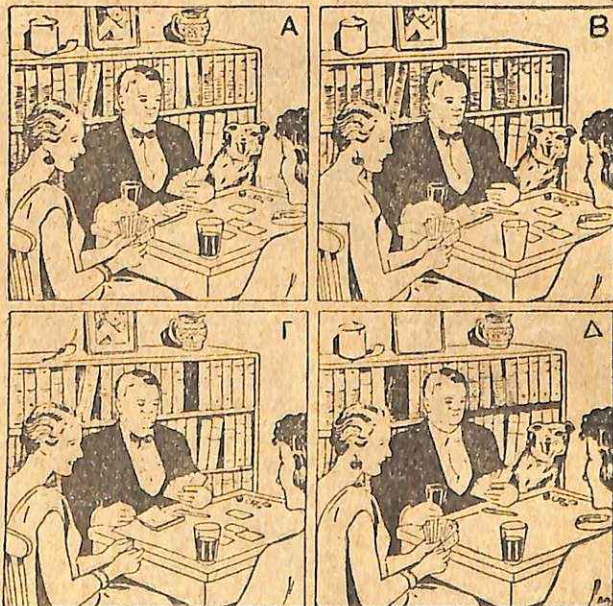
Πρόσινιζω δηλ τη γή.
άλλ' άναγραμματίσε με
κι' ως ύγρο του οργανισμού
μέσ' το σώμα ζήτησε με.

Κρυπτογραφικό

1	2	3	4	5	6	7	1
2	4	5					
3	4	7	6	7			
4	7	6	2	4			
5	4	6	5				
6	2	4	5				
7	4	2	1				
- 1 : Φιλόσοφος.
2 : Χρονικό διάστημα.
3 : Έλληνικό νησι.
4 : Μιλάει άρσάι.
5 : Πρωτεύουσα όμωνύμου νημού.
6 : Χρονικό επίρρημα.
7 : Γενναίος.

Το ίδιο γράμμα άντιπροσωπεύεται από τον ίδιο
πάντοτε άριθμό.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Θά πιστέψετε έκ πρώτης όψεως πως οι τέσ-
σερις αυτές εικόνες είναι έντελώς όμοιες μεταξύ
τους. Κι' όμως μόνο ή Α είναι πλήρης. Άπό τις
τρείς άλλες Β Γ και Δ λείπουν από την καθεμία
7 μικροπράγματα. Πρέπει να βρήτε όλες τις έλ-
λείψεις μέσα σε δυό λεπτά άν θέλετε να σας
συγχαρούμε για την παρατηρητικότητά σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

10.000 λίρες

Ο σέρ Άρτουρ Ρόμπεστιμ
ζαναδιάσασε το γράμμα
που είχε άφίσει κάποιος
άγνωστος στο θυρωρό
του:

«Άγαππτε μου συνάδελφε. Σας
όνομαζω έτσι, γιατί κλέψατε και
σείς κάποτε. Μην ξεχνάτε τους
ναούς των Ίνδιων... Κάποιος που
σας ήξερε τότε, μου διηγήθηκε
τη δράσι σας. Για να τιμωρηθήτε, πρέ-
πει να δώσετε 10 χιλιάδες λίρες για
τους φτωχούς. Θάρθω να τις πάρω άπ'
το χρηματοκιβώτιό σας, άπόψε τα με-
σάνυχτα. Ο Λωποδύτης—Σκιά».

Ο Ρόμπεστιμ ήξερε άπ' τις έφημερίδες πως ο Λωποδύτης—
Σκιά ήταν ένας παράξενος τύπος κακοποιού, που έκλεβε όσους
είχαν πλουτίσει ύποπτα κι' έδινε ένα μέρος της λείας του για
φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ο κόσμος τον συμπαθούσε. Η άστυ-
νομία τον κυνηγούσε, του κάκου όμως.

Μά τώρα θά τον έπιαναν έπιτέλους! Θά τηλεφώνουσε ο Ρόμπε-
στιμ να του στείλουν έναν άστυνομικό για να κρυφτή κοντά
στο χρηματοκιβώτιό του και να τακώση το διαβολέμενο λω-
ποδύτη... Όσο για το περιεχόμενο του γράμματος, δέν θαδινε
ποτέ πίστι ή άστυνομία σε τέτοιες άσπρήκτες κατηγορίες έ-
ναντίον του.

Πραγματικά, τηλεφώνησε άμέσως στη Σκότλαντ Γουάρντ. Του
άπάντησε ο έπιθεωρητής Σέλδαγκτον. Όταν άκουσε περί τίνος
έπρόκειτο, του είπε πως θά πήγαινε ο ίδιος στο σπίτι του. Του
ούσπησε δέ ν' άπομακρύνθ όλους τους υπηρέτες του, για να
μην ύποπτευθ ή λωποδύτης την παγίδα που θά του στήνανε.

Σε δέκα λεπτά, μπήκε στο γραφείο του
Ρόμπεστιμ ένας άντρας άδύνατος, ως 35
χρονών.

—Έπιθεωρητής Σέλδαγκτον, του συστή-
θηκε.

Ο Ρόμπεστιμ άναγνώρισε τη φωνή του.
Τούδωσε να διαβάση το γράμμα.

—Πιτεύω πως πρόκειται για φάρσα, δη-
λωσε ο άστυνομικός. Άν ήθελε πραγματι-
κά να σας κλέψ ήνας λωποδύτης, δέν
θα σας άφριε την ημέρα και την ώρα...
Όστόσο, πάμε να δούμε το χρηματοκιβώ-
τιό σας.

Ο σέρ Άρτουρ άνασάκωσε μία κουρτί-
να, και φάνηκε ένα μικρό άσανσέρ. Οι
δυό άντρες κατέβηκαν μ' αυτό σ' ένα ύ-
πόγειο ταμειντένιο κελλάι, χωρίς πόρτες
και παράθυρα. Έκει βρίσκόνταν το χρη-
ματοκιβώτιο του Ρόμπεστιμ, χτισμένο μέσ'
στον τοίχο.

—Αυτό το φρούριο θά παραβιάση ο Λω-
ποδύτης—Σκιά; φώναξε γελώντας ο άστυ-
νομικός. Όχι δά! Καλύτερα να φύγω.
Έχω ν' άσχοληθώ με σοβαρώτερες ύπο-
θέσεις.

Σας παρακαλώ, μη μ' έγκαταλείψετε!
τόν έκέτεψε ο σέρ Άρτουρ, κατάκλημος.

—Καλά, άφου φοβάστε τόσο, θά μείνω.
Άς πάρουμε λοιπόν όλες τις συνθησμέ-
νες προφυλάξεις. Που είναι το κλειδί της
κάσας;

—Νά το! Τόχω κρεμασμένο στην άλυ-
αίδα του ρολογιού μου.

—Όρσάι... Τώρα θ' αλλάξετε, μπροστά
μου, το μυστικό συνδυασμό των άριθμών
της κλειδαριάς.

Ο Ρόμπεστιμ άνοιξε την βαρεία πόρτα
του χρηματοκιβωτίου κι' έκανε την άλ-
λαγή.

—Κυττάχτε! του είπε ξαφνικά ο Σέλ-
δαγκτον. Διάβολε!

Ο σέρ Άρτουρ χλώμισε, βλέποντας το
άσανσέρ ν' ανεβαίνει, άδειανό!

—Γρήγορα, σβύστε τα φώτα! του ψιθύ-
ρισε ο άστυνομικός. Θά τόν πιάσουμε!

Ένν γύριζε το διακόπτη του ηλεκτρι-
κού, ο Ρόμπεστιμ άκουσε τόν κρότο της
πόρτας της κάσας, που την είχε κλείσει
ο Σέλδαγκτον μ' ένα δυνατό σπρώξιμο.

—Άς σταθούμε δεξιά κι' άριστερα άπ'
το άσανσέρ, για να τόν άρπάξουμε μό-
λις βγῇ, πρόσθεσε ο άστυνομικός.

Περιμέναν αρκετή ώρα, μέσ' στο σκο-
τάδι και τη σιωπή. Μά το άσανσέρ δέν
ζανακατέβηκε.

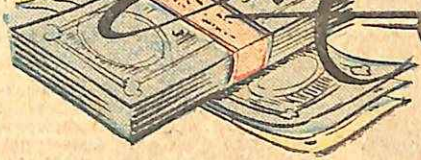
—Περιέργο! είπε έπιτέλους ο άστυνομι-
κός. Άνάψτε το φῶς, σέρ Ρόμπεστιμ.

Ο οικοδεσπότης ύπακουσε. Κι' ο έπιθεωρητής πρόσθεσε:
—Δέν μπορεί ωστόσο να ξεκίνησε μόνο του το άσανσέρ. Πρέ-
πει να πάτησε κάποιος το κουμπί της κλήσεως, στο γραφείο
που σας άφριε ο λωποδύτης! 12 άκριβώς... την ώρα
που σας άφριε ο λωποδύτης! Μά γιατί άλλαξε ύστερα γνώμη
και δέν κατέβηκε εδῶ;... Άς ανεθούμε πάνω.

—Άς ανεθούμε πάνω.

Πάτησαν το κουμπί της κλήσεως, κατέβασαν το άσανσέρ κι'
ανεβήκαν μ' αυτό στο γραφείο του Ρόμπεστιμ, όπου όμως δέν
υπήρχε κανένα ίχνος. Άφου έψαξε παντού, ο Σέλδαγκτον άπο-
χαίρετο το Ρόμπεστιμ, άπογοητευμένος γιατί είχε χάσει ά-
δικα τόν καιρό του.

Τ' άλλο πρωί ωστόσο, ο Ρόμπεστιμ έκακρίβωσε πως είχαν χα-
θεί μέσ' από την κάσα του περίπου 10 χιλιάδες λίρες!

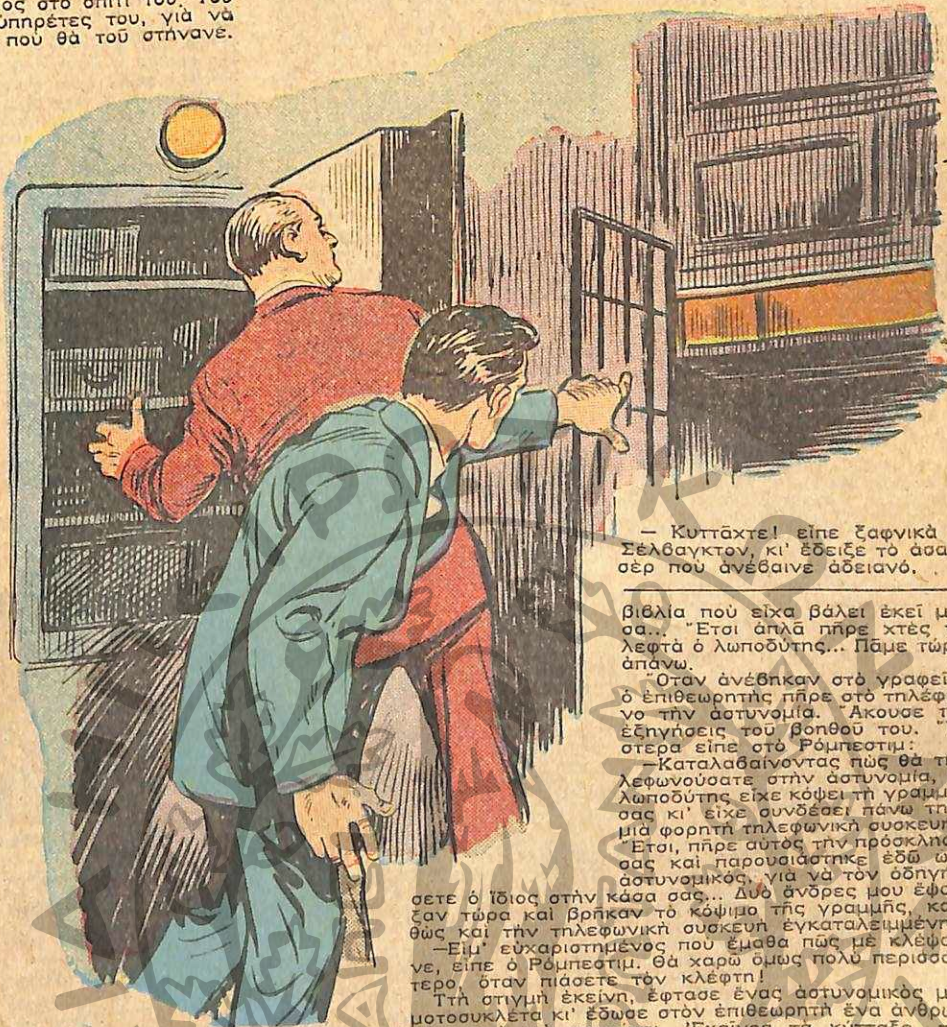
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κατέβηκε μαζί του στο ύπόγειο κελλάι. Έρριξε μερικές μα-
τιές γύρω του και είπε:

—Άς κάνουμε μία άναπαράστασι. Άνοιχτε το χρηματοκιβώ-
τιό σας... Βάτε τώρα αυτά τα δυό βιβλία, που κλέβα άπ' τη βί-
βλιοθήκη σας, στη θεία που βρίσκονταν τα κλεμένα λεφτά...
Όρσάι! Άλλάξετε τώρα το συνδυασμό της κλειδαριάς, με προ-
σοχή, όπως χτές τη νύχτα...

Λίγες στιγμές άφου άρχισε ο Ρόμπεστιμ την άλλαγή του συν-
δυασμού, ο άστυνομικός του είπε:

—Κυττάχτε! Το άσανσέρ ανεβαίνει... Άπασχολημένος με το
μπαζιάνι της κλειδαριάς, δέν με είδατε που άπλωσα το χέρι
μου και πάτησα το κουμπί που τούστανε πάνω... Σβύστε τώρα
το φῶς, ενώ εγώ θά κλείνω την πόρτα της κάσας... Σαναάψετε
το φῶς... Βλέπετε; Η μικρή ταχυδακτυλουργία πέτυχε! Νά τα

—Κυττάχτε! είπε ξαφνικά ο
Σέλδαγκτον, κι' έδωσε το άσαν-
σέρ που ανεβαίνει άδειανό.

βιβλία που είχα βάλει εκεί με-
σά... Έτσι άπλά πήρε χτές τα
λεφτά ο λωποδύτης... Πάμε τώρα
άπάνω.

—Όταν ανεβήκαν στο γραφείο,
ο έπιθεωρητής πήρε στο πλάφυ
την άστυνομία. Άκουσε τις
έξηγησεις του βοηθού του. Ύ-
στερα είπε στο Ρόμπεστιμ:

—Καταλαβαίνοντας πως θά τη-
λεφωνούσατε στην άστυνομία, ο
λωποδύτης είχε κόψει τη γραμμή
σας κι' είχε συνδέσει πάνω της
μία φορητή τηλεφωνική συσκευή.

—Ετσι, πήρε αυτός την πρόσκλησι
σας και παρουσιάστηκε εδῶ ως
άστυνομικός, για να τόν οδηγή-
σετε ο ίδιος στην κάσα σας... Δυό άνδρες μου έψα-
ξαν τώρα και βρήκαν το κούφιμο της γραμμής, κα-
θώς και την τηλεφωνική συσκευή έγκαταλειμμένη.

—Είμ' εύχαριστήμενος που έμαθα πως με κλέψα-
νε, είπε ο Ρόμπεστιμ. Θά χαρώ όμως πολύ περισσό-
τερο, όταν πιάσετε τόν κλέφτη!

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε ένας άστυνομικός με
μιοσυκλέτα κι' έδωσε στον έπιθεωρητή ένα άνδρω-
πομετρικό δελτίο και μία σημείωσι. Έκείνος τα κυττάζε, τα

διάβασε κι' ύστερα είπε ζερά:
—Ο λωποδύτης—Σκιά θά πιάση, στην ώρα του... Προσρυνῶς
όμως, συλλαμβάνω εσένα, Τέντ Σμιθ, που λεηλάτησες άλλους
όμως και σπία, στις Ίνδιες, πριν πάρης το ψευδώνυμο Ρόμ-
πεστιμ. Τά άποτυπώματα που άφισαν στο μαντίλι μου τα μελα-
νωμένα δακτύλα σου, επέτρεψαν να εξακριβωθ ή ταυτότητά
σου...

—Έκαμες γκάφα που κατάνγγελες το λωποδύτη—Σκιά. Δέν
ήταν μεγάλο ποσό—οι 10 χιλιάδες λίρες, μπροστά στην περιου-
σία που είχες μαζέψει με τις κλοπές σου!...

Ο ψευτο-Ρόμπεστιμ έπικειρήσε να παραβή την περιστροφά
του. Μά ο άστυνομικός τούστριψε το χέρι, τόν άσώπλησε και τού
πέρασε τις χειροπέδες.

P. BIPAR

κι το Μάτι: Μέσα από το νεανικό ένθουσιασμό ξεπήδησε μία ιδέα: ότι ο νέος που συναντήσατε σ' ένα λεωφορείο μπορούσε να ήταν το πριγκιπόπουλο, που περιμένετε στα όνειρά σας. Αυτές είναι ώριμες, ρωμαντικές σκέψεις, που μπορεί να κινή μια κοπέλλα, αλλά όχι και λογικές. Δεν πρέπει να σας παρασύρουν. Γιατί, αυτές ακριβώς οι σκέψεις σας κάνουν τώρα να νομίζετε ότι τον αγαπάτε τρελλά, κι όσο δεν μπορείτε να τον συναντήσετε, τόσο και πιο πολύ φουντώνει μέσα σας η απελπισία.

Πρώτ' απ' όλα δεν μπορεί να είναι έρωας ο δικός σας, αφού δεν ξέρετε τίποτα γι' αυτόν. Θυμάστε μόνο μερικά τρυφερά λόγια που σας είπε. Τέτοια λόγια τά λείει οποιοσδήποτε, αρκεί να θέλει να παρασύρει και να καταστρέψει μάλιστα μία ρωμαντική ψυχή σαν τη δική σας.

Εξ άλλου, αν πραγματικά ενδιαφερόταν, δεν θα φρόντιζε, αφού σας είδε και δεύτερη φορά, να μάθει κάτι το σχετικό για σας; Που είναι ο δικός του έρωτας; Που είναι ο σκοπός του ο έρωας, αν είχε ποτέ τέτοιο;

Μη στενοχωριέστε, λοιπόν, και άρρωσταίνετε. Αν αυτός είναι πραγματικά καλός άνθρωπος, θάρρη να σας βοηθήσει.

Ανδρόδω: Το επάγγελμά σας επιτρέπει γάμο; Όχι. Μετά την αποχώρησή σας απ' αυτό το σώμα, σκεφθήκατε ποτέ τι δουλειά θα κάνετε; Όχι, βέβαια, γιατί αυτό το σύμπλεγμα βγάλετε από το γράμμα σας. Όσοσο ενδιαφέρεστε για διάφορες κοπέλλες και ιδιαίτερα για μία, που είναι μορφωμένη.

Απορείτε, λοιπόν, γιατί η νέα αυτή δυσπιστία στα λόγια σας, αφού μόνος σας ξέρετε ότι δεν είστε ειλικρινής απέναντί της!

Θάλασσα: Πλάνευσέ τον Τ. Τ. Μ.: Έπειδή δεν θέλετε να σας πω να τον ξεχάσετε, σας τονίζω ότι δεν πρέπει να έχετε απαιτήσεις από ένα νέο που δημιούργησε τη ζωή του χωρίς τη σκέψη σας, και που είναι ελεύθερος να διαλέξει την πρώτη νέα, που θα του άρεση για να την παντρευτεί. Ούτε λόγο έχει δώσει, ούτε άλλη υπόσχεση, και ούτε καν έπληρωσε ποτέ σχέσεις μεταξύ σας. Έπομένως, το να λέτε πως θα πεθάνετε, δεν στέκει για μία λογική και μορφωμένη κοπέλλα, σαν κι εσάς. Πάντως, συνεχίστε την όψιμη αλληλογραφία, και ποιος ξέρει. Ίσως, έπειτα από καιρό ή και τώρα, που επιστρέφει, να συναντηθείτε και να είναι μοιραίο να γίνουν οι σχέσεις σας πιο στενές.

Μαρινέλλα: Σας συγχαίρω για τις ήλικες άρχες, που έχετε, και για το θάρρος σας, να ζητήσετε μία οριστική απάντηση για το σκοπό που έχει αυτός ο νέος.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να κρατήσετε την ίδια τακτική, να είστε φρόνιμη, να αποφεύγετε τα κρυφά ραντεβού και προπαινή να μη στενοχωριέστε, γιατί ελπίζω κι εγώ πως ο νέος αυτός σας έχει εκτιμήσει και θάρρη να σας ζητήσει.

Κομμάτριά: Θα σας συμβουλεύω, αν το επάγγελμά που διαλέξατε είναι επικερδές και στο μέρος που μένετε—και νομίζω πως θα είναι—να μην έρθετε στην Αθήνα, εκτός αν κάνετε που και πού κανένα ταξίδι για να παίρνετε ιδέες. Έδώ θα έχετε πάρα πολλά έξοδα ως υπάλληλος και για να εγκατασταθείτε, θα χρειαστείτε πολλά κεφάλαια.

Ξενητε μένι: Από το γράμμα που μου στείλατε αντιλαμβάνομαι ότι δεν αγαπάτε ούτε τον ένα ούτε τον άλλο. Έπειδή όμως είσθε φτωχό κορίτσι, δεν πρέπει να εκτίθεστε ούτε σ' αυτό το «άδω φίλο», όπως το λέτε. Να πάρτε τις πληροφορίες σας, για το χαρακτήρα και των δύο, για τα ελαττώματά τους, τα προστάγματα τους, τις εργασίες τους, και να δώσετε το λόγο σας, μόνον σ' εκείνον που αξίζει και που θάρρη στο σπίτι σας να σας ζητήσει για γυναίκα του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

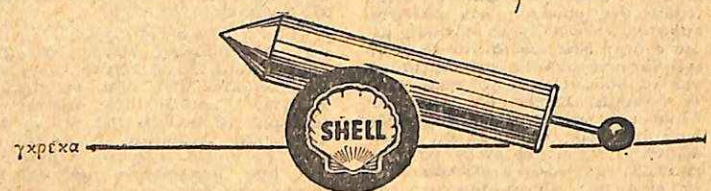
Shelltox
με dieldrin

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

● Χάρis στο DIELDRIN το NEON SHELLTOX εξολοθρεύει όλα τα έντομα.

● Διατηρεί την αποτελεσματικότητά του περισσότερο από κάθε άλλο εντομοκτόνο.

● Καταπολεμά τις κατσαρίδες και τα μυρμήγκια. Άμεσος αποτελεσματικότητας, μεγάλη διάρκεια δραστηριότητας, τελειώς ακίνδυνο στον άνθρωπο. Εύχρηστη μυρωδιά.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(Ανώνυμος-Ηχητική)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΣΩ Έρμου 51
Αθήνα, επιθεωρήσεις Πύργου Μαύρου δειγμάτων.
Ρυτίδες, πατάδες, κρατάει, τρέκλι, ακμή.

Μεγάλη διάρκεια Δυνατό φως

BEREC

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ-ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ-ΣΤΗΛΕΣ ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ-ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΙΔΑΣ-ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Δέκα Έδραιόπουλα, Θεσσαλονίκη: Σας ευχαριστώ θερμά. Με την πρώτη ευκαιρία θα δεχτώ την ευγενική σας πρόσκληση. Βάγια Ν. Αργυρίου, Πάτρα: Τα «Κάτεργα» θα κυκλοφορήσουν σύντομα σε βιβλίο. «Κατακόποι» θα βρω—αν υπάρχουν φυσικά—στα βιβλιοπωλεία της πόλεως σας. Στην Αθήνα έχουν εξαντληθεί. Εύαγγελον Κανάρη, Ένταυθα: Ο ρόλος του ανθρώπου αυτού ήταν «σκοτεινός». Φωτ. Φωτιάδης, Καλαμά: Εκτός από το γράμμα σας, δεν έλαβα τίποτα σχετικό που μου γράφετε. Έφόσον τα στείλατε «ουσιωμένα», να τα ζητήσετε από το ταχυδρομείο της περιφέρειας σας. Χαρ. Κάππιν, Χανιά, Κρήτη: Οι «Κάπο» των στρατοπέδων ήταν οι δεσμοφύλακες των αιχμαλώτων. Άνθρωποι οι οποίοι «Ες» κι ήταν σκληροί και απάνθρωποι. Πάντως δε χρειάζεται να αλλάξετε... τ' όνομά σας! Νικόλαον Χαραλαμπίδου, Άγιον Άθανάσιον, Δράμα: Μου ξαναγράψατε παλαιότερα για το ίδιο ζήτημα. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Άλλα, δε βρήκα το λόγο γιατί να σας βάλω σε υπεύθυνο. Αποστολόν Παπαίου, Άννου, Σπάρτη: Ελπίζω να μείνετε ευχαριστισμένος με το «ιστορικό» του εξοδέλφου σας. Άν. Έχετε και τα υπόλοιπα στοιχεία, θα τα δεχθώ μ' ευγνωμοσύνη. Μαν. Κυριαζή, Άρεόπολη: Είναι πολύτιμο συμφωνώ. Στυλίου, Πασαχάδων, Ίωαννην: Δεν έχω αντίρρηση. Να μου τα στείλετε και θα σας απαντήσω. Θέωρον Άνδρεάδην, Μέτσοβον: Να μου γράψετε και θα σας απαντήσω. Χωρίς στοιχεία δεν μπορώ να σας πω απολύτως τίποτα. Δέσποινα Αμαριώτου, Αμύριον, Κρήτη: Θα το μεταβιβάσω στον προϊστάμενό μου. Δεν ελπίζω όμως και πολλά πράγματα. Πάντως θα κάνω ό,τι μπορώ. Ν. Χατζηπέτρον, Πρέβεζαν: Το ημερολόγιό μ' ενδιαφέρει περισσότερο. Άλλα το ποσό πολύ μεγάλο. Λυοβιά, Άνδρεάν Σιγιάλα, Ένταυθα: Το περιοδικό έχει ως άρχη και μη δημοσιεύει συνεργασία αναγνωστών. Κρατώ τα χειρόγραφα στη διάθεσή σας. Παν. Βεργόπουλον, Κυπαρισσία: Ό,τι έχετε να μου το στείλετε, αφού θέλετε να βοηθήσετε το έργο μου. Τα «Κάτεργα» θα συνεχιστούν. Παντελής Βαρθολομαίο, Πάρον: Όπως μου τα γράφετε, δεν κατάλαβα πολλά πράγματα. Πάντως είμαι στη διάθεσή σας. Θ. Μαυρομάτην, Ένταυθα: Οι καθολικοί Ιερείς έκαναν κι αυτοί το καθήκον τους απέναντι στον κατακτητή. Από την Ελλάδα δεν έστειλαν κανένα απ' αυτούς στη Γερμανία. Απ' όλη την άλλη Ευρώπη όμως γέμισαν τα κάτεργά τους. Υπολογίζονται σε είκοσι πέντε τον χιλιόμετρο στα χιλιόμετρα στρατόπεδα. Ίωαννην Βαλαδάην, Ζάκυνθο, και Γεώργιον Σιατίδην, Γιαννιτσά: Η διευθυντική του είναι η έξης: West-Avenue, Glen Junes, N.S.W. Australia. Να του γράψετε και θα σας απαντήσει άμεσα. Γεράσιμον Γρηγορίου, Γούθειον: Πά την υπόθεσή της αδελφής σας να γράψετε ότι ευχαίρει στο Δ.Ε. Σταυρό ή στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών. Έχουν ειδικούς φακέλους για όσους δεν έπεσαν από την αιχμαλωσία. Κ. Παπαδόπουλον, Ένταυθα: Σε κάθε πόλεμο υπήρξαν στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά μόνο για τους αιχμαλώτους, που πιάστηκαν στο πεδίο της μάχης και για άρρωστους «απευθύντους». Τα στρατόπεδα όμως αυτά δεν είχαν τη φρίκη του τελευταίου πολέμου. Βασίλη Μιχαηλίδην, Ένταυθα: Από τους πατριώτες που πιάστηκαν για το ασπασμάς, που μου αναφέρετε, κανένας δεν έφυγε για τη Γερμανία. Και οι δεκαεφτά τουφεκίστηκαν τον Ιούνιο του 1944 στο Γουδί.

Γ. Β. Ι.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Βασίλειος Σαββόπουλος, Κοραή 37, Λευκωσία, Κύπρος, ο Μιχαήλ Ζωγράφος, ο Ανδρέας Χατζηχριστοφόρου, ο Κυριάκος Τοφαρί, ο Γεώργιος Ιεροδιακόνου, ο Παναγιώτης Κατλή, ο Μενέλαος Παναγιώτης, ο Ανδρέας Νικολάου και ο Ανδρέας Χριστοφόρου, Άσσια, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλην την Ελλάδα.

Ο Ανδρέας Κέντας (18 χρόνων), Κάτω Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα.

Ο Κόκος Τσαουκκά (21 χρόνων), Πολυκατοικίες, Γιαννιτσών 24, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Ανδρέας Στυλιανού, Οθωμανική Τράπεζα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων.

Ο Παναγιώτης Παντελής (18 χρόνων), Έξω Μετόχι, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων.

Ο Κόκος Τσαουκκά (21 χρόνων), Πολυκατοικίες, Γιαννιτσών 24, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο.

Ο Θεόδωρος Καλογήρου, Λύση, Αμμοχώστου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 15-17 χρόνων.

Ο Ρένος Άντωνιάδης, Ρ.Ο.Β. 48, Αμμοχώστου, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες της Ελλάδας.

Η Άνδρουλα Σεϊμένη, Μεσόγης 48, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, η Λυδία Θρασυβούλιδου, Μεσόγης 30, Κτήμα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες μαθητές.

Η Λυδία (20 χρόνων) και η Λύρα Μαντοβάνη (16 χρόνων), Ρ.Ο.Β. 48, Αμμοχώστου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλην την Ελλάδα.

Ο Κωστάκης Τρύφωνος (22 χρόνων), Ζήνωνος 35, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο.

Ο Πετράκης Μιχαηλίδης (21 χρόνων) και ο Χρήστος Γρηγορίου (20 χρόνων), Κάτω Ζώδια, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο.

Ο Τάσος Νικολαΐδης, ο Ντίνος Ξενοφάντης, ο Κόκος Παναγιώτης, ο Νίκος Κατσαντώνης, ο Νώντας Κωνσταντίνου, ο Γεώργιος Κασσιούρης, ο Ντίνος Αδάμου, ο Τάσος Μουγιός και ο Κώστας Καβουγιάρης (όλοι τους 17 χρόνων), Παράλιμνη, Αμμοχώστου, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Ελλάδας.

Ο Φίλιππος Πάγκαλος (16 χρόνων), Ήπειρου 4, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' Αθηνών.

Η Στέλλα Νικολαΐδου, Άρεως 37, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' Αθηνών.

Η Στέλλα Νικολαΐδου, Άρεως 37, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' Αθηνών.

Η Στέλλα Νικολαΐδου, Άρεως 37, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' Αθηνών.

ους και νέες απ' όλην τον κόσμο. Η Βέρα Βεργόπουλου, Άρμενικής Έκκλησίας 2, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Είναι 15 χρόνων.

Οι τρεις φίλες Τούλα Γεωργίου (17 χρόνων), Θεοδοπούλων 2, Βαρύσια, Κύπρος, Ντίνα Μαυρομιχάλη (16 χρόνων), Θεοδοπούλων 8, Βαρύσια, Κύπρος, και Ρούλα Οικονομίδου (16 χρόνων), Θεοδοπούλων 1, Βαρύσια, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Η Ζωούλα Νεάρχου (16 χρόνων), Έλληνικόν Κολέγιον, Πάφος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητές απ' όλην την Ελλάδα και κατά προτίμησι των Αθηνών.

Ο Άντωνιος Νικόλαϊδης, Άρσινόης 53, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλην τον κόσμο.

Ο Άναστάσιος Περίν, νάκης (19 χρόνων), Κάτω Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Χρήστος Αεραμίδης, Περίκλειους 45, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην τον κόσμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Έλενη Καρρά, Μακεδονίας 7, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο.

Η Πόπη Φιλίππου, Ναυαρίνου 34, Πάτρα, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με κυρίες της Αμερικής, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Είναι 28 χρόνων.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Η Ερριέττα Δασκαλόπουλου (18 χρόνων), Μελετάου 82, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

ται αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

Η Καίτη Ίορδανίδου (20 χρόνων), Θεοφίλου 31, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού, με σκοπό τη μεταναστεύση.

Η Κική Άντωνίου (35 χρόνων), Ίπποκράτους 100, Αθήνα, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με κυρίες της Αυστραλίας και της Αμερικής, ηλικίας 40-50 χρόνων.

Η Μαίρη Γκοντζή, η Μαίρη Λιέρη και η Άλκα Μπόγδη, Κανακάρη 237, Πάτρα, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο.

Η Γιούλα Ζαχαράτου (20 χρόνων), η Λέλα Οικονομού (19 χρόνων), Γαλλικής Δημοκρατίας 69, Καβάλα, Γρεσέ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γερμανική γλώσσα.

Η Ζαμπέττα Πετράκη (18 χρόνων), Σολωμού 1, Χανιά, Κρήτη, Γρεσέ και η Μπίνα Πατεράκη (19 χρόνων), Πετρώφ 1, Χανιά, Κρήτη, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Η Τούλα (22 χρόνων) και η Πόπη Μαγουσοπούλου (20 χρόνων), Πρύγκπος Κωνσταντίνου 6, Ψυχικό, Αθήνα, Γρεσέ, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Τερέζα Βαρδάκη (18 χρόνων), Κασσάνδρου 76, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Η Άρτεμις Τριανταφύλλου (20 χρόνων) και η Λίνα Ξανθάκη (18 χρόνων), Προύσης 47, Νίκαια, Πειραιεύς, Γρεσέ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο.

Οι δυο φίλες Μαίρη Κυριακοπούλου και Νάνου Οικονομού, Άθων, Διακού 13, Πάτρα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού. Παρακαλούμε να στείλουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Η Λιάνα Παυλίδου, η Έλενα Κωνσταντινίδου και η Ερμίνη Ζαμάνη, Τραπεζούντος 18, Κατερίνη, Γρεσέ, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες.

Η Σοφία Λατίνου (45 χρόνων), χίρα, Poste Restante, Κεντρικών, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Ένα κύριο, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Νίνα Βλεπάκη, Πάρος Αθηνών 19, Χανιά, Κρήτη, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική γλώσσα.

Η Όλγα Σιδηροπούλου (23 χρόνων), Μακεδονίας 20, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει στην ελληνική γλώσσα με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Conrinz
CAMILATONE

ΜΕ 6 ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΕΝΑ...

Επιτυγχάνετε τον χρωματισμό των μαλλιών που θέλετε. Κυκλοφορεί σε 9 αποχρώσεις.

* ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΩΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΡΑΚΑΤΟΗΚΗ: ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3

ΤΗΛ. 27-061

λογογράφουν με νέους του εξωτερικού, ηλικίας άνω των 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Μίνα Βελλή, η Λίνα Καραλή και η Βίκυ Μυράτ, Κρήτης 17, Νέα Χαλκηδών, Αθήνα, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 19-26 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Άννα-Μαρία Λαζαράκου, Σαρανταπόρου 9, Ξάνθη, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Προτιμούνται οι εγκαταστάσεις στην Ιταλία.

Η Άντωνία Παρδάλη (18 χρόνων), Καραϊσκού 126, Πειραιεύς, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού, ηλικίας άνω των 29 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Άννη Χριστοδούλου, Άγιου Γεωργίου 3, Ξάνθη, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού, ηλικίας 18-25 χρόνων.

Η Γιούλα Άλκαίου, Άντωνίου 2, Ν. Φιλαδέλφεια, Αθήνα, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους Έλληνες του εξωτερικού, ηλικίας 28-38 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Μαρία Ψάρρη και η Λίτσα Δαμυκαλή, χαρίον Βιτάστα, Σέρρας, Γρεσέ, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

Η Φλόρα Γιαννακοπούλου, Μυρμιδόνων 23, Άνω Πετράλωνα, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Ν. Αφρικής, στην ελληνική γλώσσα.

Η Εύα Μπαξεβανίδου (24 χρόνων), Γρηγορίου Πατριάρχου 653, Αιγάλεω, Αθήνα, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού.

Η Μπέλλα Παπαδοπούλου (18 χρόνων) και η Μαίρη Ίσακίδου (22 χρόνων), Ψαρόν και Εύβοιας, Α' πολυκατοικία αρ. 2, Πειραιεύς, Γρεσέ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούμε να στείλουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Η Σοφία Λατίνου (45 χρόνων), χίρα, Poste Restante, Κεντρικών, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με Ένα κύριο, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Νίνα Βλεπάκη, Πάρος Αθηνών 19, Χανιά, Κρήτη, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική γλώσσα.

Η Όλγα Σιδηροπούλου (23 χρόνων), Μακεδονίας 20, Θεσσαλονίκη, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει στην ελληνική γλώσσα με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Βέρα Μπίνα, Σατωβριάνδου 44, Αθήνα, Γρεσέ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμησι της Αμερικής, στην ελληνική ή

.Τ. κῶν, Β.Ν. Σαλαμίνας, Γ.Ε.Ν.
 Σ.Τ. 902. Ὑπαξιῶδες Γ ἐ ῶ ρ
 ης, Μπουκούσης, Κ.Ε.) ΚΑΝ
 .Τ. Ε.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Ὑποκελευ
 110 Σωτήριος Κρυστάλλης, Β.Π.
 04. ΕΑ», Β.Σ.Τ. 902. Θεμος Σου
 λας νιος καὶ Χρήστος Βαραβάς,
 .Τ.Γ. Κρήτης, Σουδα, Γ.Ε.Ν.
 Π. Ὁ ἀνθιῶδες Φ ἀνιης Κ α
 ο- 3ος 568 Τ. 2ος Ἀλφον

Φ. 916F, Grèce, ζητεί ελληνόφ
φία με Έλληνίδες απ' όλον
κόσμο.

Ό αναθ)γός Γαβριήλ Κ
σ πανάθ)ς. Αφρία, Σ
919, Grèce, ζητεί ελληνόφ
με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Κ.ω. Γιαννακόπουλου
Χαρλάμ. Τριταψαλλίδης,
οι Ανθ)πούλου, Αντώνιος
ρομουστάκης, Ντίνος Ηλιόπου
Χαρλάμπος Έπιφάνης, Δημ
ος Τζαζέας, Ιωάννης Βουρ

Δημήτριος Μπισπιτινούδης,
Βαλεντίνος καὶ Κων. Κούρκου
392 Σ.Α., *'Ιλη Δ'αδης, Σ
913Γ. Τάκης Σ κούρα
γελος Ραφαήλ, Αμείλιος Πα
σιλείου καὶ 'Αθανάσιος Γρη
δης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 9ος Λ
Σ.Τ.Γ. 927.

Κωνστ. Χρηστόπου
ΚΕΤΕ Σ, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
Παντελής Γκολφίδης, Λόχος
ως, Β.Σ.Τ. 902. Λόχους 'Α
ος Καπουρνιώτης, 625 Τ.Π.
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Δήμος Α
πούκος, 962 Α.Ο., Ε.Σ.Α.
Σ., Β.Σ.Τ. 902. 'Υπαξι'κ

Ω. Π. Ε. Σ. Α.) Γ. Ε. Σ. Β. Σ. Τ.
 Κων. Δημόδωτος, Λόχος Στ.
 γαυτός, Ι. Μεραρχία, Σ.Τ.Τ.
 Αλφειός Ρίτας, Α. Σ. (2)
 ραχία, Σ.Τ.Τ. 915
 Επιλοχίας Μενέλας.
 τη γέας, Κ.Ε.Ν. Καλαμών
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Ύπα
 Ντίων Παυλίδης (19 χρό
 Σάκης Γεωργίου (18 χρό
 Δημ. Χαραλαμπίδης (20 χρό
 Παύλος Σπανός (18 χρόνων)
 σίλειος Νικηφορίδης (20 χρό
 καί Γεωργίου Κουρή (21
 νων), Κ.Ε.Ν.Τ. 5ος Λόχος,
 Γ. 928. Κων. Κωνσταντ

ὁ ἅγιος Λαμπρὸς Ζηκκάρδιος
 Κ.Ε.Τ.) Σ.Ε.Τ. 902. Ἰλνθ Μαν-
 ῶς, Β.Σ.Τ. 902. Ἀλέξιος
 Ξανδράκης, Α.Σ.) VII Μερὰς
 Σ.Τ.Γ. 915.
 Ὑπαὶ τοῖς Ἀνδρέας Τό-
 στος, Χαρίλαος Κωσάς
 καὶ Δημήτριος Νικολόπουλος
 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Β
 Ἀλευρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., Α.
 Δ)σας, Δ.Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 927
 ὄργιος Ράμμος, 655 Α.Β.Π.
 Σ.Τ., 902. Λοχίας Σπυρί-
 δης Γεωργιάδης, 581 Τ.Π.
 Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Γ. Χρήστος
 Χος, Σ.Σ.Υ.Ε., Β.Σ.Τ. 902
 Ἰάκωβος Γεωργίου Πετρόπουλος,
 Ἰάκωβος Βρυώνης, Μίμης Πετρού-
 καὶ Λάκης Πετρίδης, Σ.Τ.Γ. 918

οικὴν τὴν Περικλέους
ἀδελφὴν τὴν Αἰσχύλῃ καὶ Νικό
δοκῆν τὴν Μαρκέλλῃ καὶ Νικό
θεοδότῃ, 655 Α.Β.Π., Β. 902.
Τάκης Μαρουδάς, 484
Σ.Τ., Σ.Τ.Γ. 920. Λοχίας Ν
ος Χαρτοφύλακας, Δημήτρι
ρος, Βασίλειος Ρωμαιοφί, Γεώ
Ρουμελιώτης, Νικόλαος
σταράς καὶ Γεωργίου Βαρ
707 Τ.Μ., 908.
Γεώργιος Δερματίδης, 9
Γεωργίους Μπέλος καὶ Νικό
Ρουμελιός, 670 Ο.Α., Σ.Τ.Τ.
Δημήτριος Πάνου, Θεόδωρος
δρακάς, Ἰωάννης Χατζηπαργ
Ευάγγελος Ταϊσιώτης, Πρόδρο
Ἰακωβουβίτης καὶ Χρυσόστο
δης, Π.Θ. (ΖΕΥΣ), Α.Β.Ν.)
Σ., Δ.Ε.Κ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ πᾶν ὁ
Πέτρος Τρουκλάς, 318 Μονά
ριστοφυλλῶν, Σ.Τ.Γ. 918, Γ
στην ἀπογραφὴν αὐτὴν μέ
δον τὸν κόσμο, στὴν ἑλλην
γαλλικὴ γλώσσα. Οἱ ὅπως) κο
γος. Παντοκράτορας

Ιωάννης Θωμόπουλος, ΚΕΕ
Μ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 9
Γρέσε, θέλουν ν' αλλάξουν
με νέες αλυσίδες τον κόσμο
Νίκος Ζουγός, 498 Τ.Δ.
Α.Υ.Σ.Ε., Α-ΤΡΟ Θάσου, 7
914, Γρέσε, έπιθυμεί ν' α-
ναρχήσει με νέες του έξαρ-
σεις και κατά προτίμησης της Κ

7. **Answer: A** The author's main purpose is to inform the reader about the importance of the study. The author provides information about the study's findings and the implications for the field of research.

Ἀληθρίτιος Μυθολάσις, Κ.Ε.
 902, Σ.Τ.Γ. Εβελόνων, Β.Σ.Τ.
 902, Υπάτος, Γεωργίος Κασσα-
 πάκης καὶ Νικόλαος Καπαδόκης,
 Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λόχος Δ΄σεως,
 Σ.Τ.Γ. 909Δ.

Λοχίας Ἀθανάσιος Ἀ. π.
 στολόπουλος, Γεωργίος Διο-
 υροπόπουλος, Ἡλίας Φροντιστής καὶ
 Χρήστος Σμάνθος, 568 Τ.Π., 2ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Εὐάγγελος
 Μελικωτοῦδης, Ἀληθρίτιος Δούκας
 καὶ Δημήτριος Ταξιότης, 823 Σ.

Γεώργιος Τσαλής, 391 Α.
νάς, Β.Σ.Τ. 903, Grèce.
Φηλολογραφία με νέους
της Κύπρου.

Ὁ ὁποσμηνίας Δὴ μ
πακωνσταντίνος
κης Κουκλής, 280ν Α.Τ.Α.
Τ. 902, Grèce, θέλουν ν'
γραφήσουν με Ἑλληνίδες
σταντινούπολεως. Ὁ Δὴ
κωνσταντῆκος,
Α.)Τ.Π., ἰ Μοίρα, Β.Σ.

Μο-
 ητου
 ΝΕΕΣ

 Πα-
 ο Λα-
 Β. Σ.
 ηλο-
 Κον-
 τρι-
 1 Σ.
 904,

ΚΟ
 Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΛΥΝΟΣ
ΝΕΓΗΝΟΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

γαλλική γλώσσα. Οι ύπαρξη κοι
νης Πανταξόπουλος, ΚΕΕ
Ιωάννης Θωμόπουλος, ΚΕΕ
Μ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 9
Θέλου ν' αλληλογραφ
μὲ νέες ἀπ' όλον τὸν κόσμ
Νίκος Ζουγὰς, 498 Τ.Δ.
Λ.Υ. Σ.Ε., Α-ΤΡC Θάσου, 2
914, Γρεῖς, ἐπιθυμῶ ν' ἀ
γραφήσῃ μὲ νέες τοῦ ἐξάστ
καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κ

γρήγορα

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Οι Δωριάνες

ΤΗΣ ΕΦΤΑΜΙΑΣ

Σαββατοκύριακο

«Η Έφταμια για να πικάρη την καρσινή τη, μια σουριτάν μπουριτάν, ένα τρελοκόριτσο του σκοινιού και του παλουκιού. Άρχισε να τη ρακοντάρη μάξους την έκδρομη πουκανε με τὸ Νικολάκη τη, μ' οὐλα τὰ ντετέλια.

— Πού νὰ στὰ λέω τί ἦπαθα! *Όπου καταραστή τὸν ἄνθρωπο νὰ βγῇ τὸ Σαββατοκύριακο τσαίρι, καὶ νὰ μὴν προνοήσῃ νὰ ρεφερδάρη κάμαρα ὑπνοῦ!...

Στάθηκε λίγο ἡ πανούργα καὶ συνέχισε: — Ἡβοί, τί πάθαμε δὲ λέγεσαι! Πέντε ὥρες νταντάνισμα, μέσ' τ' αὐτοκίνητο, ἕνα παλὴ μόντελο, μὴ σακαράκα, σκαμπανεδάσματα ἐμπού ντουβάρ μπενί, μπου ντουβάρ σενί. Τ' ἀντερά μας πήγανε στὰ παπούτσια μας καὶ στὸ τέλος, ὅταν ἀρριβάρουμε, πήγαμε νταγούρ στὸ ξενοδοχείο. Ἐκεῖ πατέρις με καὶ πατῶ σε, κόσμος καὶ ντουιάνς, κάθε καρυδιάς καρύδι.

Με χίλια ζόρια βάλανε τὸ Νικολάκη μου στρώνα καμαράκι πούχε μὴ δυνατὴ μυρωδιά ξυλίας.

»Στὸ ντουβάρὶ μὴ τενεκεδένια λαμπίτσα κἀνίτζε σὰν πελεκουδί. Ἀνοίγω τὸ παντζούρι, ἕνας ἀέρας ἀλογίλας, καὶ κατσίκιλας με ντάλωσε!...

Χαμήλωσε λίγο τὴν φωνή της καὶ ἔσκαλυνε:

— Δηλαδή, ἂν δὲ φοβόμουν τὰ φαντάσματα καὶ τ' ἀκάθαρτα πνεύματα, θάπρεπε νὰ σκαρταβέσω, νὰ ξεπορτίσω, νὰ πάρω τὰ βουνά! Τί νὰ γίνῃ ὁμῶς, ἰστέρ-ἰστεμὲς γδύθηκα καὶ πλάγιασα. Μὴ ἡσυχία λές κι' ἦταν κοιμητήριο. Μόνο κάπου κάπου ἀκούγα νὰ τρίζουν τὰ παλὰ μπόμπια καὶ νὰ ροκανίζουν τὰ νταμπάνια οἱ ποντικοί. Ἡκλεῖσα τὰ μάτια, γιὰτὶ μού φάνηκε πὼς τὰ πνεύματα ἔσερναν τὸ κρεβάτι μου κι' ἀπ' τὸ φόβο μου ἤσθυσα τὴ λάμπα.

Ἡ καρσινή πλησίασε καὶ προσήλωσε περιέργη τὰ μάτια.

— Τὸ λοιπὸν, ὅσο προσπαθοῦσα νὰ κοιμηθῶ, ὁ ὕπνος ἤφευγε. Πότε μού φαινόταν πὼς μπαίνουν κλέφτες, πότε ἀκούγα κάποιον νὰ χαρχαλεύῃ. Τέλος μέσα σ' οὐλο αὐτὸ τὸν ταντάνῃ ξεχώρισα τὸ σύριμο παντούφλας, κάποιος ἔδῃξε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βούρ!...

— Ποιὸς εἶναι; ρωτῶν κι' ἔκανα νὰ ἀσασκηθῶ.

»Εὐτὺς, δυὸ μπράτσα μ' ἀγκαλιάσανε κι' ἕνα σῶμα με καπλάντισε, στὰ μάγουλα μου ζεστή ἡ ἀναπνοή του καὶ τὰ μουστάκια του μ' ἀγγίζανε.

»Ἐχασα τὰ φαντάσματα κι' οὐλο τὸν κόσμο! Τί νύχτα ἦταν αὐτή! Τί ὁμορφιά!...

— Καὶ ποιὸς ἦταν; ρώτησε ἡ καρσινή μ' ἀνυπομονσία.

— Ἦταν ὁ Νικολάκης μου!

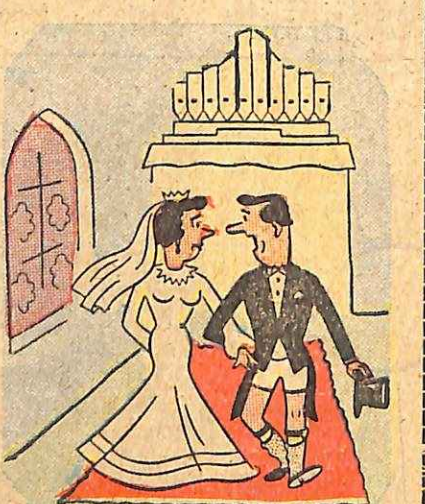
— Καλέ, γιὰτὶ νὰ μὴ διηγηθῇς αὐτὰ οὐλα, ἀφοῦ εἶχαν ἕνα τέτοιο ἀνοστο τέλος! Φώναξε ἀπογοητευμένη ἡ καρσινή τη.

— Ὡστε δὲν ἤθελες νάνε ὁ ἄνθρωπος μου, ἀλλὰ κανένας γαβουκλούς; Ντροπή σου!... Ἐνὰ κορίτσι, σὰν κι' ἐσένα νὰ γουστάρῃ τέτοια ἀρσίζικα. Ἡβοί, σκέψου, λοιπὸν, τί θὰ λές καὶ τί θὰ κάνῃς σὰν παντρεμένη! Ἐξέφάνισε ἡ Έφταμια μ' οὐλο τη. Τ' ἄχτι κι' ἔφυγε μεγαλόπρεπη.

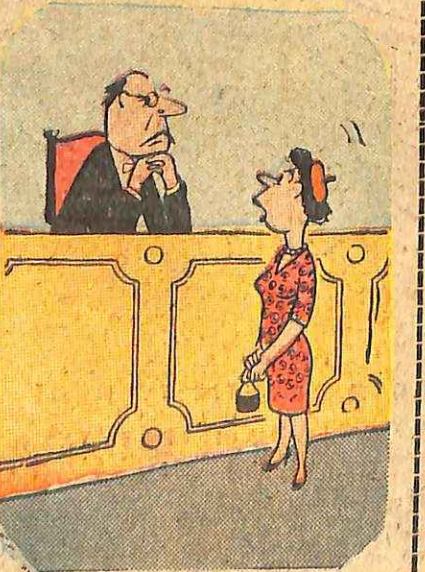
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀριστερὰ ὁ πρόγονός μου με στολή ἱπποτόν καὶ δεξιὰ ἡ γυναῖκά μου στὸν κομμωτὴ της!...

— Εἶχα σαστίσει τόσο, ἀγάπη μου, πὺ παρα λίγο νὰ ξεχνόσα τίς βέρες!...

— Ὅχι, κύριε δικαστή, τὸ ἀνεπανόρθωτο δὲν ἔγινε στὸ αὐτόφωρο, ἀλλὰ στὸ Μαρσούσι!...

Τὰ μυρμήγκια ΠΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΝ ΜΥΚΗΤΕΣ

Ἡ τροφή δημιουργεῖ τις διαφορές
τάξεις

Στὸ Ζωολογικὸ Κήπο τῆς Νέας Ὑόρκης, μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς μὴ παρὰ ξενὴ μύρμηγκιὸν τῆς Τρινιδάδ, πὺ καταγίνονται... με τὴ γεωγραφία. Εἶναι ἴσως τὰ μόνὰ πλάσματα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου — ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἄνθρωπο — πὺ ἔχουν διαλέξει αὐτὸ τὸ «ἐπαγγελμα».

Σπέρνουν, λιπαίνουν, περιποιούνται τὰ σπαρτά τους καὶ τρέφονται ἀποικιστικά μ' αὐτά!

Τὰ βλέπει κανεὶς νὰ κομματιάσουν ὅλη τὴν ὥρα με τίς σιαγόνες τους φύλλα ἀπὸ δέντρα καὶ θάμνους καὶ νὰ μεταφέρουν τὰ κομματάκια μέσα στὴν ὑπόγεια φωλιὰ τους. Σὲ λίγες ὥρες, μπορεῖ ν' ἀπογυμνώσουν ἕνα δέντρο.

Κανεὶς ὁμῶς δὲν ἤξερε σὲ τί χρησιμοποιοῦσαν τὰ μυρμήγκια τὰ κομματιασμένα φύλλα. Ὡς ὅπου, τὸ 1874, ὁ Ἀγγλὸς φυσιολόγος Τόμας Μπέττ δημοσίευσε μὴ πραγματεία του γιὰ τὰ ἐντομα αὐτά.

Εἶχε ἀνακαλύψει δηλαδὴ ὅτι δὲν τρώνε τὰ κομμένα φύλλα, ἀλλὰ τὰ μασᾶνε καὶ τὰ μεταβάλλουν σ' ἕνα εἶδος πολτοῦ, μετ' ὁποῖο λιπαίνουν τοὺς σπόρους ὀρισμένων μυκήτων πὺ καλλιεργοῦν μέσα στὶς φωλιές τους.

Ὑστερὰ, ὅταν βλαστήσουν καὶ μεγαλώσουν οἱ μύκητες, τὰ μυρμήγκια τοὺς κλαδεύουν ἐπανειλημμένως με κατάλληλο τρόπο, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πάνω τους κατὶ μικροὶ κομποί, σὰν κεφάλι καρφίτσας. Αὐτοὶ οἱ κομποὶ ἀποτελοῦν τὴν τροφή τῶν μυρμηγκιῶν. Ἀναλόγως δὲ τῆς ποσότητος πὺ τρώνε διαμορφώνονται σὲ μὴ ἀπὸ τίς 4—5 «τάξεις» τους.

Ὅσα δηλαδὴ μυρμήγκια τρώνε πολὺ μικρὸς ποσότητες, μένουν πάντα μικρόσωμοι ἐργάτες, ἐπιφορτισμένοι με τὴν συντήρησι τῆς μυκητοφωτιέας καὶ με τὴν ἀνατροφή τῶν νεογνῶν τῶν μυρμηγκιῶν.

Κάπως μεγαλύτερη δόσις τροφῆς δημιουργεῖ ἐργάτες πὺς μεγαλύτερους, πὺ ἀναλαμβάνουν τὸ κομῆμα τῶν φύλλων καὶ τὴ μεταφορά τους μέσα στὴ φωλιὰ. Με ἀκόμα περισσότερη τροφή, σχηματίζονται οἱ μεγαλύτεροι πολέμιστές, πὺ ὑπερασπίζονται τὴ φωλιὰ καὶ πὺ δαγκάνουν τόσο δυνατὰ, ὥστε μπορεῖ νὰ βγάλουν αἷμα. Τέλος, ἡ περισσότερη τροφή δίδεται στὺς ἀργούς ἀρσενικούς καὶ στὶς παρθένας «πριγκήπισσες», πὺ προορίζονται γιὰ τὴ διαίτησι τοῦ εἶδους. Αὐτὲς οἱ δυὸ τελευταῖες τάξεις τῶν μυρμηγκιῶν εἶναι φτερωτές.

Ἐνὰ σουριτσο λοιπὸν, οἱ ἐργάτες μεταφέρουν ἔξω ἀπ' τὴ φωλιὰ τίς πριγκήπισσες καὶ τοὺς ἀρσενικούς. Κεῖθε πριγκήπισσες καὶ μᾶζι τῆς, μέσα σὲ μὴ εἰδικὴ σακούλιτσα πίνωσιν ἀπ' τίς σιαγόνες τῆς, λίγους σπόρους μύκητων. Μ' αὐτοὺς πρόκειται ν' ἀρχίσῃ ἡ φυτεία σὲ μὴ καινούργια φωλιὰ.

Μόλις τοὺς δῇ καποιο μυστηριώδες σύνθημα, οἱ πριγκήπισσες ἀνοίγουν τὰ φτερά τους καὶ πετᾶνε ψηλὰ. Οἱ ἀρσενικοὶ τίς ἀκολουθοῦν. Ἐχουν μᾶζι τεράστια καὶ φτερούγες φτιαγμένες ὥστε ν' ἀναπτύσσονται μεγάλη ταχύτητα, σὰν καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα.

Ἡ ἀποκλειστικὴ ποσὴ τῆς τροφῆς εἶναι τὸ στὸν ἀέρα, καὶ νὰ ξεχωρίζουν μᾶζι τῆς. Αὐτοὺς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ προορισμοῦ τε στὴ γῆ καὶ πεθαίνουν.

Ἡ πριγκήπισσα ὁμῶς, γονιμοποιημένη τὴν ἀρκετὰ γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ τῆς, κατεβαίνει στὸ ἔδαφος καὶ κόβει μόνη τῆς τὰ φτερά τῆς, πὺ δὲν τῆς χρειάζονται πιά. Ὑστερὰ τρέχει ἔξω κι' ἐκεῖ, νευρικά, ὥσπου νὰ ἀρχίσῃ νὰ τὴν μεγαλύνῃ ἡ ρωγμὴ, πὺ ἀπ' τὴ στιγμή ἐκείνη, δὲν θὰ ξαναδοῇ ποτὲ πιά τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Μέσα στὴν καινούργια φωλιὰ τῆς, ἡ νέα αὐτὴ βασίλισσα βγάζει ἀπ' τὸ στόμα τῆς τοὺς σπόρους τῶν μυκήτων πὺ ἔφερε μᾶζι τῆς. Φροντίζει γιὰ τὴν καλλιέργειά τους, τοὺς γλύφει γιὰ νὰ διατρουνητα ὑγροί.

Συγχρόνως ἀρχίζει νὰ γεννᾷ τὰ πρῶτα αὐγά τῆς. Τρέφει με τοὺς μύκητες τὰ παιδιὰ τῆς, πὺ θὰ βγῶν ἀπ' αὐτά.

Ἐτοὶ σχηματίζεται σιγὰ-σιγὰ ἡ καινούργια ἀποικία μυρμηγκιῶν. σὴν ὅποια, ἔχει τὸ καθένα τὴν καθορισμένη δουλειὰ του, ὥπως καὶ σὴν προηγούμενῃ. Τὰ ἐντομα σκάβουν κι' ἄλλα ὑπόγεια διαμερίσματα καὶ θάλαττα κελάρια γιὰ τὴν καλλιέργειά τῶν μυκήτων, συνδεόμενα μεταξὺ τους μ' ἕνα παυλοκατάτο σύστημα διαδρομῶν. Μὴ ὁλόκληρη τέτοια φωλιὰ φτάνει σὲ μέγεθος ἕνα κεφάλι ἀνθρώπου.

Ἐκεῖ μέσα μένει συνεχὴς φυλακισμένη καὶ διαρκὸς ἐγκυβος ἡ βασίλισσα, μὴ ζωντανὴ αὐτοποιήτικὴ μηχανή, προσωρισμένη γιὰ ν' αὐξήσῃ τὸν πληθυσμὸ τῆς νέας ἀποικίας.

Τὸ Μαργαριτάρὶ τῆς Ἐρήμου.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ὄρασι τοῦ Μιτεργὶν ἦταν σήμερὰ βουτηγμένη στὸ πένθος. Ὁ πανίσχυρος ἀρχηγὸς τῆς περήφανης φυλῆς τῶν Ἀζ-γούερ, ὁ Καῖδ Χαουσὶν, πὺ ἡ ὄρασι τοῦ εἶχε ἀπλωθῇ σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια, σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι, ἔκλαιγε ἀπ' τὴν περασμένην ἡμέρα...

Θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸ θάνατο τῆς πολυαγαπημένης τοῦ Ἀϊσέ, τῆς πεντάμορφης πὺ τὴν εἶχαν βαφτίσει «Μαργαριτάρὶ τῆς Ἐρήμου».

Δὲν θάσφιγγε ποτὲ πιά σὴν ἀγκαλιά του ὁ Καῖδ Χαουσὶν τὴν πανώρια αὐτὴ κοπέλλα, πὺ τοῦ φαίδρυνε τὴ μοναξιά του μετ' ὁ γέλιο, τὴ χάρι καὶ τὴ δροσιὰ τῆς...

Καθισμένος τώρα σ' ἕνα φαρδὺ καὶ χαμηλὸ ντιβάνι, σὴν μεγάλην σάλλα τοῦ ἀρχοντικοῦ του, λίγο πρὶν ἔρῃ ἡ ὥρα γιὰ τὴν κηδεῖα τῆς Ἀϊσέ, ἀκούγε τίς ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρεμιῶ του νὰ μοιρολογοῦν τὴν πεθαμένην:

— Κανένα τριαντάφυλλο, ἀπ' τοὺς κήπους σου, ἀφέντη μου, δὲν εἶχε τὴ λάμψι καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀϊσέ. Ἐλεγε ἡ μὴ τους. Μὰ, ἀλλοίμονο, ποτὲ πιά δὲν θὰ ξαναμεθῶς μετ' ὁ γλυκὸ ἄρωμα πὺ σκόρπιζε τὴν ἀσύνκριτο αὐτὸ λουλούδι!

— Δὲν θὰ ξαναδοῇ ποτὲ πιά τὰ μάτια τῆς! θρηνοῦσε ἡ δευτέρη. Δὲν θὰ μπορέσει ἄλλη φορὰ νὰ ξεδιψᾷς ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς!

Ὑστερὰ ἤρθε ἡ σειρά τῶν ἀντρῶν. Ὁ Καῖδ Χαουσὶν δέχτηκε τὰ συλλυπητήρια ὅλων τῶν φυλάρχων.

— Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους σας, καλοὶ μου φίλοι, εἶπε στὸ τέλος. Μὰ οἱ παρηγοριές σας δὲν μποροῦν νὰ γλυκάνουν τὸν πόνο μου, νὰ γιαιτρέψουν τὴ βαθεῖα πληγὴ τῆς καρδιάς μου...

Κι' ἡ νεκρικὴ πομπὴ ξεκίνησε γιὰ τὸ κοιμητήριο. Τέσσερες σκλάβοι κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τοὺς τὸ ἑλαφρὸ φορεῖο, πὺ μέσα του ἦταν ἐκτεταμένο τὸ λεπτὸ κομὶ τῆς Ἀϊσέ. Ἐνὰ χρυσὸ σκαλισμένο διάδημα στόλιζε τὸ χλωμὸ τῆς μέτωπο. Βραχιόλια πολύτιμα ἦσαν περασμένα στὰ χεῖρα καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῆς.

Ὁ Καῖδ Χαουσὶν κι' ὁ γυῖος τοῦ ἀκολουθοῦσαν τὸ λείψανο, βουβοί, ἐνῶ οἱ γοιτᾶδες μετ' ὁσπρὰ μπουνοῦζα λέγανε καὶ ξαναλέγανε κάθε τόσο με πένθιμη φωνή:

— Ἐνας εἶναι ὁ Θεὸς κι' ὁ Μωάμεθ ὁ μόνος προφῆτης του...

Σὲ λίγο, ἡ νεκρικὴ πομπὴ ἔφτασε μπροστὰ στὸ φρεσκοκαμμένο τάφο τῆς Ἀϊσέ. Κι' ἀπόθεσαν μέσα μετ' ὁ προσοχὴ τὴ νεκρὴ, μετ' ὁ κεφάλι τῆς γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος τῆς Μέκκας.

Οἱ νεκροθάφτες ρίξαν πάνω τῆς μονάχα λίγες φτυαριές ἀνάλαφρο χρώμα, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ τὴ σκεπάζουν ἀργότερα με μαρμάριν πλάκα.

Κι' ἐνῶ ὁ βασιλιάς τῆς ἡμέρας, ὁ φλογερὸς ἥλιος, ἔγερνε μετ' ὁ μεγαλοπρέπεια στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα, ὁ Χαουσὶν γύρισε σιγὰ-σιγὰ στ' ἀρχοντικὸ του, μετ' ὁ πόδια πὺ τρέμανε καὶ με δακρυσμένα μάτια...

Τὴν ἴδια βραδυὰ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνα τρομερὸ, σπαραχτικὸ ἔμφωνητὸ ἔσκιζε τὸ σκοτάδι.

Ὁ Χαουσὶν ἐξυπνήσε, τρομαγμένος, πετάχτηκε πάνω κι' ἔστειλε μερικοὺς στρατιώτες του νὰ δοῦν μῆπως εἶχαν σκοτώσει κανένα.

Καθὼς λοιπὸν ἐκείνοι γύριζαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶδαν ξαφνικά, στὸ φῶς τῶν πυρσῶν πὺ κρατοῦσαν, τὴν Ἀϊσέ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους, οὐρλιάζοντας!

Νόμισαν τότε πὺς ἀντίκριζαν ἕνα φάντασμα καὶ τὸ βάλανε στὰ πόδια, κατατρογμένοι.

Ἡ Ἀϊσέ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γουρλωμένα ἀπ' τὴ φρίκη, πεταγμένα ἀπ' τίς κόγχες τους...

Ἐφτασε στ' ἀρχοντικὸ τοῦ Καῖδ, ἀνέθηκε τίς σκάλες σὰν ἀστρατὴ, χύθηκε μέσα σὴν κάμαρα τοῦ Χαουσὶν... κι' ἔπεσε ἀναίσθητη σὴν ἀγκαλιά του!

Ὁ γενναῖος Χαουσὶν ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰν καλὰμ ἀπ' τὸ φόβο του, ὅταν εἶδε ξαφνικά μπροστὰ του ἐκείνη πὺ τὴ νόμιζε γιὰ πεθαμένη.

— Ἀϊσέ!... τραύλισε μετ' ὁ πνιγμένη φωνή. Ἀϊσέ!... Εἶσαι σὺ!...

Ὁχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω... Μιὰ ἀπ' τίς γυναῖκες του, πὺ εἶχαν ἐξυπνήσει κι' αὐτές, πῆγε τότε κοντὰ του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Κύτταξε λοιπὸν, ἀφέντη! τοῦ εἶπε τρέμοντας. Τὰ δυὸ δάχτυ-

λα τῆς Ἀϊσέ εἶναι κομμένα!... Τὸ αἷμα πλημύρισε τὰ ρούχα σου! Τότε μονάχα πρόσεξε ὁ Χαουσὶν τὴ μεγάλη πληγὴ πὺ ἔχασκε στὸ χεῖρ τῆς ἀγαπημένης τοῦ Ἀϊσέ.

Πῆρε ἀμέσως νερό, πανιά καὶ μερικά βότανα κι' ἄρχισε νὰ τῆς δύνῃ τὰ τραύμα.

Συγχρόνως, δοῦλενε ὁ νοῦς του, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο... Οὐμῆθηκε πὺς εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν περίπτωση μὴς γυναίκας, πὺ φαινόταν ἐπὶ δυὸ μέρες νεκρὴ, μολοντὶ ζούσε. Ὅταν ἐπρόκειτο πιά νὰ τὴ θάψουν οἱ δικοὶ τῆς, εἶχε ξαναγυρίσει στὴ ζωὴ, εἶχε κουνηθῇ, εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς καὶ τοὺς εἶχε μιλήσει.

Κατὶ τέτοιο λοιπὸν θάχε συμβῇ καὶ μετ' ὁ Ἀϊσέ. Μονάχα πὺ αὐτὴ εἶχε ἀργήσει περισσότερο νὰ συνέλθῃ, καὶ στὸ μεταξύ τῆς εἶχαν θάψει ζωντανή!

Μὰ δὲν ἔφταιγε ὁ Χαουσὶν γι' αὐτὸ τὸ ἀκούσιο ἐγκλήμα. Γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρειαν κανεὶς γιαιτρός γιὰ νὰ τὸν συμβουλευτῇ.

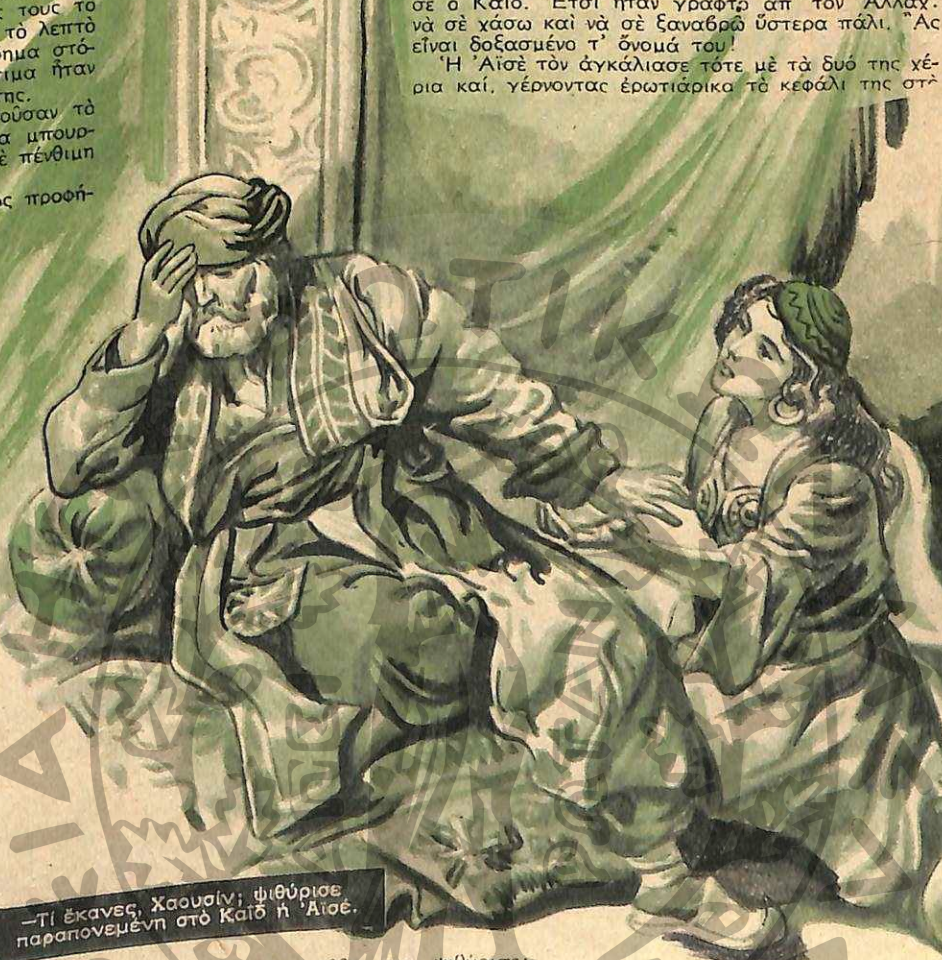
Ὅσο γιὰ τὴν πληγὴ τοῦ χεριοῦ τῆς πολυαγαπημένης τοῦ γυναικός, ὁ Καῖδ βρῆκε ἀμέσως τὴν ἐξήγησι: Σίγουρα κάποιος κλέφτης θάχε ἀνοίξει, τὴ νύχτα, τὸν τάφο τῆς Ἀϊσέ, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὰ πολύτιμα δαχτυλίδια τῆς. Γιὰ νὰ μὴ χασομερήσῃ δὲ, προσπαθώντας νὰ τῆς τὰ βγάλῃ, θὰ τῆς εἶχε κόψει τὰ δάχτυλα, νομίζοντας τὴν νεκρὴ. Ὁ δυνατὸς πόνος τῆς εἶχε κάνει τότε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ πεταχτῇ ἔξω ἀπ' τὸν τάφο τῆς...

Σὲ λίγο, ἡ λιποθυμισμένη Ἀϊσέ ξαναδοῇκε τίς αισθήσεις τῆς.

— Τί ἔκανες, Χαουσὶν; ψιθύρισε παραπονεμένα. Μ' ἔθαψες ζωντανή!

— Δὲν φταίω ἐγώ, λατρευτὴ μου; τῆς ἀπάντησε ὁ Καῖδ. Ἐτοὶ ἦταν γραφτὸ ἀπ' τὸν Ἀλλάχ: νὰ σὲ χάσω καὶ νὰ σὲ ξαναβρῶ ὕστερα πάλι. Ἀς εἶναι δοξασμένο τ' ὄνομά του!

Ἡ Ἀϊσέ τὸν ἀγκάλιασε τότε μετ' ὁ δυὸ τῆς χεῖρα καὶ, γέροντας ἐρωτικά τὰ κεφάλι τῆς στὰ

— Τί ἔκανες, Χαουσὶν; ψιθύρισε παραπονεμένη στὸ Καῖδ ἡ Ἀϊσέ.

φαρδὺ στήθος του, ψιθύρισε: — Τί ὁμορφὴ πὺ εἶναι ἡ ζωὴ! Τώρα μονάχα τὸ καταλαβαίνω... Τώρα πὺ ἀναστήθηκα!...

— Ναι, ἡ ζωὴ εἶναι ωραία... κι' ἡ ἀγάπη εἶναι ἀκόμη ωραιότερη! συμπλήρωσε ὁ Καῖδ Χαουσὶν.

Καὶ φίλησε στὰ δυὸ τῆς μάτια τὴ νεκραναστημένη, τὸ «Μαργαριτάρὶ τῆς Ἐρήμου».

P. ΣΟΜΠΕΡΑΚ

Μοδές της γυναίκας

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΑ ΜΠΟΛΕΡΟ

Η μόδα των μπολερό όλο και επιβάλλεται πιο πολύ. Αυτό συντελεί, ώστε τα χαριτωμένα και πρακτικά αυτά συμ-πληρώματα της γυναικείας τουαλέττας, να εμφανίζονται όλο και πιο μόδερα. Ποτε παρουσιάζουν μία παρα-λαγή στην κοπή και ποτέ στο συνδυασμό τους με τα διάφορα φορέματα. Η κλασική τους φόρμα τα θέλει να κουμπώνουν μπροστά με μία ευθύγραμμη σειρά από κουμπιά, που σταμα-τούν, όπως και το ίδιο το μπολερό, λίγο πιο χαμηλά από το στήθος. Και ποτέ αφήνει να φαίνεται η καμπύλη της μέσης του φορέματος, ποτέ φαίνεται η φαρ-δειά ντραπαριστή ζώνη.

Αυτή είναι η κλασική μορφή. Άλλα να πού η μόδα μας παρουσιάζει και πολ-λούς άλλους τύπους.

Και πρώτ' απ' όλα αυτά που έχουν το κουμπωμα στην πλάτη και είναι μακρύτε-ρα απ' αυτά που αναφέραμε παραπάνω.

Μπορείτε π. χ. να συνδυάσετε με μία τουαλετίτσα που έχει έθαζε φούστα έ-να μπολερό που ξεφεύγει τελείως από το κανονικό μέγεθος, αφού φτάνει χαμη-λότερα από τη μέση. Είναι και το ίδιο το μπολερό «έθαζε» σε σχήμα καμπάνας.

Το σχήμα αυτό επιτυγχάνεται με λο-ξομα των δύο πλαισίων ραφών. Η κοπή των ώμων είναι ζαπωνάι, τα μανικάκια κοντά και ο λαιμός περιβάλλεται από-χωρα με μία όρθια φάσα στο ίδιο φάρ-δος με τις δύο φάσες, που γαρνιρούν δύο τσέπια χαμηλά τοποθετημένα. Το κουμπωμα καθώς είπαμε γίνεται πίσω.

Άλλη παραλλαγή είναι το μπολερό που γίνεται από μονόχρωμο ύφασμα και φοριέται με φορέμα έμπριμέ. Ουσικά, το ύφασμα, από το οποίο είναι καμωμένο το μπολερό, έχει ένα χρώμα, που να έναρμονίζεται με το έμπριμέ του φορέ-ματος. Έχει το λαιμό στρογγυλό, τα μανικάκια τρουά-κάρ και την κάτω άκρη του κοντή, αλλά με τη βοήθεια ενός λαστιχού, που περνά στο στρίψωμα, αντί να πέφτει ελεύθερο σχηματίζει ένα έλα-φρό μπλουζόν λιγάκι χαμηλότερα από το στήθος, αφήνοντας να φαίνεται η μέ-ση. Και πάλι το κουμπωμα γίνεται πίσω.

Άλλα μπολερό διατηρούν τη ριχτή γραμμή, αλλά η γραμμή αυτή κάτω από το στήθος δεν είναι ευθύγραμμη, σχη-ματίζει στο κέντρο γωνία, ώστε να εί-ναι κοντύτερο στη μέση και μακρύτερο στα δύο πλάγια, ενώ στην πλάτη, όπου και κουμπώνει, συνεχίζεται ευθύγραμμη οριζόντια. Αυτό το είδος φοριέται με φορέμα σε κοπή «πρεναές», στις δε «πέν-σες» του φορέματος, που σχηματίζουν τη μέση, ανταποκρίνονται και δύο «πένσες» του μπολερό. Έτσι φορέμα και μπολε-ρό αποτελούν ένα σύνολο συνεχίζον-τας το ένα τη γραμμή του άλλου. Το φορέμα μπορεί να είναι ντεκολτέ, το μπολερό όμως έχει ένα στρογγυλό κλει-σιμο γύρω από το λαιμό και τα μανικάκια του είναι τρουά-κάρ και έθαζε προς τα κάτω.

Άλλο πάλι είδος μπολερό είναι αυτό που συμπληρώνει μία άμπιγιέ τουαλέττα σε αντίθετο χρώμα. Κουμπώνει κι' αυτό πίσω, έχει άνοιγμα λαι-μού σε σχήμα «μπατώ» και είναι πολύ κοντό και χωρίς μανίκια.

ΟΙ ΝΤΕΚΟΥΠ

Τα γαρνιρίσματα με κάθε είδος ντεκούπ στα καλοκαιρινά φο-ρέματα, στα ταγιεράκια, στις μπλούζες είναι πολύ της μόδας εφέτος.

Οι ντεκούπ έχουν την ειδικότητα να δίνουν μία ιδιαίτερη χάρι στη σημερινή απλή γραμμή. Επί πλέον βοηθούν στο να δίνουν στην κοπή τις διακυμάνσεις, που είναι απαραίτητες για να ακολουθή η γραμμή με απαλότητα τις γραμμές του σώματος.

Σ' ένα σύνολο π. χ. φορέματος και μπολερό, το μπολερό

στολίζεται με δύο κάθεται ντε-κούπ από το κάθε πλάι του μπροστινού ανοίγματος. Οι ντε-κούπ αρχίζουν από τους ώμους σχηματίζουν απαλά το στήθος και συνεχίζονται ως το τέλος του μπολερό. Έπειτα, συνεχι-ζονται οι ντεκούπ στη φούστα, που είναι αν φόρμ, με τη δια-φορά ότι, αφού φτάσουν στα μισά της φούστας, κάνουν μία γωνία και συνεχίζονται οριζόντιες, περιβάλλοντάς με κατεύ-θυνση προς τα πίσω όλη την περιφέρεια της φούστας.

Άλλος τρόπος γαρνιρίσματος μιας τουαλετίττας με ντεκούπ είναι η τοποθέτηση αυτής στο κορσάκι με μία οριζόντια κλίση ακριβώς στο στήθος. Έτσι δίνει την εντύπωση ότι το κορσάκι είναι συνέχεια της φούστας προς τα επάνω, ενώ το κυρίως κορ-σάκι σταματά στη γραμμή του στήθους.

Άλλες ντεκούπ σχηματίζουν νυμπίες σε φορέματα, σε βέ-στες, σε ζακέττες και άλλες σχηματίζουν κρυφές τσέπες σε κορσάκι και φούστες.

Στα έλαφρα καλοκαιρινά παλτουδάκια βλέπουμε έξ' άλλου έναν ιδιότροπο τύ-πο ντεκούπ. Έχει σχήμα διαγώνιο στα δύο πλάγια και σχηματίζει επίσης διαγώ-νιες τσέπες, προχωρεί ύστερα ως το σημείο του κουμπώματος και ακριβώς στη θέση του πρώτου κουμπιού σχημα-τίζει μία γωνία απ' όπου ξεφεύγουν σου-ρίτσες, οι οποίες χάνονται στους ώμους.

Σας δώσαμε μερικές ιδέες για να το-ποθετήσετε με διάφορους τρόπους τις ντεκούπ, αλλά οι παραλλαγές είναι ά-νεξάντηλες και με λίγο γούστο και άρ-κετή φαντασία μπορείτε να βρείτε και άλλους τρόπους για να τις χρησιμοποιή-σετε. Μη ξεχνάτε ότι με λίγο διαφορε-τική τοποθέτηση τους μπορείτε να δώσε-τε στη σιλουέττα τη γραμμή που θέλετε.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Η μεγάλη μόδα των έμπριμέ που θα επικρατήσει εφέτος όλο το καλοκαίρι έ-πεκτείνεται σε κάθε είδος υφάσματος, ακόμη και σ' εκείνα που είχαν συνη-θίσει να τα βλέπουμε μόνο μονόχρωμα.

Έτσι, βλέπουμε σταμπατά όττομάν με-φορά χρώματα έμπριμέ, πικέδες σε διά-διάφορα μεταξωτά σε ποικίλα χρώματα και πρωτότυπα σχέδια.

Τα σταμπατά υφάσματα θα χρησιμο-ποιηθούν εφέτος για κάθε είδος ντυσί-ματος.

Για έλαφρα πρωινά φορεματάκια, άλλο-τε για φούστες, άλλοτε για μπλούζες, για άπογευματινά συνόλα, για πιο άμ-πη άπογευματινά, για ντε-πιές, όπλα-δή φορέμα και βέστα, για βραδυνές του-αλέττες με συνδυασμό μονόχρωμων.

Ακόμη και στα καπέλλα θα δούμε γαρνιρίσματα με σταμπατά υφάσματα και ουσιαστικά στην περίπτωση αυτή χρησιμοπο-ιούμε ένα κομμάτι από το σταμπατό ύ-φασμα του φορέματος.

Τα σταμπαρισμένα παρουσιάζουν κά-θε χρόνο κάτι καινούργιο, έτσι εφέτος έχουμε τη μεγάλη μόδα των «πουά» που είναι άλλοτε μεγάλα, άλλοτε μικρά ή και μικρά και μεγάλα στο ίδιο ύφασμα. Μαζί με τα «πουά» έχουμε και άλλα σχέ-δια που μιμούνται τα άστερισμούς, άλλα που αποτελούνται από κλαριά, σπαρμένα φύλλα, φρούτα, μπουκετάκια, έντομα και άλλα ακαθόριστα σχέδια σε διάχυτα χρώματα.

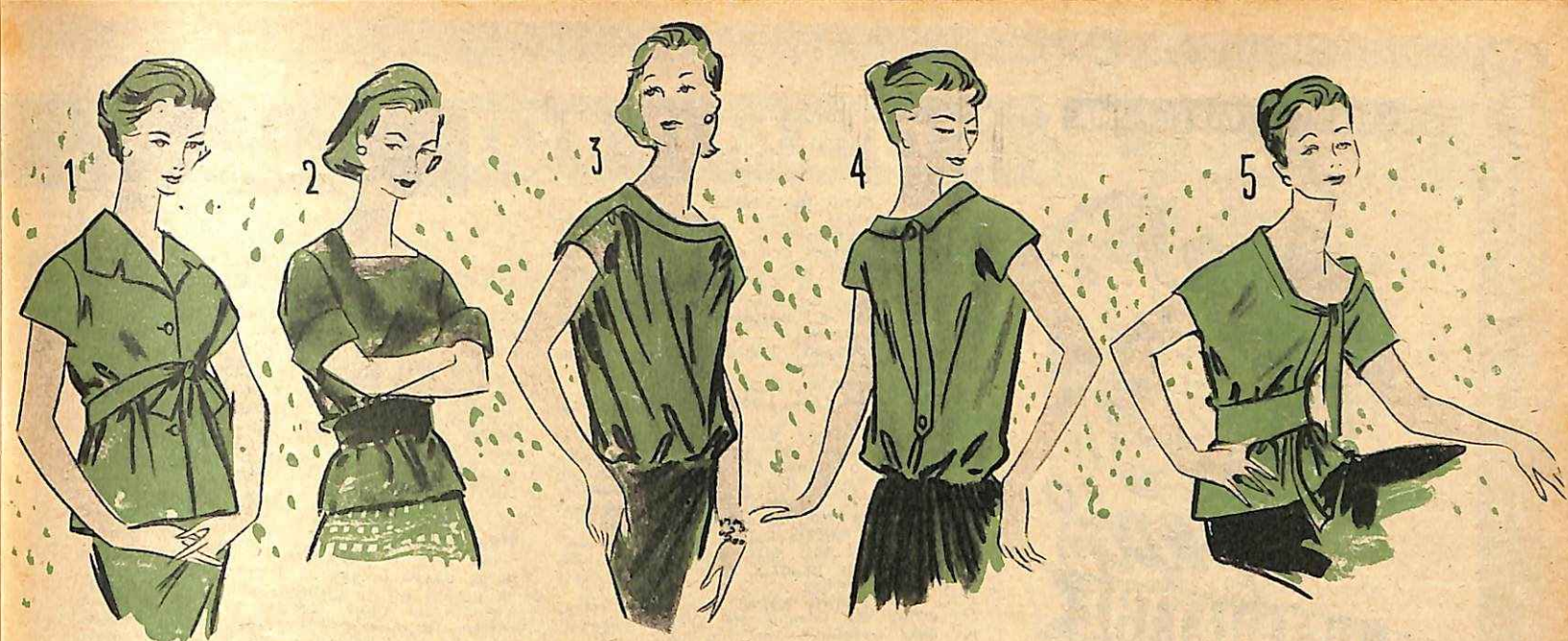
Μη ξεχνάμε πόσο της μόδας είναι και τα σχέδια, που άπομιμούνται τα λαχού-λουλούδια του άγρου, παπαρούνες, οτάχια, κρινάκια, καμπα-νιόλα.

Αυτά θα φορεθούν ιδιαίτερος στις πλάς και στην έξοχή. Ου-σανάκια έλαφρα με φαρδιές κλός φουστιές, κορσάκι έφαρμο-στα πολύ ντεκολτέ και χωρίς μανίκια.

ΠΛΕΧΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Τα πλεχτά δεν είναι πια άποκλειστικότητα του χειμώνα. Θα δούμε όλο το καλοκαίρι πουλόβερ, σουέτερ, καζάκες, γάντια και χαριτωμένα μπερέ όλα πλεχτά με τη διαφορά ότι για το πλέξιμο τους δεν χρησιμοποιούμε μαλλί άλλα νήματα μεροερίξε

1) Μοκασαίν πολύ έλαφρο από άσπρο σουέντ. Κατάλληλο για πρωινό ντύσιμο. 2) Γόβα άπογευματινή, άνοιχτή μπροστά, κα-μωμένη από δέρμα σούρας. 3) Γόβα από λεπτό μπός. Τη βλέπουμε σε όλα τα χρώματα. 4) Γόβα λινό κλειστή, που φοριέται με ταγιέρ. 5) Έλαφρό παπούτσι «τροτέρ», που γίνεται σε χρωματιστό μπός με χαμηλό φαρδύ τακούνι.

γυαλιστά και ένιοτε ένα εί-δος χονδρού κορδονέτου.

Έτσι, τα πλεχτά θα προο-φέρουν πάλι τις υπηρεσίες τους ιδίως για όλες τις σπορ-τιβ έμφανίσεις: ταξιδιόδια, έκδρομές, όρεϊβασίες.

Έκτος από τους γνωστούς τύπους των πλεχτών, που ά-ναφέραμε παραπάνω, είναι πολύ της μόδας εφέτος οι πλεχτές μπλουζίτσες, που θα φοριούνται μέσα από τις φού-στες και θα έχουν κοπή ζα-πωνάι, έτσι πού να σχηματί-ζουν πολύ κοντά μανικάκια.

Ο γιακάς, που θα έχη η πλεχτή μπλουζίτσα, θα είναι κατεβατός γύρω από τον λαιμό και μία πιά που θα φθά-νη ως τη μέση της μπλουζας θα χρησιμεύει για το κουμ-πωμα.

Για να πλέξουμε αυτές τις μπλουζες χρησιμοποιούμε βε-λόνες ή βελονάκι του κροσέ.

Αν δεν είδικευσατε στο πλέξιμο με βελόνες μη δι-στάσετε να πλέξετε την μπλουζα σας με βελονάκι, που δεν είναι διόλου δύσκολο.

Όλοίσιον φορέμα έφαρμοστό, που έχει για συμ-πληρώμα μία κοντή ριχτή βέστα.

λο, θα είσατε το ίδιο της μόδας. Για τα καλοκαιρινά πλεχτά χρησιμοποιούμε νήματα σε ά-παλούς χρωματισμούς, άλλα και σε μερικούς χτυπητούς που δίνουν τόση ζωή στο πρόσωπο.

Μπορείτε έτσι να συνδυάσε-τε με μία φούστα διάφορες πλε-χτές μπλουζίτσες ή το αντίθε-το με την ίδια μπλουζα διάφο-ρες φούστες.

Πολύ επίσης της μόδας είναι οι άσπρες πλεχτές μπλουζες που άπομιμούνται στο πλέξιμο τη δαντέλλα. Φοριούνται με μαύρη μεταξωτή φούστα και θε-ωρούνται άμπιγιέ.

Άλλο ώραίο σύνολο είναι η μπλουζα και σουέτερ πλεκτά, όμοιόμορφα γάντια και μπερε-τόκι.

Μη ξεχνάμε δε ότι η μόδα αυτών των καλοκαιρινών πλε-χτών συνδυάζει πρακτικότητα, δε-κωψότητα και οικονομία δε-

Μοντέλο της Λανθέν-Καστιγιό από μεταξωτό ούρα έμπριμέ με ά-πράσινες βούλες πάνω σε ά-σπρο φόντο.

1) Η μπλουζα-σεμίζ, που είναι η τελευταία λέξη της μόδας. Γίνεται από ποπλίνα κι' έχει μια ζώνη τοποθετημένη ψηλά. 2) Μπλουζα από σκούρο λινό, που φοριέται με καρρεδάτι φούστα. 3) Μπλουζα κιμονό, καμωμένη από σαντούν, καταλήγει σε μπλουζόν. 4) Κι' άλ-λη μια μπλουζα με μπλουζόν και κουμπωμα κρυφό κι' τω από μία πιά. 5) Μπλουζα άμπι-γιέ από όργκαντί με φαρδιά ζώνη.

δομένου ότι θα κάνετε μόνη σας το πλέξιμο.

ΤΑ ΠΛΙΣΣΕ

Ανάμεσα στις φετινές μόδες που θα δο-με είναι και τα πλισσέ.

Πλισσέ όλων των ειδών, άλλοτε της μηχανής με πολύ λεπτές πιέττες, άλλοτε φαρδύ-τερες και άλλοτε κουφωτές.

Όλες αυτές οι πιέττες μπορούν να γίνουν είτε σε ίσιο κομμάτι υφάσματος, είτε σε φού-στα κουμένη κλός και τότε έχουμε τα πλι-σέ-σολέιγ.

Άλλα υπάρχουν και οι πιέττες, που γίνον-ται στο χέρι λίγο φαρδύτερες, πλαγιάστες, κουφωτές ή ανάμικτες πάνω στην ίδια φού-στα.

Είναι όμως πολύ της μόδας και οι ελεύθε-ρες πιέττες, που είναι μόνο πάνω πιασμένες και ύστερα αφήνονται άτράχιατες.

Οι πιέττες, κατά γενικό κανόνα, θα γαρνι-ρουν φούστες, που φοριούνται με μπλουζες, φούστες που αποτελούν μέρος φορέματος πρώιμου ή άπογευματινού ή ακόμη και βρα-δυνού.

Στα πρωινά φορέματα συνήθίζονται πολύ οι πιέττες που αρχίζουν από τους γοφούς σαν συνέχεια του κορσάκι, που κατεβαίνει χαμηλότερα από τη μέση και φοριέται χω-ρίς ζώνη με δύο πλαινές πένσες. Αυτές σχη-ματίζουν την κλίση της μέσης.

Στο είδος αυτό το φορέματος ταιριάζει η κοπή ζαπωνάι με πολύ κοντά μανίκια.

Η μεγάλη όμως μόδα της πιέττας στα άμπιγιέ φορέματα εμφανίζει και μία άλλη χαριτωμένη ιδιότητα: Πιέττες στολίζουν ό-λα τα είδη υφάσματος από ένα νυμπί και συνε-χίζονται ως κάτω, ενώ μία λεπτή ζώνη συγκρατεί τις πιέττες στη μέση.

Για το είδος αυτό του φορέματος, το ύφασμα πρέπει να είναι λεπτό και ανάλαφρο, ώστε να πέφτει χωρίς να προσθέτ βάρος. Πιέττες βλέπουμε ακόμη και σε μερικές εσάρπες που στολί-ζουν τους ώμους.

Η άλλη λογαριαστική μου

Δ. Μ. Ν. Ε.: Δεν μπορώ να σας εύχαριστήσω. Λεπτοφυή, Χαλκίδα: Πάρετε λίγη μαγιά της μπύρας, θα σας ωφελήσει πολύ. Όσο για τις βιταμίνες προτιμώτερο να συμβουλευθείτε τον γιατρό σας.

Τελεϊόφοιτο Γυμνασιού, Άλεξανδρούπολι: Δεν ξέ-ρω το κόστος της εκεί ζωής, αλλά για τα ένδοια που με ρωτά-τε, άσφαλώς είναι πολύ ακριβότερα στας Άθηνες.

Μία δυστυχισμένη: Δεν βρίσκω να διακρίνω την ή α-πελπισία σας. Το πρόσωπο άσπρισμα των μαλλιών είναι τόσο σύνθηες. Αν σας δυσχεροτή σε σημείο που ν' άπελπίζεστε δεν έχετε παρά να καταφύγετε στο βάψιμο.

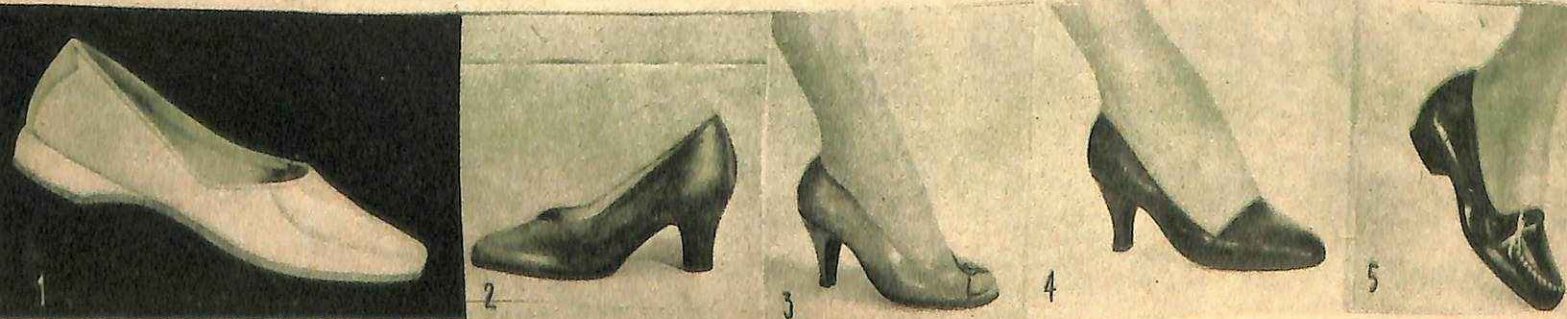
Κ. Α. Μ.: Τρίκαλα: Κελά θα κάνετε να έπισκεφθείτε ένα πα-θολόγο.

Κίτρινη μαργαρίτα, Άργοστόλι: Πάρετε λίγη μαγιά της μπύρας και προσέχετε λίγο την τροφή σας: Όχι λαδερά, όχι παστά, ούτε τσιγαριστά.

Μόνα Α., Κέρκυρα: Δεν έξαλειφονται. Αφού σας ένοχλούν τόσο, βερνικώστε τα νύχια σας για να σκεπάσετε τους λεκέδες.

Λέλα Τετ., Καρδίτσα: Μόνο ιδιαίτερος μπορώ να σας ά-παντήσω, αν μου στείλετε τη διεύθυνσή σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μικρός Ραούλ Ντελακούρ, όρφανός στον κόσμο ζούσε στο Σανλί, μαζί με τις τρεις γεροντοκόρες θείες του, που τον είχαν πάρει στο σπίτι τους από συμπόνοια. Ο Ραούλ εργαζόταν στο συμβολαιογραφείο του Ντυρουάρ και μία ημέρα αντί να φροντίσει για τις δουλειές του γραφείου, προτίμησε να πάει στο αεροδρόμιο, για να δει πού θα πετούσε ένας δημοφιλής αεροπόρος. Εκεί όμως τον είδε ο συμβολαιογράφος και τον απέλυσε από τη δουλειά του. Οι θείες του τότε περιώρισαν τον Ραούλ στο δωμάτιό του. Βγήκε ωστόσο από αυτό και κατέβηκε κρυφά στον κήπο για να παρακολουθήσει τη συζήτηση του φαρμακοποιού Τορπέν με τις θείες του, για τα νοίκια που αυτός τους χρωστούσε. Ο Τορπέν δήλωσε στις γεροντοκόρες ότι θα έφευγε για τη Νότιο Αμερική να κάνει την τύχη του. Ο Ραούλ τότε αποφάσισε να πάει μαζί του και την άλλη μέρα έφυγε από το σπίτι του.

4ον Στο δρόμο που πήγαινε σφύριζε από τη χαρά του. Γελούσε μάλιστα σαν σκεπτόταν τα μούτρα που θα κάναν οι θείες, που θα έβλεπαν ότι τους είχε αδειάσει τη γωνιά.

Ο Ραούλ ανέπνεε τον πρώινό αέρα και προχωρούσε στον κεντρικό δρόμο της πόλεως. Οι έμποροι, που εκείνη την ώρα άνοιγαν τα μαγαζιά τους, τον καλημέριζαν κι' ο πρώην γραφιάς τους χαιρετούσε κι' αυτός με κάποια περιφρόνηση, λέγοντας από μέσα του:

«Κακόμοιροι! Έσεις θα μείνεις στο Σανλί, ενώ εγώ θα φύγω μακριά... Θα πάω σε νέες χώρες, θα δώω καινούργια πράγματα, θα εργασθώ, θα γίνω πλούσιος κι' όταν γυρίσω θα με βλέπετε και θα λέτε: «Αυτός είναι ο ανεψιός των δεσποινίδων της οδού Σαιντ-Αλνιάν, που έφυγε μικρός για να κάνει την τύχη του στην Αμερική!»

Τέλος έφτασε στην οδό Δημοκρατίας, που ήταν το φαρμακείο του Τορπέν. Μόλις μπήκε, άκουσε τη φωνή του φαρμακοποιού που τραγουδούσε στο επάνω πάτωμα. «Όλα τα πράγματα εκεί μέσα ήταν άνω-κάτω. Κιβώτια, μπουσούλα, κασσόνες, μια άναστατάσι που γίνεται συνήθως, όταν θέλουμε να ταξιθεύουμε. Ο Ραούλ χτύπησε μια-δυο φορές το κουδούνι. Ο Τορπέν όμως, με το τραγούδι του, δεν άκουγε για να κατεβεί. Χτύπησε και τρίτη φορά. Έπι τέλους, το τραγούδι σταμάτησε κι' ο Τορπέν φώναξε:

— Ποιός είναι; Δεν πουλάω πιά φάρμακα. Πηγαίνετε, αν βιάζεστε, στο μαγαζί του γείτονά μου. Αρκετά ως τώρα έφτιαχνα συνταγές και πουλούσα σάβια, αγγλικό αλάτι και παστίλλες για το βήχα σας!...

Και ξανάρχισε το τραγούδι του. Ο Ραούλ, που φοβόταν μή τύχη και δεν ήθελε να τον δει, ανέβηκε στη στενή σκάλα και μπήκε σε μια κρύα, όπου ο φαρμακοποιός του καθόριζε το ντουφέκι του. Όταν είδε τον μικρό, άρχισε να γελάει. Και χωρίς ν' αφήσει τη δουλειά του, τον ρώτησε:

— Τι θέλεις, Ραούλ; Μήπως λιποθύμησε καμιά θεία σου κι' έρχεσαι να ζητήσεις αλθέρα; Ή μήπως θέλεις ιαγωγή για τα μαλλιά της θείας Γερτρούδης; Μα έχασα πώς, με όλα τους είπα χτες το βράδυ, που θα τους κάθισαν στο στομάχι, θα έχουν ανάγκη

από κανένα χωνευτικό. Λοιπόν, Ραούλ, τι ζητάς;

— Κύριε Τορπέν, δεν ήρθα για τις θείες που είναι πολύ καλά στην υγεία τους, αλλά για μένα...

— Μπα! Είσαι άρρωστος; Είμαι γερός, δυνατός κι' αποφασιστικός... Άκουσα χτες το βράδυ τη συζήτηση που κάνατε με τις θείες μου και ήρθα να σας παρακαλέσω να με πάρετε και μένα μαζί σας εκεί κάτω...

— Ο φαρμακοποιός ξαφνιάστηκε με τα λόγια του μικρού. Κι' αφήνοντας το ντουφέκι στο τραπέζι, τον ρώτησε:

— Μήλας σοβάρα, Ραούλ; Θέλεις κι' εσύ να γίνης μετανάστης;

— Ναι! Απάντησε ο μικρός.

— Μα, αλλά, δεν είσαι γραφιάς σε συμβολαιογραφείο;

— Ήμουν! Τώρα πιά δεν είμαι... Ο κ. Ντυρουάρ μ' έδιωξε από χτες... Απάντησε στενοχωρημένος ο Ραούλ. Είμαι όρφανός. Οι μόνοι μου συγγενείς είναι οι τρεις γεροντοκόρες που τις ξέρετε. Όταν άκουσα χτες τα σχέδιά σας, αποφάσισα να φύγω, και θα φύγω... Αν δεν με λυπηθήτε και δεν με πάρετε μαζί σας, θα είμαι έδω πολύ δυστυχισμένος. Ξέρετε τι καμώσις μεγάλος είναι να μην έχετε πατέρα και μητέρα...

— Ο Τορπέν ήταν καλός άνθρωπος. «Ήξερε κι' αυτός την ιστορία του μικρού όρφανού. Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, του είπε:

— Είναι αλήθεια πως δεν μπορείς να μείνεις για πάντα μ' αυτές τις γριές. Τι να σε κάμουν...

— Κύριε Τορπέν, δεν φτάνει που είναι κακές κι' εγωίστριες, αλλά και δεν μ' αγαπούν! Κι' αν δεν μπορούσα να φύγω μαζί σας, θα φύγω μόνος μου και θα μπό μούτσος στο πρώτο καράβι που θα βρω...

— Αυτά που μου λές, έλεγε ο Τορπέν, σίγουρα τάνεις διαβάσει σε κανένα μυθιστόρημα και σου φούντωσαν το παιδικό σου μυαλό. Σ' την πραγματικότητα όμως δεν είναι έτσι! Η ζωή του μετανάστη είναι σκληρή. Πρέπει να μη λογασιάζη ούτε κούρο, ούτε πείνα. Πρέπει να είναι δυνατός γιατί θα συναντήσει στο δρόμο του πολλούς εχθρούς. Ακόμη πρέπει ν' άντεχί στους κόπους και στις στερήσεις.

— Είμαι, κύριε Τορπέν, γερός! Και τι κάνω τώρα ένα χρόνο κοντά στις τρεις θείες μου; Κανένα παιδί δε θα καθόταν κοντά τους όταν τις άκουνε να του κακολογούν τον πατέρα του. Είναι σκληρό, πολύ σκληρό. Παρ' όλη αυτά, εγώ έκανα υπομονή. Μα τώρα πιά έφτασε η ώρα. Η τύχη μου με ώθησε χτες το βράδυ ν' ακούσω τα σχέδιά σας. Έσεις είστε η σωτηρία μου!...

— Ο φαρμακοποιός όμως που σκεφτόταν τα πράγματα διαφορετικά του είπε:

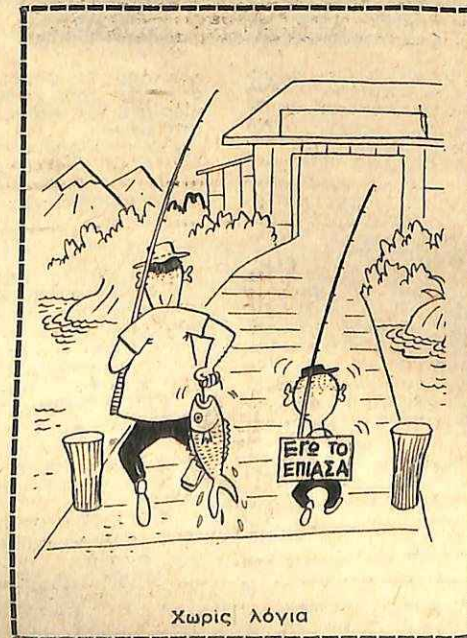
— Φοβάμαι, ότι ένα παιδί, που γεννήθηκε στα καλά του και σε αγαθά του και που μεγάλωσε ανάμεσα σε φουστάνια, δεν θ' άντεξε στις δυσκολίες της ζωής του μετανάστη.

— Ο Ραούλ, άκουγοντας το φαρμακοποιό, να του μιλάει έτσι περιφρονητικά, έγινε ωχρός. Και πριν εκείνος μαντέψει το σκοπό του, άνασχησε γρήγορα το μανίκι του κι' άπορριξε ένα υαλάρι, που ήταν στο τραπέζι, έχοντας την άκρη του στο μπράτσο του. Το αίμα άνοιξε άμεσως να τρέχει.

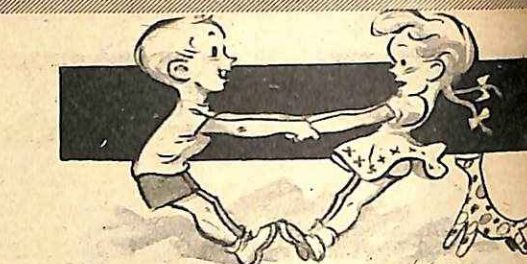
— Ο Τορπέν, τσοκαυμένος, του άσπεξε το μαχαίρι, λέγοντάς του:

— Μα, παιδί μου, είσαι τρελλός;

— Όχι, κύριε Τορπέν, δεν είμαι τρελλός, αλλά έχω θάρρος και είμαι γενναίος. Δεν με

Χωρίς λόγια

τρομάζει τίποτα. Κυττάτε, γελάω! Κι' αν μου πητε πως είμαι δειλός, είμαι έτοιμος να μπήξω το μαχαίρι βαθύτερα στο χέρι μου...

— Ο Τορπέν έτρεξε να πάρη φάρμακα και γάζες για να δέση τη πληγή του Ραούλ, ενώ συλλογιζόταν:

«Είναι δυνατόν κι' έχει θέληση! Ίσως θα έκανα μια καλή τράζι, αν τον έπαιρνα μαζί μου εκεί κάτω...»

— Όταν γύρισε, κρατώντας τα φάρμακα, ο Ραούλ τον ρώτησε:

— Λοιπόν, δέχεστε, κύριε Τορπέν;

— Καλά, βλέπουμε... Άφησε πρώτα να σου δέσω το χέρι.

— Κι' όσο ο φαρμακοποιός ήταν απασχολημένος με το δέσιμο, ο Ραούλ έξακολουθούσε να μιλάει για το ζήτημα, που τον ενδιέφερε:

— Λοιπόν, κύριε Τορπέν, χτες άκουσα που λέγατε ότι συνηνοηθήκατε με κάποιο πρακτορείο. Τι είναι αυτό το πρακτορείο; Λέγονται και παιδιά!...

— Τα πρακτορεία είναι γραφεία που διευκολύνουν δασύς θέλουν να μεταναστεύουν. Νά, δες εδώ, Ραούλ...

— Ο Τορπέν άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε από μέσα διάφορα έντυπα. Φυλλάδια, εφημερίδες, εκδόσεις, φωτογραφίες. Κι' ο Ραούλ, καθώς κύτταγε το σωρό εκείνο, έβλεπε με θαυμασμό εικόνες από ξένες χώρες, μεγάλα ξενοδοχεία, πλοία, σιδηροδρομικούς σταθμούς...

— Κι' όλα αυτά είναι για τους μετανάστες; ρώτησε ο μικρός ένθουσιασμένος.

— Βέβαια! είπε ο φαρμακοποιός. Στις χώρες αυτές ο μετανάστης είναι πολύτιμος. Τον περιποιούνται, τον προσέχουν, τον οδηγούν. Θα δής, μικρό μου...

— «Θα ιδής» του λέτε; φώναξε ο Ραούλ πετώντας από τη χαρά του: «Ωστε δέχεστε να με πάρετε μαζί σας;

— Για να ταξιδεύεις μόνος σου, είναι κάπως δύσκολο, απάντησε ο Τορπέν. Είσαι μικρός για να σε δεχθούν στο πρακτορείο των μεταναστεύσεων. Μαζί μου όμως το πράγμα διαφέρει. Δεν θα μού κακοφανή μάλιστα αν με συνοδεύσει ως εκεί ένα παιδί γερό, δυνατό, γεμάτο θάρρος, σαν και σένα.

— Ο Ραούλ έπεσε στην αγκαλιά του φαρμακοποιού.

— Σας ευχαριστώ, του είπε, σας ευχαριστώ! Μου σώζετε τη ζωή μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που κάνατε για μένα!

— Σπουδαίο πράγμα! μίθρισε ο Τορπέν. Μήπως μού στοιχίζει τίποτα;...

— Κι' αφού σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Ραούλ, πρέπει όμως πρώτα να πάρουμε την άδεια από τις γεροντοκόρες. Δεν ξέρουμε, αν θα σ' αφήσουν να ρηθς μαζί μου.

— Ο Ραούλ από τη χαρά του είχε ξεχάσει πως ήταν στη μέση οι θείες του. Και στενοχωρημένος κάπως είπε:

— Κύριε Τορπέν, οι θείες μου δεν ξέρουν τίποτα για τα σχέδιά μου. Ήρθα πρώτα να συνηνοηθώ μαζί σας, και ύστερα...

— Αυτό που μου λές, Ραούλ, είναι πολύ δυσάρεστο. Δεν μπορώ να σε πάω χωρίς την άδεια τους, γιατί θα μπλέξω άσχημα με την τριάδα...

— Ξέρετε, τι θα κάνουμε, κύριε Τορπέν; είπε ο Ραούλ. Να πάμε μαζί στο σπίτι και να τις παρακαλέσουμε να μ' αφήσουν...

— Πάμε, απάντησε ο φαρμακοποιός. Τό κάτω-κάτω δεν θα με φάνη!...

— Έμπρός, λοιπόν, πάμε άμέσως...

— Στάσου, πρώτα να καθαρίσω το ντουφέκι μου! Νάξερεις πόσο θα μάς χρειαστεί αυτό στην Αργεντινή!...

— Ο Ραούλ, που βιαζόταν να τελειώσει μια ώρα γρηγορότερα, αναγκάστηκε να περιμένει. Κι' όταν ο Τορπέν έκανε το όπλο του να λάμπει, άκολούθησε τον Ραούλ στην οδό Σαιντ-Αλνιάν.

— Κύριε Τορπέν, είπε ο Ραούλ πριν βγούν ακόμη από το φαρμακείο, πάρτε κι' αυτές τις εικόνες να τις δείξουμε στις θείες μου...

— Και τις πήραν μαζί τους.

— Όταν έφτασαν στην καγκελλόπορτα του σπιτιού, η καρδιά του Ραούλ άρχισε να χτυπά δυνατά. Φοβόταν μήπως οι θείες του αρνηθούν...

— Τη στιγμή που έμπαιναν, είδαν τη θεία Αιμιλία. Φορούσε άσπρη ποδιά, παλμό γάντια τρυπημένα και συγκινημένη το σαλόνι. Αφώνοντας τη δουλειά της, είπε στον ανήψιο της αυστηρά:

— Γιατί παράκουσες και έβηκες από την καμαρά σου, χωρίς να σε φωνάξουμε; Τι σου είπα χτες; Σε είδοπα ότι αυτό δεν μπορεί να εξακολουθήσει. Και για να σε διορθώσουμε, έχουμε λάβει και οι τρεις αυστηρά μέτρα εναντίον σου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

"Ενα φιλόστοργο παιδί

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε κάποιο χωριό ένας φτωχός γεωργός με το γυιό του τόν Αντριάνο.

Ο Αντριάνος ήταν δέκα χρόνων μόνο, μα πολύ έξυπνο και φρόνιμο παιδί. Τα πρώινα πήγαινε σχολείο και τις άλλες ώρες βοηθούσε στο περιβάλλον του πατέρα του και κουτοεπινοούσαν. Ξαφικά τ' άματι του πατέρα πόνεσαν. Κι' επειδή δεν υπήρχε γιατρός στο χωριό, ο γέρος τυφλώθηκε κι' η απελπισία του ήταν μεγάλη. Πώς να εργαστεί που είχε χάσει το πολυτιμότερο πράγμα του ανθρώπου, το φως του;

Κάλεσε τότε κοντά το γυιό του και του είπε:

— Παιδί μου, άλλη έλπιδα δεν μάς μένει παρά να γυρίσουμε τους δρόμους ζητιανεύοντας. Έσύ μικρός, εγώ τυφλός, θα μάς λυπάται ο κόσμος και κάτι θα μάς δίνει...

Ο Αντριάνος, που ήταν καλό και φιλότιμο παιδί, τού αποκρίθηκε:

— Τι λές καλέ πατέρα! Να ζητιανεύουμε; Όχι, εγώ θα δουλέψω και για τους δυο μας. Θα πάω στο δάσκαλο να τον παρακαλέσω να μ' αφήνει να λείπω κάπου-κάπου, για να δουλεύω στο περιβάλλον. Θα πουλάω λαχανικά και θα ζήσομαι!

Και ξεκίνησε για το σχολείο.

— Παιδί μου, είσαι ελεύθερος τα πρωινά, του είπε ο πονετικός δάσκαλος, όταν άκουσε τη θλιτερή του ιστορία. Νάρχεσαι όμως, το απόγευμα για να μη χάσεις τη σειρά σου.

Ετσι, ο Αντριάνος το πρωί έσκαβε, σκάλλεζε, πότιζε το περιβάλλον και τ' απόγευμα πήγαινε σχολείο. Ήξερε πάντα νεράκι το μάθημα κι' ήταν από τους πρώτους. Δυο φορές την εβδομάδα κατέβαινε στο πατάρι, στην πόλη και πωλούσε τα λαχανικά. Επειτα, χαρούμενος, γυρίζει με τα κοφίνα αδειανά και τις τσέπες γεμάτες χρήματα. Μ' όλη όμως τη χαρά του, πήγαινε στο δρόμο σιγά και προσεκτικά, γιατί γύρω ο ξερότοπος ήταν γεμάτος φίδια. Μία μέρα, γυρίζοντας απ' την αγορά, άκουσε κλάματα και φωνές μαύρες, σαν πεθαμένο, κι' από πάνω του μία καλοντυμένη κυρία, που προσπαθούσε να το συνηφέρει.

— Καλό μου παιδί, ξεφώνισε τότε η κυρία, τρέξε να πέρης ένα γιατρό. Το κοριτσάκι μου το θάγγασε ένα φίδι και θάρρως πως ήτον μια οκιά! Θα πεθάνη το παιδάκι μου, θα το χάσω. Τρέξε για γιατρό, καλό μου παιδί!

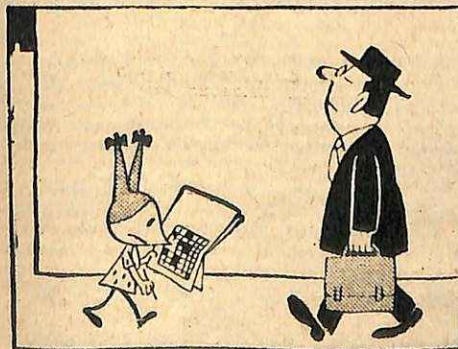
Ο Αντριάνος, ξέροντας απ' το πάθημα του πατέρα του πως δεν ήταν εύκολο να βρεθεί άμεσως γιατρός, είπε:

— Μη στενοχωριέστε, κυρία, αυτά συμβαίνουν ταχτικά στο χωριό μας. Μα μού φαίνεται πως θα μπορούσα εγώ να σώσω το κοριτσάκι σας.

Κι' ο Αντριάνος έσκυψε πάνω στη πληγή κι' άρχισε να ρουφά με το στόμα του το φαρμακωμένο αίμα κι' ύστερα να το φτύνη. Η μητέρα του κοριτσιού παρακολούθησε με άγνια.

— Δώστε μου, κυρία, ένα μαντίλι, της είπε κατόπιν ο Αντριάνος.

Και παίρνοντας το μαντίλι, έδεσε πάνω από την πληγή σφιχτά το ποδαράκι της μικρούλας. Σε λίγο εκείνη άνοιξε τα μάτια της κι' άνασκηθηκε.

Η ΖΩΪΤΣΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗ ΛΕΞΗ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ!...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

'Η πηγή

Στο χωριό μας μία πηγή αναβρύζει από τη γη φέρνοντας άστερευτο νερό κρουσταλλένιο δροσερό.

Και με χάρη περισσή πολυτρίχια και κισσό γύρω στα νερά της σκύβουν, τη στολίζουν και την κρύβουν.

Κι' ο διαβάτης σταματά φιλικά τη χαιρετά και στον ίκιο εκεί κοντά της ξεκουράζ'ετ' ο διαβάτης.

Και τού δίνει αυτή νερό κρουσταλλένιο δροσερό κι' ο διαβάτης εύλογη τη φιλόξενη πηγή.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Χιούμορ

— Τι λέγεται νήσος; ρωτάει ο δάσκαλος.

— Μέρος ηπείρου που βρέχεται γύρω-γύρω από θάλασσα.

— Και τι είναι λίμνη;

— Ο μαθητής κοιτάζει. Κι' ο δάσκαλος για να τον βοηθήσει τού λέει:

— Λέγε, λοιπόν! Το ξέρεις... το ανάποδο της νήσου.

— Α! ναι. Μέρος θαλάσσης που βρέχεται γύρω-γύρω από ηπείρα.

Ο Γιαννάκης αγοράζει ένα καινούργιο βιβλίο. Τα φύλλα είναι άσπρα. Το βλέπει καλά καλά. Και γυρίζοντας στο σπίτι, ρωτά το θείο του:

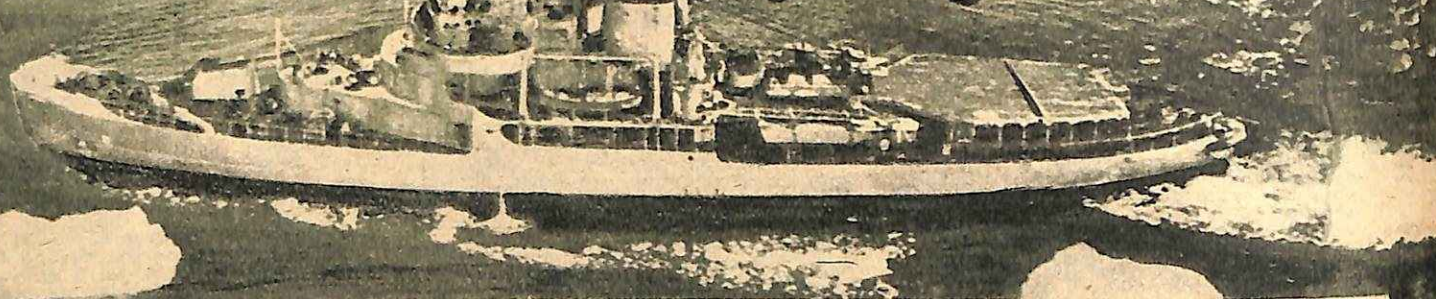
— Αλήθεια, θείε, πως καταρθώνουν οι τυπογράφοι και τυπώνουν τα βιβλία χωρίς να κόβουν τα φύλλα;...

Νί είναι φοβάμαι μήπως δεν πάμε έκδρομή, γιατί το βαρομετρό δείχνει βροχή...

Το τόσ; Μπα! Και δεν το γυρίσαμε στην καλοκατρία;

ANGE MICHEL

Το "άτομικό" παγοθραυστικό

Η "Ατκα" το τελειότερο από τα αμερικανικά παγοθραυστικά, που κάνει μακροχρόνιες αποστολές στον Άνταρκτικό.

Μετά το υποβρύχιο «Ναυτίλος», που έφτιαξαν οι Άμερικανοί, οι Ρώσοι κατασκευάζουν τώρα το δεύτερο είδος πλοίου που κινείται με ατομική ενέργεια

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ με τους Άμερικανούς, οι Ρώσοι έχουν σημειώσει ως τώρα εξαιρετικές επιτυχίες στην πολυποίκιλη χρησιμοποίησή της ατομικής ενέργειας. Έτσι, στη Σοβιετική Ένωση λειτουργεί εδώ κι ένα μισό χρόνο περίπου το πρώτο «άτομικό» εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος κι' ετοιμάζονται σχέδια για τη χρησιμοποίησή της ατομικής ενέργειας στα μεγάλα μεταφορικά μέσα, θαλάσσια, επίγεια κι' αερία.

Απ' αυτά τα σχέδια, το πρώτο που πραγματοποιείται τώρα, είναι ένα κολλοσιαίο παγοθραυστικό, δεκαέξι χιλιάδων τόννων, που θα κινείται με ατομική ενέργεια. Μετά το «άτομικό» υποβρύχιο «Ναυτίλος», που έφτιαξαν οι Άμερικανοί, το πλοίο αυτό θά-ναι το δεύτερο σκάφος που θα κινείται με θερμοληψιακό κινητήρα.

Το μεγάλο αυτό παγοθραυστικό, δεν θα διευκολύνει μονάχα τη θαλάσσια συγκοινωνία ανάμεσα από τις απέραντες παγωμένες εκτάσεις του Βόρειου Πόλου, αλλά θα κάνει και πιο πυκνές τις μεταφορές μέσα από τον Βόρειο Παγωμένο Ωκεανό, που συχνά είναι αδιάβατος από τα πλοία λόγω των παγετώνων.

Οι άκτες της Σοβιετικής Ένωσης προς τον Ωκεανό αυτόν, απλώνονται σε μήκος που ξεπερνά τις πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα. Τα νερά, στους περισσότερους συγκοινωνιακούς κόμβους της ατμοπλοίας εκεί πάνω, είναι παγωμένα ακόμη και κοντά στις άκτες κι' εκτός από τους καλοκαιρικούς μήνες, η θαλασσοπλοία είναι αδύνατη χωρίς τη βοήθεια των παγοθραυστικών.

Γι' αυτούς τους λόγους, από τον περασμένο ακόμα αιώνα, οι Ρώσοι ασχολούνται πολύ με το πρόβλημα των παγοθραυστικών κι' έχουν κατασκευάσει διάφορους τύπους τέτοιων πλοίων, που εξασφαλίζουν στα εμπορικά σκάφη ολόενα και πιο πλατύτερους κύκλους διαδρομών.

Η ανάγκη να πυκνωθεί η θαλασσία συγκοινωνία μεταξύ της ευρωπαϊκής Ρωσίας και των ακτών που απλώνονται από τη θάλασσα του Μπαρέντς ως τον Βερίγγιο πορθμό, έγινε πιο αίσθητη κατά την τελευταία εικοσαετία, από τότε δηλαδή που η Σοβιετική Ένωση προσπαθεί να αξιοποιήσει τη Σιβηρία.

Όπως είναι γνωστό, οι μεταφορές μέσω θηράς είναι πολύ πιο άσχετες από τις θαλάσσιες. Για να αναπτυχθεί, λοιπόν, βιομηχανικά και γεωργικά η Σιβηρία, ένα πυκνό σιδηροδρομικό δίκτυο θα απαιτούσε πολύ περισσότερα έξοδα από την ανάπτυξη της ναυσιπλοίας.

Η ναυσιπλοία, όμως, στις παγωμένες εκείνες περιοχές, δεν μπορεί να αναπτυχθεί χωρίς να προηγηθεί η ανάπτυξη των παγοθραυστικών.

Η χρησιμοποίησή, λοιπόν, της ατομικής ενέργειας στα παγοθραυστικά, ήταν μια μεγάλη ανάγκη. Τα «άτομικά» παγοθραυστικά έχουν ανεκτίμητα προτερήματα, αν γίνει σύγκρισή τους με τα συνηθισμένα παγοθραυστικά, που κινούνται με κάρβουνο, νάφθα ή πετρέλαιο.

Ένα «άτομικό» παγοθραυστικό θάχει άκτινα δράσεως απείρως μεγαλύτερη από εκείνη ενός συνηθισμένου ομοίου πλοίου. Θάχει επίσης δύναμη για να σπάει πάχους μιάμιση φορά μεγαλύτερη από εκείνη που έχει ένα κοινό παγοθραυστικό του ίδιου εκτοπίσματος.

Στα συνηθισμένα παγοθραυστικά, το 30% από το τონάζ, πιά-

νεται από την καύσιμη ύλη, που στις μεγαλύτερες μονάδες του στόλου αυτού φτάνει περίπου τις τρεις χιλιάδες τόννους.

Επειδή το παγοθραυστικό χρειάζεται εξαιρετική δύναμη για να σπάει τους πάγους και ν' ανοίγει δρόμο μέσα απ' αυτούς, πρέπει να καταναλώσει κατά μέσον όρο εκατό τόννους καύσιμης ύλης τη μέρα.

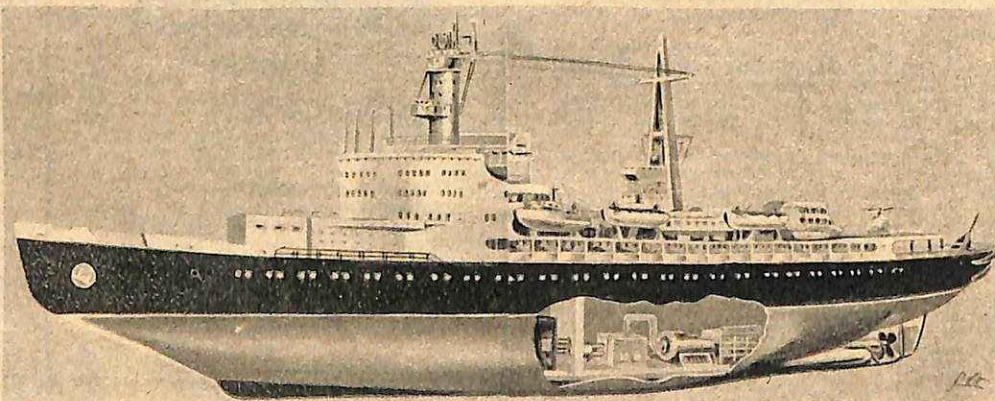
Η μεγάλη αυτή κατανάλωση αναγκάζει τα συνηθισμένα ως τώρα παγοθραυστικά να γυρίζουν κάθε τόσο στα λιμάνια ανεφοδιασμού τους και να μη μπορούν έτσι να κάνουν διαδρομές μεγάλης διάρκειας.

Απεναντίας, όμως, το «άτομικό» παγοθραυστικό δεν έχει ανάγκη συχνής «ανθρακώσεως» και μπορεί έτσι να συνεχίσει τον πλου του χωρίς διακοπές επί μηνες και μήνες, ώσπου ανοίξη ολους τους δρόμους, που χρειάζεται, ανάμεσα στους πάγους που σκεπάζουν τη θάλασσα.

Στα πλοία του καινούργιου αυτού τύπου, γίνεται επίσης και μεγάλη οικονομία χώρου.

Πραγματικά, οι τρεις χιλιάδες τόννοι, που στ' άλλα παγοθραυστικά πλάνωναν από την καύσιμη ύλη, χρησιμοποιούνται τώρα για την πιο άνετη διαρρύθμισή του σκάφους.

Το «άτομικό» παγοθραυστικό, εξ' άλλων, ακριβώς χάρι στην άνεση αυτή, είναι πιο γερά σκαρωμένο εσωτερικά και μπορεί συνεπώς να αντιμετωπίσει συνθήκες πλεύσεως ανάμεσα στους πάγους, οι οποίες θ' απαγόρευαν τη συνέχισή του πλου σε συνη-

Ένα σχέδιο του «άτομικού» παγοθραυστικού, που κατασκευάζουν οι Ρώσοι. Το σκάφος αυτό θάβει 16 χιλιάδων τόννων και θ' αναπτύσσει κινητήρια δύναμη 43 χιλιάδων ίππων.

θισμένα παγοθραυστικά.

Το ρωσικό «άτομικό» παγοθραυστικό θά αναπτύσσει κινητήρια δύναμη 44 χιλιάδων ίππων κι' έχουν ληφθεί όλα τα κατάλληλα μέτρα, ώστε το πλήρωμά του να μη κινδυνεύει καθόλου από την ραδιενέργεια, που θα ακτινοβολεί ο ατομικός αντιδραστήρας και τα άλλα συμπληρωματικά μηχανήματα. Υπάρχουν δηλαδή προστατευτικές θωρακίσεις στα ενδεχόμενα σημεία.

Επειδή εξ' άλλων ένα μονάχα ταξίδι του πλοίου αυτού θά διαρκέσει πολλούς μήνες, θάβει εφοδιασμένο με όλα τα τεχνικά μέσα, που θά το κάνουν να μην έχει σε καμιά περίπτωση ανάγκη να γυρίσει πρόωγα σε λιμάνι.

Επίσης, η ευευχωρία του σκάφους, θά επιτρέψει, ώστε να υπάρχει για το πλήρωμα κάθε άνεση, απ' όσες παρέχονται στους επιβάτες των υπερωκεανίων.

Ετσι το «άτομικό» παγοθραυστικό, θάχει αίθουσα κινηματογράφου, πισίνες για μπάνιο με θερμική απομόνωση, βιβλιοθήκη κι' αίθουσες αναψυχής.

Το ταξίδι λοιπόν μ' αυτό θά είναι αληθινά εύχρηστο.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Λίντσεϋ Χάρντντ

Η βειρήνα του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΥ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κήν κι' ο Φρέντ βρίσκοντο μπροστά με τα λεφτά στο στασιμό Βικτόρια. Αντικαθιστούν κρυφά τα χαρτονομίσματα με άλλα, πλαστά και άχρηστα. Ύστερα στήνουν παγίδα έξω απ' το σταθμό, για να παρακολουθήσουν τον άνθρωπο που θαρθεί να πάρει το μπασούλο. Ο Ντουμέτριους βασάνισε τη Φλέρ Μαραν, την ανάγκασε να ομολογήσει που βρίσκεται το μπασούλο και της πήρε την απόδειξη, για να το παραλάβει. Καταστρώνει δέ ένα σατανικό σχέδιο, χωρίς στο όποιο ο απειλημένος του ξεφεύγει από την παγίδα των αστυνομικών. Πηγαίνει ύστερα σ' ένα αεροδρόμιο, όπου τον περιμένει ένα αεροπλάνο για να τον φυγάδεψει, μαζί με το Γιότι και τη Χέντυ. Η Χέντυ αφήνει κρυφά μια είδοψη για τον Κήν, κι' εκείνος αρχίζει μια έρευνα σ' όλα τα πιθανά αεροδρόμια.

— Ένα «Μοσκότο» μπορεί να πάει ως την Πορτογαλία.

— Και βέβαια. Στον πόλεμο, περνούσαν όλο τον Ατλαντικό αυτό τα αεροπλάνα.

— Θέλετε να πάει στο αεροδρόμιο ο αστυνομικός του «Είνσλι»; ρώτησε ο Φρέντ.

— Όχι μονάχος του. Δεν θά μπορούσε να τα βάλει μαζί τους!... Ποιά είναι η πλησιέστερη πόλις που διαθέτει αστυνομικές δυνάμεις;

— Το Ντίτσομπουργκ. Άπέχει 30 μίλια...

— Τηλεφωνήστε εκεί να στείλουν όλους τους διαθέσιμους άντρες τους στο Κόπερφιλντ Χήθ. Πρέπει να εμποδίσουν την αναχώρησή του αεροπλάνου! Να συλλάβουν τον πιλότο κι' όποιονδήποτε άλλον βρουν εκεί. Πέστε τους νάναι ωπλισμένοι!

— Τι θά κάμετε σεις; — Θα ξεκινήσω αμέσως. Έχω μια μιάμιση ώρα καθυστέρηση... Μά ελπίζω να φτάσουν εκεί οι αστυνομικοί του Ντίτσομπουργκ πριν απ' το Ντουμέτριους!

— Θα φροντίσω ν' αποκλείσουν τους δρόμους, είπε ο Φρέντ. Αν φτάσουν στο Κόπερφιλντ Χήθ, οπωσδήποτε, δεν θά μπορούσαν να γυρίσουν στο Λονδίνο.

— Όπως έδειχνε ο χάρτης, το αεροδρόμιο του Κόπερφιλντ Χήθ απέχει 110 χιλιόμετρα.

Ο Ντουμέτριους βρισκόταν κι' ολος στο αεροδρόμιο. Φεύγοντας απ' την Κόρκ Στρίτ, είχαν διασχίσει την πόλη κι' είχαν προβεί ολόκληρο το νότο, με το μπασούλο τοποθετημένο στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου τους.

Αφού πέρασαν το Μπράμπτον Έντ, ο Γιότι σταμάτησε για να εξετάσει το χάρτη. Δύο χιλιόμετρα πιο πέρα, πήρε το στενό δρομάκι που οδηγούσε στο αεροδρόμιο.

Στη μία άκρη του αεροδρομίου υπήρχαν διάφορα κτίρια, και δίπλα τους περίμενε τ' αεροπλάνο. Η μικρή μεταλλική σκάλα του κρεμόταν έξω απ'

την ανοιχτή πόρτα του. Τα παράθυρα της καμπίνας του ήταν φωτισμένα αδύνατα.

Όταν σταμάτησε δίπλα του το αυτοκίνητο, ένας άντρας κατέβηκε τη σκάλα και πήγε κοντά. Ο Ντουμέτριους βγήκε πρώτος από τ' αυτοκίνητο κι' έδωσε το χέρι του στη Χέντυ.

Ο Γιότι έσβησε τα φώτα και κατέβηκε από την άλλη πλευρά. Πέρασε στο πίσω μέρος, για ν' ανοίξει το κιβώτιο των αποσκευών.

— Συγχαρητήρια, είπε ο άνθρωπος που είχε κατέβει απ' το αεροπλάνο. Φτάσατε δίχως ατυχίες.

— Αφίστε τώρα τις κουβέντες, Ζαράχωφ, τον διέκοψε ο Ντουμέτριους. Ποτέ μπορούμε ν' απογειωθούμε;

— Εύχαστε τρεις;

— Ναι. Πότε μπορούμε ν' απογειωθούμε;

— Τώρα αμέσως, απάντησε ξερά ο πιλότος. Μά είχαμε συμφωνήσει για δυο άτομα...

Μικρές Ιστορίες

Άχρηστος γάμος!...

Ο Μουρνταρίδης, ένας ηλικιωμένος κι' ευκατάστατος άνθρωπος, έχει ένα γραφείο εισαγωγών-εξαγωγών, μια πολύ νόστιμη δακτυλογράφο και μια σύζυγο που την κρατάει στο... περιβόρι!

Χρυσή μου, είμαι πτωχός στη δουλειά!... Αυτά είναι τα ρεφάρν σε κάθε συζύγισή μαζί της.

Όταν όμως τα πράγματα γίνονται κάπως δύσκολα, δεν διατάζει ο Μουρνταρίδης να ετοιμάσει τη βαλίτσα του για κανένα ταξίδάκι.

— Άστα, χρυσή μου, σήμερα το βράδυ πρέπει να βρισκόμαστε στην... Καλωμάτα, αλλιώς καταστρέφομαι!...

Ετσι η Μουρνταρίδη περνάει τον περισσότερο καιρό της στο κομμωτήριο, στη μοδίστρα και στις... φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Μια μέρα ωστόσο η όμορφη και διαρκώς απαιτητική δακτυλογράφος του Μουρνταρίδη, λείπει στον δίδεν προϊστάμενο της.

— Άγαπη μου, η με παντρεύεσαι σε μια βδομάδα ή πιά να... δουλεύω σε άλλο γραφείο!...

— Μά, λατρεία μου, αφού ξέρεις πως είμαι παντρεμένος... Μά, λατρεία μου, αφού ξέρεις πως είμαι παντρεμένος... Μά, λατρεία μου, αφού ξέρεις πως είμαι παντρεμένος...

— Δεν ξέρω τίποτα!... Να χωρίσεις!... έπιμένει η δακτυλογράφος και το προσωπικό της είναι κατακόκκινο απ' το θυμό.

— Συμφωνώ. Θα χωρίσω!... ύποχρεώ έκείνος. Άλλά σε παρακαλώ, πριν παντρευτώ, φρόντισε να μου βρεις μια καπέλα για το γραφείο...

Εσφινικά όμως η όμορφη δακτυλογράφος σκάει απ' τα γέλια και λέει όλα νάκι στο Μουρνταρίδη:

— Χρυσέ μου, πόσο εύκολα πιστεύεις σ' ό,τι σου πω!... Μά κουτή είμαι να σε παντρευτώ!...

συμφωνήσαμε.

— Αφού αλλάξατε τον έρωθμό των επιβατών, θά κάνω κι' εγώ ώριμους αλλαγές, δηλώσε ο Ζαράχωφ πλησιάζοντας στο αεροπλάνο. Θέλω να πληρωθώ πριν ξεκινήσουμε. Θά μου δώσετε τα διπλά, κι' όχι σε «σκουδά» αλλά σε δολάρια.

Ο Γιότι έβαλε το χέρι του κάτω απ' το σκακί του κι' απομακρύνθηκε από τ' αυτοκίνητο, πλησιάζοντας το Ντουμέτριους.

— Η συμφωνία μας μένει ή ίδια, είπε ξερά ο Ντουμέτριους. Θά σάς πληρώσω όταν προσγειωθούμε στην Πορτογαλία.

— Το αεροπλάνο δεν θά ξεκινήσει, προτού μου μετρήσετε 20 χιλιάδες αμερικανικά δολάρια. Έχετε μέσα στο μπασούλο τα λεφτά. Δεν μπορείτε λοιπόν να μου αρνηθήτε δικαιολογημένα... αν βέβαια έχετε πραγματικά σκοπό να με πληρώσετε.

— Πληρώστε τον! φώναξε ξαφνικά η Χέντυ. Πληρώστε τον, κι' ας φύγουμε από δω!

Μά ο Ντουμέτριους δεν της έδωσε προσοχή.

— Δεν παραδέχομαι έκδιασμούς, Ζαράχωφ, είπε. Οι άνθρωποι μου δεν συζητούν τις διαταγές που παίρνουν... Καλά θά κάμετε λοιπόν να βοηθήσετε το Γιότι να φορτώσει το μπασούλο.

— Και σεις καλά θά κάνετε να καταλάβετε πως δεν βρίσκομαστε ακόμη στην Πορτογαλία και πως κανείς άλλος από μένα δεν ξέρει να οδηγήσει το αεροπλάνο! Παρακολουθήσα όλα τα γεγονότα και ξέρω τι συνέβη στο Μαρτζότι. Δεν έχω όρεξη να πάω κι' εγώ το ίδιο!

— Κι' όμως θάλεγε κανείς πως το επιζητείτε!...

— Απαιτώ να πληρωθώ αμέσως. Στην προσέγγισή, δεν θά κατέβω από το αεροπλάνο και δεν θά σταματήσω τις μηχανές. Μόλις κατέβητε δε σεις, θά ξαναφύγω. Έπομένως...

Ο Ζαράχωφ έσκυψε μπροστά κι' απλώσε το χέρι του.

— Είκοσι χιλιάδες δολάρια, παρακαλώ! πρόσθεσε ο Γιότι είχε πλησιάσει αθόρυβα και σκεπτόταν πίσω του. Ο Ντουμέτριους άρπαξε τον αεροπόρο απ' τα πέτα του πέτσινο σακκακιού του.

— Κάνετε ένα σοβαρό λάθος, φίλε μου, πρόφερε. Μά, για την ώρα είμαι αναγκασμένος να υποχωρήσω...

Σταμάτησε στο Γιότι και διέταξε:

— Βγάλε τα λεφτά από το μπασούλο.

Ο Γιότι εξαγογγύισε σ' αυτοκίνητο. Ο Ζαράχωφ, τραβήχτηκε πίσω και διώρρωσε το σακκάκι του.

— Ευχαρίστη, είπε ξερά. Λυποίμαι που σάς στενοχώρησα, αλλά η υπηρέτησή σου σάς προσφέρει είναι ανεκτίμητη, κι' η τιμή που σάς ζήτησα είναι παραπάνω από λογική.

Ο Γιότι τράβηξε το μπασούλο.

...ράχωφ ἐξέτασε τὸ χαρτονόμισμα ἀπ' τὴς δυὸ πλευρῆς του. Ὕστερα εἶπε στὸ Ντουμέ-

Ὁ Ζαράχωφ πῆγε ὡς τὸ
μπαούλο, πῆρε ἀπὸ μέσα μιὰ
φουλίτσα γαστρονομίσματα καὶ

ξαναγύρισε μπροστά στ' αὐ-
τοκίνητο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λε-

— Δὲν ἔπρεπε νὰ προσπα-
θήσετε νὰ μὲ γελάσετε, εἶπε

ἀποφύγη τῇ συγκρούσει.
τοκίνητό του ντεραπάρισε, ἔκα-
με μισή στροφή καὶ βρέθηκε γυ-

χιλιόμετρα, ο Ιόςτι έσβυσε το
φῶτα του κι' έκαμε πάλι μι-
σή στροφή. Τώρα πήρε τὸ βο-
λάνι. Νταϊνίτσα.

— Πήγαινε να βρῇς τὸ Μα

— Πόσα χρόνια
ὅ,τι μοῦ λέτε; Ἐνν
Πόσους ἔχω σκοτώσ

Σ' ἔνα ὀλοσκότειν
κι, πίσω ἀπ' τὴ Σίρ

*
 "Όταν ο Κούτς
 νύχισαν από καρδιά

δρομά-
Ευ Ρόντ, - από τα χέρια του
το ξαναδιάβασε:
«... Κατελήξαμε σ'

— Τόσο ἐμεῖς, ὁ
Σκότλαντ Γουάρδ ἀ

တပ်မတော်

τοπού»,
ο κι' ή
λουθούμε

ουδούνι-
ραφείου

διαδρόμου. 'Ο Κούτς άνοιξε την πόρτα.
— Νά πάω να δώ ποιός είναι, κύριε ταγματάρχα; ρώτησε.
— 'Οχι, Κούτς, τόν σταμάτησε ό Φέντρις. Θα μάς δώσουν εδώ γραμμή.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ
ΚΑΙ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΟΤΩΝ
ΑΝΕΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ Υ. ΠΟΥΡΓΕΙΟΥ 18931

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ
ΣΧΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Πλήρης θεωρητική και πρακτική μόρφωση. Χορήγησης ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ.

Τμήματα Σχολής
1) Τμήμα άρχαρίων
2) » ημειδευμένων
3) » προκεχωρημένων
4) » τελειοποιήσεως
Πληροφορία και έγγραφα εις την ΣΧΟΛΗΝ, Ίπποκράτους και Ναυαρίνου 10. Στάσις Ακαδημίας, ΤΗΛΕΦ. 612-588 ΑΘΗΝΑΙ

Σεαλείφει
τις ρυτίδες
και ξαναφέρνει
την άνοιξη στην
έπιδερμίδα
ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ

ΒΑΒΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

*Επιπλά σκυριανά • βυζαντινά : σκυριανά βάλ., 8 τεμάχ., δραχμ. 1.950, βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχμ. 2.450 και 2.875. βυζαντινές τραπέζιες, 10 τεμάχ., δραχμ. 7.800, βυζαντινές επιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχμ. 6.475. Κολοκυμβούς 4 και γωνία Αγισσιλάου. Κατεργασμένοι έξ. Ομονοίας την οδόν Πειραιώς τράμ 4, εις την 2αν στάσιν, παρά τόν Ελβετικόμειον. ΤΗΛ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗ Σ ή Στεφανόπουλος.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΔΙΣΟΗΤΙΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΤΕ
Ριζική άποτριχώσις
Γενική αίσθητική υπό
της Γαλλίδοςκ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιδών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλευται δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13, ΤΗΛ. 29-548

Σχεδόν άμέσως, χτύπησε τό τηλέφωνο του Φέντρις. 'Ο συνταγματάρχης πήρε τ' άκουστικό.
— Εδώ συνταγματάρχης Φέντρις, ...είπε. Περιμένετε, παρακαλώ...
Σκέπασε με τό χέρι του τό μικρόφωνο κι' είπε στον Κήν πώς ήθελε να τόν μιλήση ό Ντένζιλ Μανίνλεϋ.
— Δώστε μου τον!
— Μιά στιγμή! είπε ό Φέντρις, κρατώντας πάντα τό άκουστικό.
Και πάτησε ένα άπ' τ' ηλεκτρικά κουμπιά που υπήρχαν πάνω στο γραφείο του.
— Διατάξτε, κύριε συνταγματάρχα, άκουσθηκε μία φωνή στο έσωτερικό τηλέφωνο.
— Νά μαγνητοφωνήσετε τό τηλέφωνο που θα πάρη τώρα ό ταγματάρχης Κήν.
— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα.

'Ο Φέντρις έδωσε τ' άκουστικό στον Κήν.
— Κύριε ταγματάρχα... είπε ή φωνή του Μανίνλεϋ.
Και πρόσθεσε κάτι που δεν άκούσθηκε καθαρά.
— Μιλάτε δυνατώτερα, Μανίνλεϋ, τού σύστησε ό Κήν.
— Νομίζω πως ξέρω που κρύβονται!
— Πού;
— Δεν μπορώ να σ' άξηγήσω ακριβώς. Πρέπει να σ' άδηγήσω ό ίδιος.
— Πού βρισκόσαστε τώρα;
— Σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο της Κρόφτ Στρήτ, κοντά στο ποτάμι.
— Καλά. Περιμένετε εκεί. Θα περάσουμε να σ' άκουσουμε!

— 'Οχι, δεν μπορώ να μείνω εδώ. Κάποιος έρχεται... Θα σ' άς περιμένω στο τέταρτο φανάρι τού δρόμου, ξεκινώντας άπ' τη γωνία της Μπόουλερ Λέιν.
'Η φωνή του Μανίνλεϋ ήταν ταραγμένη.
— Μην άργήτε! πρόσθεσε. Δεν μπορώ να μείνω πολλή ώρα... δεν θέλω να με δούνε!
Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.
— Λοιπόν;... ρώτησε ό Φέντρις. Τι σ' άς είπε;
Και, βλέποντας πως δεν άπαντούσε ό Κήν, πρόσθεσε:
— Ξέρετε καλά πως δεν θα σ' άφίσουμε να πάτε μόνος... Ξέρετε επίσης πως τό τηλέφωνο μαγνητοφωνήθηκε.
'Ο Κήν επανέλαβε όσα τού είχε πη ό Μανίνλεϋ.

Μου φαίνεται πως πλησιάζουμε στο τέλος, είπε ό Φέντρις με ίκανοποίησι.
— Φεύγω άμέσως, δήλωσε ό Κήν προχωρώντας προς την πόρτα.
— Καλά, πηγαίνετε πρώτα έσείς, μαζί με τόν Κούτς, και πάρτε τό Μανίνλεϋ άπ' τό μέρος που σ' άς περιμένει. 'Εγώ θα σ' ά συναντήσω ύστερα στο σταθμό τού Μπρόμλεϋ. Τά ύπόλοιπα είναι δική μου δουλειά!

— Μπορούμε ίσως... να επιχειρήσουμε να σώσουμε τη Χέντυ... Δεν τό άπαγορεύουν οι οδηγίες τού 'Υπουργείου...
— Πηγαίνετε, Κήν! Δεν μπορεί να περιμένη πολύ ό Μανίνλεϋ... 'Εκτός άν προτιμάτε να στείλω κανέναν άλλον στη θέση σας... 'Αφίστε πια τίς άνοήσιες! 'Αν δοκιμάσετε να σώσετε αυτή τη γυναίκα, θα χάσετε άδικα τη ζωή σας, χωρίς ν' αλλάξετε τίποτε άπ' τ' γεγονότα...

»Θά πάρετε τό Μανίνλεϋ και θα με περιμένετε μαζί του στο σταθμό τού μετρό. Θαρρώ εκεί μαζί με τούς ανθρώπους τού Φρέϋν. Καταλάβετε;
— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα, άπάντησε ό Κήν.
Και βγήκε, μαζί με τόν Κούτς. Σταμάτησε έξω άπ' την πόρτα τού γραφείου του κι' είπε στον Κούτς να τόν περιμένει μία στιγμή. Μπήκε μέσα, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε τό μαχαίρι με τό όποιο είχε δολοφονηθ ό Γκοντόφσκυ. Τόκρυψε στην τσέπη του κι' ύστερα πήγε να βρη τόν Κούτς και κατέβηκαν μαζί τη σκάλα.

'Ο συνταγματάρχης Φέντρις άκουσε προσεκτικά στο μαγνητόφωνο τό τηλέφωνο τού Μανίνλεϋ στον Κήν. 'Υστερα τηλεφωνήσε στον έπιθεωρητή Φρέϋν. Τού είπε να συγκεντρώσει κάμποσους όπλισμένους άντρες τού στο σταθμό τού Μπρόμλεϋ, όπου θα πήγαινε κι' αυτός σε 20 λεπτά της ώρας.
Τού ζήτησε επίσης να πάρη μαζί του τόν Πάωλ Μπονέ ή τόν Ντίγκμπυ Μίτσελ, που θα ξεραν ίσως μια άπαραίτητη λεπτομέρεια, άν δεν μπορούσε να τούς διαφωτίση ό Μανίνλεϋ.

— Τι θέλετε να πητε; ρώτησε ό Φρέϋν.
— 'Ο Ντουμέτριους βρίσκειται κάπου κοντά στη Μπόουλερ Λέιν. 'Αν ό Μανίνλεϋ είναι άνίκανος να μάς δείξη ακριβώς τό μέρος, δεν θέλω να έχουμε θύματα κάνοντας έρευνες. 'Ισως λοιπόν να ξέρη κάτι ό Μπονέ ή ό Μίτσελ.

— Σύμφωνοι.
'Ο Φέντρις κτύπησε τ' ό ρολόι του. Ήταν 1 παρά 20.
'Ο Κήν άκολούθησε με τ' αυτοκίνητό του την όχθη τού ποταμού, ως τη Γέφυρα τού Πύργου. 'Υστερα έστριψε για ν' άκολουθήση την 'Ηστ-τιαν Ντόκ Ρόντ.
— Πρέπει να την γλυτώσω, Τόμ! είπε. Πρέπει άπαραίτητως να τη σώσω!
— 'Επειτα άπ' ό τι συνέβη στο άεροδρόμιο, άπάντησε ό Κούτς, τό μόνο που ελπίζει ό Ντουμέτριους είναι να μπορέσει να σ' άσκοτώση. Δώστε του την ευκαιρία, και δεν θα την άφιση να χαθή.

— Μά πρέπει!
— Γιατί; Τι είναι για σ' ά αυτή ή γυναίκα;
— Δεν μπορώ να τη στερηθώ. 'Ας ήταν ό,τι θέλει! 'Αδιαφορώ...
— Κι' άν τη σκότωνε κι' ό λας ό Ντουμέτριους;
— Αυτό θ' άπλοποιούσε τ' ά πράγματα, μουρμούρισε ό Κήν ξαναβρίσκοντας ξαφνικά την ήρεμία του. Πέστε μου που πρέπει να στρίψω...

Σε λίγο, είχαν φτάσει στη γωνία της Μπόουλερ Λέιν. 'Ο Κήν είχε ξαναβρη την αυτοκυριαρχία του. 'Εστριψε μέσα στο δρομάκι.
Πέρασαν άργά μπροστά άπ' τό πρώτο φανάρι τού δρόμου, ύστερα άπ' τό δεύτερο. Πλησίασαν στο τρίτο. 'Ο Ντένζιλ Μανίνλεϋ άκούμπουσε την πλάτη του στο τέταρτο.

— Προσέχετε γύρω, είπε ό Κήν στον Κούτς. Θα τόν προσπεράσω κι' έπειτα θα κάνω μισή στρόφη.
'Ο Μανίνλεϋ τούς άφησε να περάσουν, χωρίς να κάνει καμμία κίνηση. 'Ο Κήν ξαναγύρισε πίσω και σταμάτησε στην άντικρυνή μεριά τού δρόμου, αντίκρυνή μεριά τού δρόμου, μπροστά σε μία μεγάλη άποθήκη.

Κατέβηκε άπ' τ' αυτοκίνητο και διέσχισε τό δρόμο.
— Μανίνλεϋ! είπε.
Καμμία άπάντησι.
— 'Ε, Μανίνλεϋ! ξανάπε, πιό δυνατά.

1-2 δισκία
σ' ένα ποτήρι
νερό

ΔΥΣΠΕΨΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ
ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Άλκα-Σελτζερ

Προτόν των
'Αμερικανικών Έργασταρίων
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΦΑΚΙΔΩΝ
(Πιτσιλάδων)
ΟΥΛΛΑΔΙΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΔΡ ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως, της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών, Όδος Κυψέλης 34Β. *Ωραι έπισκέψεως 9-1 και 4-6½. ΤΗΛ. 812-278.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος • Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούπη 113-Τηλ. 613-610.

'Ενοίωσε ξαφνικά να κόβεται ή άνασσα του. 'Εμπηξε μία φωνή και γύρισε να φύγη, τη στιγμή ακριβώς που άνηχούσε ό πρώτος πυροβολισμός μέσα άπ' την άποθήκη. 'Η δεύτερη σφαίρα τού άγγιξε τόν ώμο, ενώ προσπαθούσε να γλυστρήση πίσω άπ' τό Μανίνλεϋ για να φυλαχτή.

Τό μωτέρ της «Μπέντλεϋ» μούγκρισε σαν άγριεμένο ζώο, καθώς τ' αυτοκίνητο διέσχισε διαγωνίως τό δρόμο και σταματούσε άπότομα ανάμεσα στον ταγματάρχη και τό παράθυρο της άποθήκης. 'Ο Κούτς έσκυψε έξω και πυροβόλησε τρεις φορές προς τό παράθυρο. Τού άπάντησε μία ριπή, που έκανε σκόνη ένα άπ' τ' ά κρύσταλλα τού αυτοκινήτου.

'Ο Κούτς γλύστρησε έξω, άπ' τό άλλο μέρος, και ξαπλώθηκε χάμω, δίπλα στον Κήν.
— 'Επεςαν άλλοι δυό πυροβολισμοί άπ' τό παράθυρο, κι' αυτή τη φορά ό Κήν είδε τίς λάμψεις τους.

Τό πτώμα τού Μανίνλεϋ άκούμπουσε πάντα στο ύψος τού φαναριού, δεμένο πάνω του μ' ένα σκοινί περασμένο κάτω άπ' τίς μασχάλες του. 'Ο Κούτς έβγαλε τό μαχαίρι του κι' έκοψε τό σκοινί. 'Υστερα φορώθηκε τό πτώμα στους ώμους του.

— Ρίχτε μερικές σφαίρες σ' αυτούς τούς βρωμιάρες, για να με καλύψετε, είπε στον Κήν.

— Μην κάνετε άνοησίες! μούγκρισε ό ταγματάρχης.
Μά ό Κούτς βρισκότανε κι' όλος στη μέση τού δρόμου, σκύφτοντας κάτω άπ' τό βάρος τού νεκρού που σήκωνε.

Άλλοι τρεις πυροβολισμοί πέσανε άπ' την άποθήκη. 'Ο Κήν ώρμησε, πίσω άπ' τόν Κούτς, και γλύστρησε μέσα στη μισάνοιχτη πόρτα. Σε μερικές στιγμές, άκουσε να τόν πλησιάζη ό Κούτς.

— Τό σκάσανε, τού είπε. 'Εχουν άνεβη στη σκεπή και προσπαθούν να φύγουν άπό κεί. Τ' ά καθαράματα!...

— 'Ας φύγουμε άπό δω. Θα βγώ εγώ πρώτος.
Κι' ό Κήν έτρεξε ως τ' αυτοκίνητο. Άπό κεί, κτύπησε τη στέγη της άποθήκης, αναζητώντας κάποιο στόχο.

'Ο Κούτς τόν άκολούθησε τρέχοντας, κρατώντας πάντα στους ώμους του τό πτώμα τού Μανίνλεϋ. Τ' άφισε χάμω κι' άρχισε να ξαναγεμίζει τό πιστόλι του.

— Αυτοί θα τόν άναγκάσανε να τηλεφωνήση... είπε, κутτάζοντας τό Μανίνλεϋ.
— Έσκυψε ξαφνικά, για να ψάξη τό νεκρο.

— Τι κάνετε εκεί; άπόρησε ό Κήν.

— Θυμήθηκα τό μαντήλι που είχε άφιση ή Χέντυ, για μάς κοντά στην άποθήκη έπιπλων... Μπορεί νάκανε τό ίδιο και πάλι, άν έτυχε να βρεθεί κοντά στο Μανίνλεϋ.

'Ο Κήν έσκυψε κι' αυτός, για να βοηθήση τόν Κούτς.
— Έχετε καλές ιδέες άπόψε, τού είπε.

Στην πρώτη τσέπη που έψαξε, βρήκε ένα κομμάτι χαρτί. Τό πήρε, για να τό εξετάση στο άδύνατο φώς τού ταμπλώ τού αυτοκινήτου. Ήταν ό πρόχειρος κατάλογος τών δρόμων που είχε σημειώσει ό Μανίνλεϋ στο πέραςμα του.

'Ο Κήν διάβασε: «Κρόφτ Στρήτ, Μπόουλερ Λέιν, Πολυκιγκχορν Στρήτ, Σίρλεϋ Ρόντ, ένα δρομάκι πίσω άπ' τη Σίρλεϋ Ρόντ».

— Ένα δρομάκι πίσω άπ' τη Σίρλεϋ Ρόντ... επανέλαβε ό Κούτς.

— Σίγουρα, εκεί θα τού έπιτεθήκανε...
'Ο Κούτς πήρε μέσα άπ' τ' αυτοκίνητο ένα χάρτη της περιοχής κι' έψαξε για τη Σίρλεϋ Ρόντ.

— Νά την! είπε. Είναι ό δεύτερος παράλληλος δρόμος αυτού έδω.

— 'Ας άφίσουμε έδω τ' αυτοκίνητο, άπάντησε ό Κήν. Σταθήτε μία στιγμή.

Έψαξε στις τσέπες του, βρήκε ένα φακέλλο κι' έγραψε πάνω βιαστικά ένα σημείωμα για τόν συνταγματάρχη Φέντρις. 'Αφισε τό σημείωμα του και τόν κατάλογο τών δρόμων τού Μανίνλεϋ πάνω στο καθίσμα τού αυτοκινήτου.

— 'Υστερα ξεκίνησαν κι' οι

δυό προς τη Σίρλεϋ Ρόντ.
Μερικά λεπτά άργότερα, μπαίνανε στη στενή πάροδο, πίσω άπ' την άποθήκη. Μπροστά στην τετάρτη πόρτα, διέκριναν πρόσφατα ίχνη τροχών αυτοκινήτου.

— Πάμε να φύγουμε! ψιθύρισε ό Κήν.

— 'Οταν βγήκαν άπ' την πάροδο, ό Κούτς σταμάτησε και ρώτησε μ' άπορία:
— Μά τί πάθατε;
— Θα γυρίσετε σ' αυτοκίνητό μας. Θα πάτε μ' αυτό στο σταθμό τού μετρό κι' εκεί θα περιμένετε τούς άλλους.

— Θέλετε λοιπόν σώνει και καλά ν' αυτοκτονήσετε; είπε ό Κούτς.

— Άφού αυτοί φύγανε άπ' τίς στέγες, σημαίνει πως μπορώ κι' εγώ να μπω άπ' τη στέγη στο κρησφύγετό τους.

— Σ' άς τό ξαναλέω για τελευταία φορά: Κάνετε μία άνοησία!
— Γυρίστε σ' αυτοκίνητο, Κούτς, πρόφερε έντονα ό ταγματάρχης.

'Ο Κούτς δίσταζε.
— Θα μπορούσα να σ' άς έμποδίσω... είπε άργά.
— 'Ελπίζω να μη τό έπιχειρήσετε, Τόμ.

— Τό σκέπτομαι σοβαρά...
— Κι' εγώ σκέπτομαι τί θα συμβή, όταν φτάση έδω ό Φέντρις... Φαντάζομαι πως θα βάλη φωτιά σ' αυτά τ' ά σαράβαλα, για ν' άναγκάση τη σπείρα ν' άφιση την κρύπτη της...

— Δεν ξέρω κι' εγώ τί να κάνω... μουρμούρισε ό Κούτς.

— 'Αν πιστεύετε πως μου χρωστάτε κάποια ευγνωμοσύνη γιατί σ' άς έσωσα τη ζωή στη Διέππη, θα κάνετε ό,τι σ' άς λέω... Και τότε θα σ' άς είμαι εγώ ευγνώμων, ώσπου να πεθάνω!

'Ο Κούτς δίστασε λίγο ακόμα, κι' ύστερα δήλωσε:
— 'Οχι! Δεν μπορώ να σ' άς άφίσω μονάχο, σε μία τέτοια στιγμή! Θα τούς σιγουρίσουμε οι δυό μας, αυτούς τούς πανλανθρώπους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

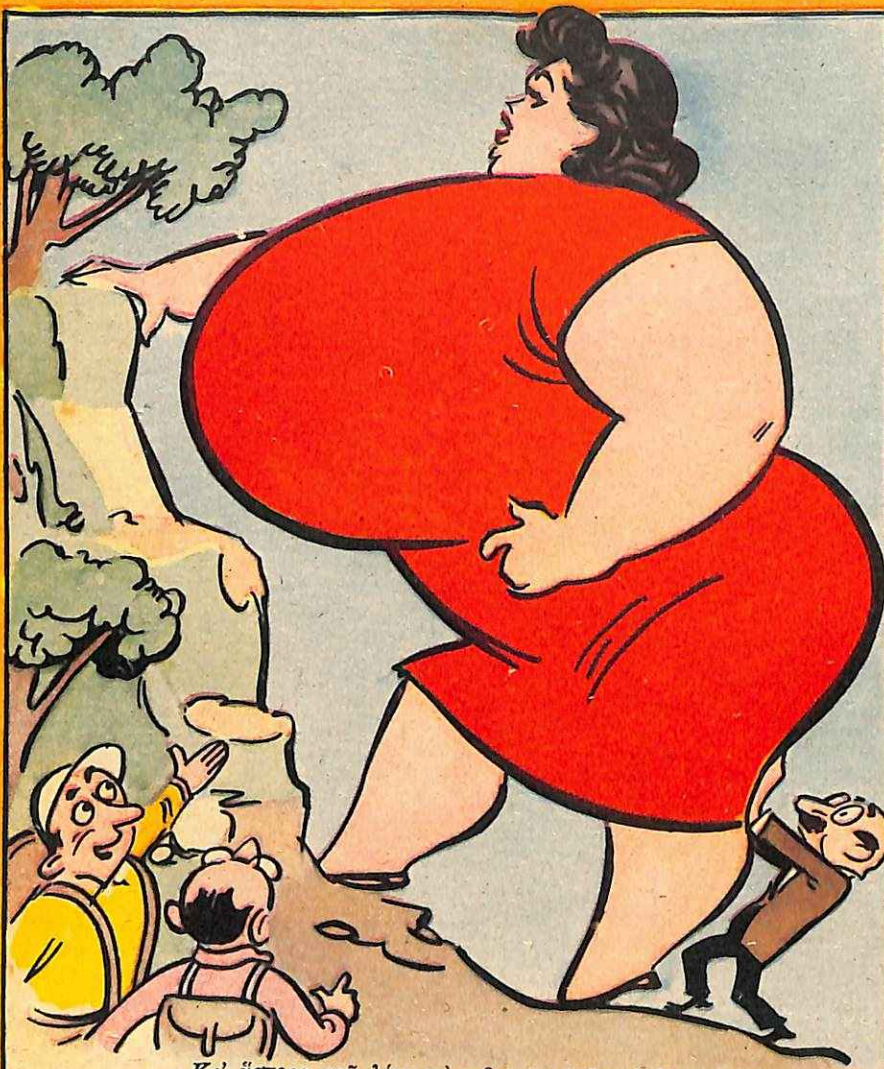
ΝΤΙΑΝΑ!

Μία μεγάλη έπιτυχία!
ό νέος τύπος σιγαρέττων
της Καπνοβιομηχανίας

Παπαδimitriou

82

— Κι' ύστερα σου λένε πώς βουνό με βουνό δὲ σμίγει! ...

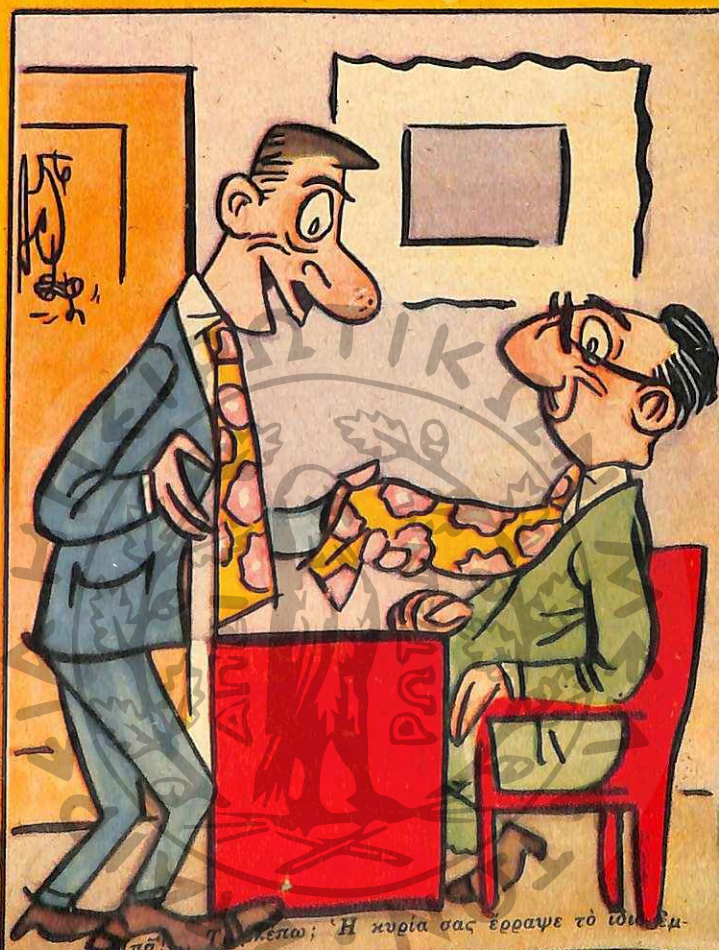

Δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἀπόφασι μόνη μου. Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ μοτίβο, Κωστάκη μου;

— Μπῆτε, κύριε Μίχο, στὴν κουφάλα τοῦ δέν-
τρου, ἀλλοιῶς πυροβολῶ! ...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πῶς λέπω; Ἡ κυρία σας ἔγραψε τὸ ἴδιον ἐμ-
ποῖ μετὰ τὴν οἰκὴ μου! ...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)